

2a
27

LENGVEL LAURA

—x—

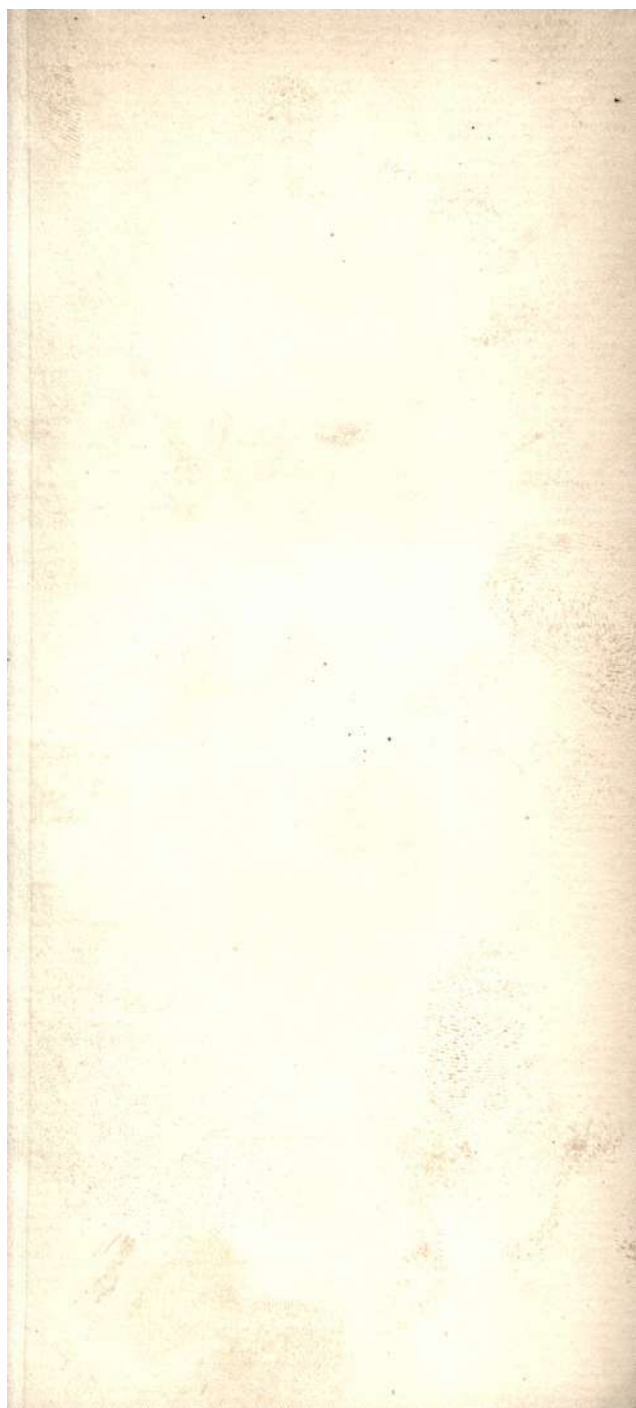
ELBESZÉLÉSEK

BUDAPEST
Rákosi Jenő Budapesti Hírlap Ujságvállalata

M DCCCX V

LENGYEL LAURA

ELBESZÉLÉSEK

BUDAPEST

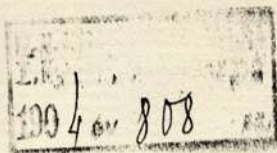
Rákosi Jenő Budapesti Hírlap Ujságvállalata

—
M DCCCC IV

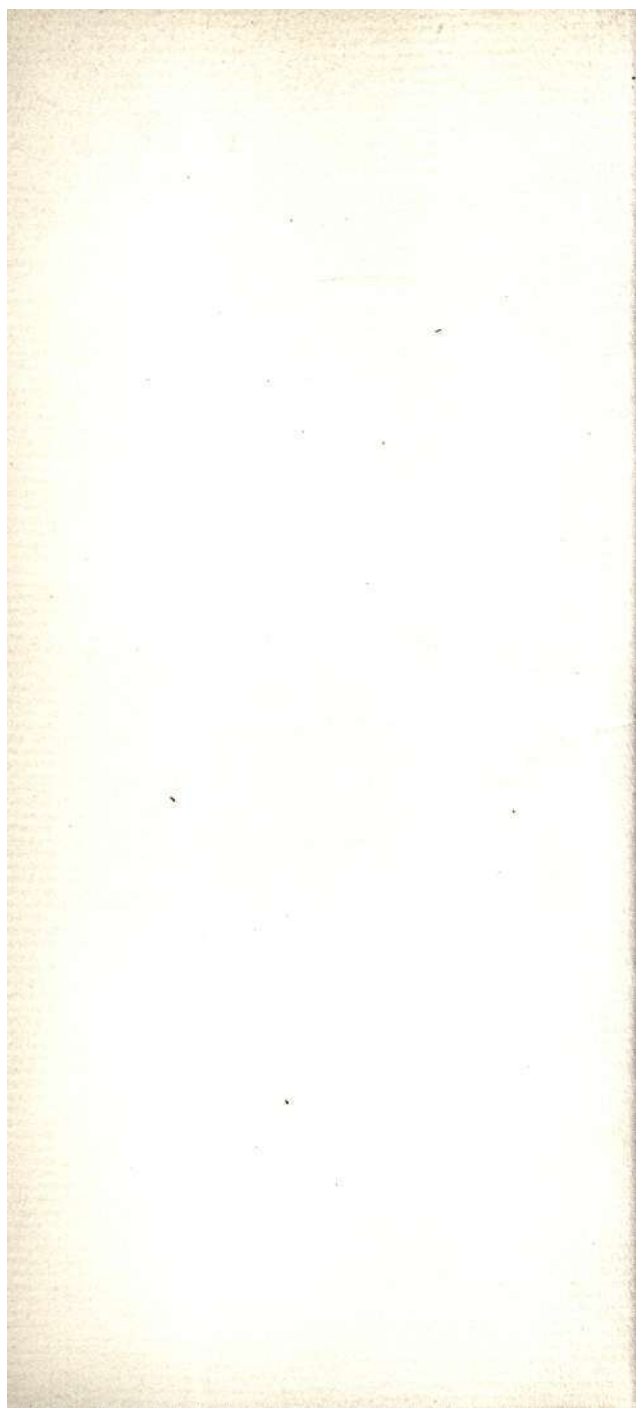
*P. or. könyv
1068 alb*

77976

A vidám fiu

A vidám fiu.

I.

Önök bizonyára mindnyájan ismerték a kis Bodon Pált. Sápadt, vértelen, keskeny, kis arcát mindenütt ott mutogatták, a hol az emberek tolongtak, lármáztak, kacagtak; szóval, a hol valami kis mulatságra volt kilátás. A tiz éves, sápadt fiut néha egy csodálatosan szép, fekete asszonynyal látták; ez a hatalmas, büszke szépség volt az édesanyja. Máskor meg egy imponáló tekintetű, császárszakállas ur vezette kezénél fogva. A hordárok és bérkocsisok mindenütt lekapták előtte kalapjukat és Pali, a ki alapjában véve blazirt volt, mint egy negyven éves francia márki, ilyenkor mindig megjegyezte:

— Látod, papa, ez a dolog igazán érthetetlen előttem! A szegény emberek mindig tisztelik a gazdagokat, pedig a gazdagok semmit sem adnak nekik, csak éppen megengedik, hogy bámulják őket. Miért hajlonganak ezek az emberek itt

előtted? Te mindig az inasokat küldöd el, ha valami üzeni valód van és sohasem ülsz bérkocsira.

Bodon Károly elkomorodott, nem szerette, ha fia ilyen gondolatokkal foglalkozik. Ez idő szerint őt tartották Magyarország legpénzesebb emberének s a fiának forradalmi gondolatai kissé nyugtalanították.

— Te még kis gyermek vagy, édes fiam, de ha majd meg fogsz nőni...

Pali udvariasan, de végtelenül fáradt s unott arccal vágott közbe:

— Tudom, papa, hát akkor várjunk... Én ráérek, igaz, hogy kissé nehezen nővök, az osztályban a fiuk mind nagyobbak egy fejjel, mint én.

Bodon Károly elsápadt. Ez az egy dolog volt, a mi a hatalmas pénzembert kiforgatta nyugalmasából. Valami földöntúli, fölfoghatatlan nagy érzéssel imádta egyetlen gyermekét. Nem apja, de rabszolgája volt ennek a kis vézna testnek, mely szemlátomást, napról-napra, sorvadt ott abban a fényes palotában.

— Talán fáradt vagy? — kérdezte és aggódva hajolt a fiu szőke feje fölé. — Ne ülnénk kocsiba?

És mosolyogva tette hozzá:

— Akkor legalább nem fog bántani, hogy ingyen köszönnek a szegény bérkocsisok.

A fiu azonban, mintha nem hallotta volna apja kedveskedését, unottan, fáradtan mondta:

— A mint akarod, papa... Nekem mindegy... Minden mindegy...

— Valamit csinálnunk kell, — mondta Bodon Károly a feleségének este.

— De mit, de mit?

A hatalmas, szép asszony össze volt törve és remegett egész testében, hiszen Paliról volt szó.

— Talán utazni mennénk? — mondta pár pillanat múlva a férj.

— Tavaly egész évben a világot jártuk vele, hiszen emlékezhetik.

— A jég, a kocsizás, a társaság?...

Az asszony csak kezével legyintett és a férj szomoruan lehajtotta fejét.

— Az ön kötelessége, hogy segítsen rajtunk, — mondta Bodon Károly házi orvosnak, a hirneves, simamodoru, elegáns professzornak. Durván, keményen, követelőzően beszélt. A nagy lelki izgalomban lefoszlott róla az a sok hazugság, a mi a modern civilizáció és a jótársaságban való forgás közt ragadt reá s íme annak mutatkozott, a mi alapjában volt: önzőnek, erőszakosnak, hatalmasnak; ki hozzá volt szokva, hogy mindent megvegyen pénzért, a mit csak megkíván. Milyen gaz kaján-ság a sorstól, hogy életének legforróbb, leghőbb vágyával szemben tehetetlenül,

lecsüggesztett karokkal kell állnia. Kivánt-e valamit valaha oly forrón, mint egyetlen gyermeke halvány arcára egy kis pirosságot, egyetlen gyermeke ajakára egy édes, derült mosolyt varázsolni?!

A szép asszony kissé restelte férje durvaságát és enyhíteni akarta valamivel a kínos jelenetet.

— A fiu valósággal melankólikus, tanár ur, — mondta halkan, kezét összekulcsolva.

A professzor hideg arcáról egy pillanatra sem tűnt el az udvarias mosoly.

— Még ha egyenesen engem vonnak felelősségre a gyermek állapotáért, akkor sem teszek egyebet, minthogy némán meghajlok a szemrehányó szavak sulya előtt. Bánatba merült szülőkkel sohasem szoktam vitatkozni, önöknek, ha bánatra nem is, de aggodalomra mindenesetre van okuk.

Hallgatott egy percig, aztán folytatta:

— Nem is tudom, hogyan kezdjek ennek a különös dolognak a magyarázatába. A mi önt illeti, Bodon ur, megmodhatom, — mert hiszen ön maga sem szokta titkolni, — tisztán a maga erejéből, a maga energiája, talentuma, fizikai és lelki munkásságának árán vivta ki ezt a szédítő polcot, a melyen ma áll. Ereje megtízszereződött a sulyos és kemény csatákban, minden tulzás nélkül állithatom, hogy az ön szervezete ma is husz esztendőös. A mi pedig a nagyságos asszonyt illeti, ő egy

boldogabb kornak véletlenül közénk tévedt gyermeke. Nem szokásom sem a bókolás, sem a hazugság, de ilyen abszolút tökéletességű asszonyok, a mi degenerált időnkben csak ritkán születnek. A kis Pali, szerencsétlenségére, már a mi időnk gyermeke. Meg vagyok róla győződve, hogy nem leli életének a célját. Ezt persze bajos megkeresni a számára. Gyermekek, asszonyok, férfiak, mind-mind magában kell, hogy ráakadjon. Ezt a kétségbeejtő tétovázást, ezt a bűnre, vagy öngyilkosságra vezető határozatlanságot mostanában sok fiatal lélek-nél látom, de...

— Nem tud segíteni rajta?

A professzor megrázta fejét.

— Én nem. Hanem keressenek mellé játszópajtásnak valami szegény, jókedvű, ügyes, kis fiút, lehetőleg messze vidékről, faluról... Talán egy egészséges, vidám lélek meggyógyítja a fiukat.

— De ha nem tudja meggyógyítani? — tűnődött Bodon ur.

— Meg fogjuk próbálni! — határozta az asszony.

Igy került be Sámy János a Bodon-palotába.

II.

Egy tiszaháti, kis faluból hozták föl. Valami szegény kálvinista papnak a hetedik gyermeke volt. Kerekfejű, barnapiros

arcu, tüzes szemü magyar gyerek. Az ajka vérpiros és édesen, szeretetreméltóan dacos. Csodálatosképpen a szeme mindig nevetett, az ajka meg makacsan és keményen simult egymásra. Ha Budapest utcáin végigment, mindenki utána fordult: ejnye be csinos, furcsa gyerek! Mindenféle jelzőt sorra próbáltak, csak egy nem jutott eszükbe, hogy a kis Sámty János a legtipikusabb és legtisztább magyar arc, milyet ma már csak lent, a magyar Alföldön, a fehérre meszelt, vöröscserepes házakban lehet találni.

A kis fiut idegennek, különösnek találták, de nagyon megszerették. Össze-vissza két évvel volt idősebb, mint Bodon Pál, de zömök, erős termete után ítélve, mindenki tizenöt évesnek tartotta. Nem látszott rajta sem félénkség, sem elfogultság, egy kicsit szomorú volt, de ezt is titkolni igyekezett.

Bodonné megcsókolta a homlokát:

— Édes jó gyermekem, legyen kedves a mi kis Palinkhoz, s mi nagyon fogjuk szeretni magát.

Pali figyelmesen, gúnyos mosolylyal nézte az idegen fiut, a kit azért hoztak föl Pestre, hogy őt mulattassa. No lássuk, mint fog hozzákezdeni!

Nem volt rossz-szívű, de leplezetlen kárörömmel várta, hogy mit fog csinálni az idegen fiu.

A kezdet nagyon rosszul sikerült. Sámý János fölült ágyában és sóhajtozni kezdett:

— Mi bajod? — kérdezte Pali csodálkozva.

— Semmi, — felelt a falusi fiu, de gyanusan fojtott volt a hangja.

— Hogyis ne! Hiszen te sírsz!

Nagyon különösnek találta, hogy a gyermek, kit az ő vidámitására hoznak föl, mindjárt az első este pityergésen kezdi. Annyira elcsodálkozott, hogy odaült az idegen fiu ágyának szélére.

Sámý Jánosnak csakugyan köny ragyogott a szemében és Pali kedveskedve simogatta meg karját.

— Bántott valaki? Nekem megmondhatod.

— Nem bántott senki.

Pali gyorsan odabujt János mellé az ágyba és gyöngéden meglökte könyökével az idegen fiu oldalát.

— Látod, milyen számár vagy! Ha akarnád, én jóbarátod lennék. No!...

Egészen fölizgatta a faggatás. Ha Bodonék e pillanatban látják, semmiesetre sem ismerik meg benne a mindig unatkozó, mindig egykedvű Palit.

Jancsi végre is kibökte:

— Arra gondoltam, hogy odahaza most mondja el az esti imádságot az édes-

apám. Édesanyám meg Piroska ott ül az asztalnál és...

Elfult a hangja. Pali szeretettel simogatta:

— No-no, azért ne sirj, azért nem kell sírni.

Kedvesen, ügyesen, élénken kezdett beszélgetni az idegen fiuval, mintha őt fogadták volna föl annak a mulattatására.

— Az én apám is jó ember. Az anyám pedig máris szeret téged. Én is szeretlek. Igaz, eleinte dühös voltam, azt hittem, hogy egész nap vigyorogni fogsz. Az olyan utálatos! Egyszer, mikor Norvégiában utaztunk, a hajón volt egy matróz, olyan hangosan és durván kacagott, hogy én mindig bedugtam a fületem.

Sámy János letörölte könnyeit.

— Te már utaztál hajón?

— Te még nem?

— Nem, én még csak Debecenben voltam, egy vásáron. Oda vasuton kell menni. De ha nagy leszek és pénzem lesz, mindig utazni fogok.

Pali megvetőleg legyintett kezével.

— Hadd el, olyan unalmas.

— Unalmas?! Ha nekem pénzem lesz, veszek egy hajót, magam leszek a kapitánya. A vitorlákat fölvonjuk, a szél zúg, a tenger hullámszik, jön a vihar! Én nyugodtan ott fogok állni a hajó fördélzetén. Keresztbe fonom a karomat és harsány han-

gon kiáltom: a mentőesónakokat el kell oldozni! Először a gyerekek és az asszonyok szálljanak be, aztán a többi utas, végre a matrózok. Utoljára maradok én! Nyugodt, lassu, határozott léptekkel hagyom el a hajót. A csónakba fölszálok és tisztelgek a süllyedő roncsnak, míg csak el nem nyeli a tenger, azután —

Palinak kigyult az arca:

— Persze, jó is lenne! Csakhogy nem minden hajó süllyed ám el!

— Az enyém el fog süllyedni, én biztonságosan tudom.

Pali pár pillanatig habozott, aztán közelebb hajolt Jánoshoz:

— Vigyél engem is magaddal!

— Mindenesetre, — bólintott János komolyan. — Azt hiszem, hogy a kormányosi állást igen jól be tudnád tölteni. A kormányosnak majdnem olyan fontos szerepe van hajón, mint magának a kapitánynak. Mert, látod, mi hajótöröttek, a mentőesónakkal tovább evezünk. Élelmi-szert természetesen keveset vihetünk magunkkal. Harmadnapra kifogy minden, csak három darab kétszersült és egy üveg rum marad meg, ezt kiosztjuk a nők és a gyermekek között.

Pali fejét rázta:

— Minek a nőknek és gyermekeknek rum?

Jánost szemmeláthatólag bosszantotta az ellenkezés.

— Hajótörés után nem szabad finyáskodni senkinek, értetted? Különben is a kapitánynak ilyenkor föltétlen joga van mindenkit föbelövetni, a ki nem engedelmeskedik.

— No, hiszen nem azért mondtam, — védekezett Pali.

— Kérlek, itt nem lehet finyáskodni, locsogni, fecsegni! A legénység már nagyon éhes. Sorsot huznak, hogy a kinek neve kijön, azt fölkoncolják és megeszik. Egy ártatlan kis gyermeknek kell a kalapba nyulni s a szerencsétlen, tulajdon édesapja nevét huzza ki.

— Irtózatos, — mondta Pali és elrejtette arcát a párnába.

János büszkén fölemelte a fejét:

— Csak légy nyugodt! Én kirántom harminckétlövetű revolveremet...

— A revolver csak tizenkétlövetű lehet.

— Az enyém harminckétgolyós lesz és punktum! Kirántom és így szólok: „A ki meg mer mozdulni, az halál fia!” A legénység morog, de engedelmeskedik. E pillanatban a kormányos...

— Már mint én, — vágott közbe csillogó szemmel Pali.

— Igen, te! Te elkiáltod magad: „Föld, föld!” Mi mindnyájan kikötünk egy szigeten, ott bőven találunk ennivalót. Fáj-

dalom, alig pihenhetünk egy óráig, már megrohannak bennünket a bennszülöttek, az emberevő pápuák . . .

— Mi legyőzzük őket.

— Kevés harc után hatalmunkba ejtjük a törzsfőnököt, *Véres Kéz*-t.

— És fölkoncoljuk?

— A legénység föl akarja koncolni, én azonban megkegyelmezek neki, de csak úgy, ha istenük, a nagy *Hulu* előtt, megesküszik, hogy soha többé nem esznek emberhúst és nem bántják a hajótörötteket. Ezután a bennszülöttek segítségével egy hajót készítünk magunknak és elindulunk az északi sark felé.

Palinak újra kétségei voltak.

— De vajjon meg tudják-e csinálni majd a hajónkat? Ehhez sok szerszám kell, ilyesmit nem találunk a bennszülötteknél.

— A ki nem bizik bennem, az maradjon itthon, — mondta János gögösen.

— No-no, azért ne haragudjál, hiszen én bizom, csak szeretném tudni, láttál-e már hajót?

— Nem én, nem láttam soha, de azért csak bizd reám a dolgot. Az északi sarknál majd meg fogunk akadni és koresolyán megyünk tovább.

— Hagyjál békét a koresolyázásnak, az olyan unalmas. Mindennap ki kell mennem a miszszel a Városligetbe, már az életemet is meguntam miatta.

— Nekem van egy fakoresolyám, magam csináltam. Aztán repülök, repülök, hogy belekábul a fejem. Aztán, gondold el, az északi sarknál szembe jön velem egy jegesmedve, leteper. Én odakiáltok neked: „Lőjj közénk, pajtás, inkább a te golyótól akarok meghalni, mintsem ez a vadállat tépjen szét!” Te célozol —

— És a jegesmedve szíven megy keresztül a golyó, ugy-e, János? Neked nem lesz semmi bajod.

— Nem lesz, ha vigyázol. Csak arra ügyelj, hogy izgatott ne légy és a kezéd ne reszkessen, akkor mindennek vége.

— Ügyelni fogok! Milyen kár, hogy a városligeti tavon nincsenek jegesmedvék.

— Az nem tesz semmit. Itt jól begyakoroljuk magunkat a korcsolyázásba, aztán teljesen fölkészülve indulunk az északi sark felé. De elébb kimegyünk a városba is. Itt Budapesten olyan sok szépet lát az ember.

— Hiszen te még nem jártál soha Budapesten.

— Nem, de azért tudom én, itt van a Lánchid...

Pali nem tudta elképzelni, hogy mi nézni való lehet a lánchidon?

— Igen, meg a Duna-part! Aztán Buda! Aztán megnézem a királyi palotát, talán megláthatom a királyt is...

— A király Bécsben lakik, — magyarázta Pali.

János t mintha elkedvetlenedett volna egy percre.

— Aztán kimegyünk az Andrássy-uton a Városligetbe.

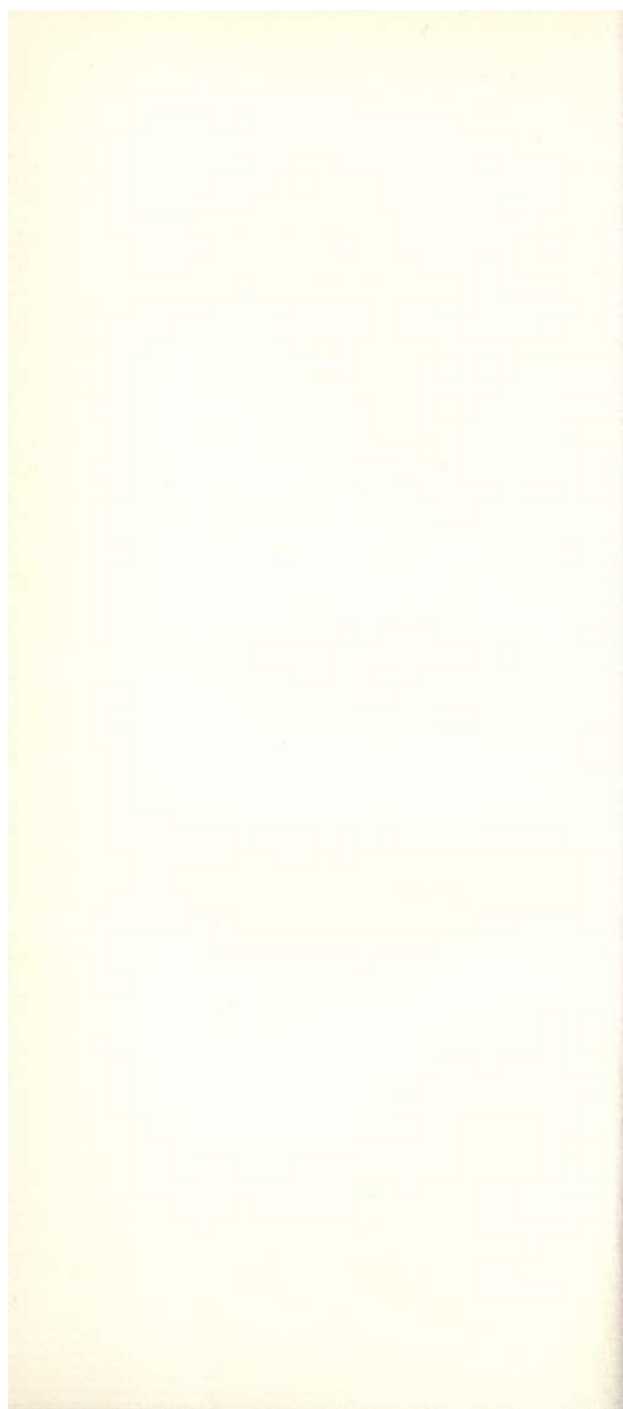
Pali bámulva nézte barátját.

— Te, én mind ismerem ezeket a helyeket és soha semmi szépet nem látok rajtuk.

— Mert nem nézted meg őket jól! Látod, te vademberekkel sem találkoztál a tengeri uton.

— Igaz, — hagyta helyben szomoruan Pali, — de talán ha veled megyek...

Erősen átölelte barátja nyakát, mintha többé el sem akarná ereszteni maga mellől ezt a vidám, tüzes, csapongó lelket. Ő, a ki mindent ismert, mindent látott, mindent megunt, ennek a fiúnak naiv, tapasztalatlan, romantikusan csapongó lelkén keresztül nézve, újra szépnek, derültnek, édesnek látta a világot és az életet.

A nevelő

A nevelő.

A fiatal képviselő egy diszkrét ásitást nyomott el, aztán így morfondírozott magában:

— A barátság nem éppen olcsó dolog. Azt mondják, hogy az asszonyok csak szeretőiket gyötrik és tessék, mit csinál velem ez a Semseyné! . . . Azon a réven, hogy jó pajtások vagvunk, most minden zsúrját végig kell robotolnom.

Azon gondolkozott, hogy a kártyaszobán keresztül hirtelen elillan. Semseyné össze fogja szidni, de inkább egy kis égiháboru, mint hogy itt tovább örölje az unalom.

Már éppen belekezdett tervének végrehajtásába, mikor a főajtó hirtelen kinyílt, egy magas, karsu, fekete asszony lépett be a szalonba. Öry László rajta felejtette a tekintetét:

— Tessék! Végre egy asszony, a ki tud öltözködni . . . Vajjon ki lehet? . . .

Az asszony, kit szemügyre vett, nem

tartozott az ugynevezett szépségek közé. Olyan arca volt, melyet az egyik ember elragadónak talál, a másik közömbösen megy tovább s még a csinosságot sem bírja konstatálni. Magastermetű, fekete asszony volt. Domboru, kissé férfias homlokából egészen kifésülte a haját s ez egy kicsit rideggé tette az arcát. Egyáltalában sokkal több értelem volt az arcán, mint érzés. Sötétbarna szemében állandóan egy kis fölényes malicia csillogott. És mégis finom, lágy ajka, kedves kis álla azt az impresziót keltette az emberben, hogy nem lehet lelketlen és üresszívű teremtés. Óry figyelmesen nézte ezt a különös, érdekes arcot s egyre izgatottabb lett. Még habozott egy pár percig, de a mint az asszony megszólalt, nem lehetett kétsége többé: ilyen dalamos, mély, csengő hangja, csak egy nőnek van a világon.

— Tessék! — mondta magában, — a véletlenségről mindig azt hittem, hogy a dráma- és regényírók fix fizetéssel állandóan szerződtek. De úgy látszik, a véletlenség most foglalkozás nélkül van és velem űzi kis játékait . . .

A háziasszony most hirtelen feléje fordult, mint a zsur férfidisze felé:

— Kedves Óry, bemutatom magát az én legkedvesebb barátnőmnek, Schultz Ferencnének.

Azzal egyedül hagyta őket, mert uj ven-

dégei érkeztek. Az asszony mosolyogva nyújtotta fehérkeztyűs kezét Örynek s egy átható, biztos pillantással mérte végig. Így szokta rendesen megnézni az embereket, rögtön el is döntvén magában, hogy mennyit érnek és mit várhat tőlük.

Öry, míg egy pálmabokor mellé vezette az asszonyt, hirtelen így szólt:

— Tudja, nagyságos asszonyom, hogy mi régi ismerősök vagyunk?

— Kedves Öry, maga udvariatlan. Egy asszonynak soha sincsenek régi ismerősei.

— Igaza van. De a boldogság mindig szép multnak tűnik föl az ember előtt, — ha egyáltalában elmúlt.

Az asszony mosolyogva, kissé gunyosan nézett reá:

— Ne ijesszen meg. Ha így folytatja, azt hiszem, szerelmes volt belém, s ez igazán nagyon bántana.

— Miért?

— Mert én sem az arcára, sem a nevére nem emlékezem a multból. Ez a rossz memória pedig mindenesetre sértő lehet önre nézve.

— Éppenséggel nem, sőt természetesnek találom.

— Ugyan? Kíváncsivá tesz.

— Ön most a zsurbeli, báli, fürdői ismeretségek emlékei közt keresi az én arcomat. Ne fárassza magát, nem fogja megtalálni.

— Természetes. Mindjárt láttam, hogy ön regényes hajlandóságu ember. Nem mentette meg valaha az életemet? Nem huzott ki az árból? Nem rohant ki velem a tűzből? Nem állította meg megvadult paripáimat?

— Ne gunyolódjék. Ennél mind nagyobb áldozatot hoztam önért.

— Ismeretlenül?

— Mondjuk, ismeretlenül. Mert maga akkor sem vett észre, mikor ott látott mindennap a szeme előtt.

— Érdekes! De nem magyarázná meg?

— Azonnal, csak egy kis türelmet kérek. Nem követek el udvariatlanságot, ha arra kérem, hogy legyen szives visszaemlékezni tizenöt esztendőre?

Az asszony elkacagta magát.

— Nem. Erre még szabad kérnie. Figyelmeztetem, hogy ez a végső terminus, a meddig a memóriám terjed.

— Nos tehát, a mi ismeretségünk tizenöt évről datálódik. Ebben az időben egy hosszú, nyurga, sovány fiu volt a házuknál mint nevelő. Ha reá nem is, lehetetlen nyakkendőire mindenesetre emlékezni fog.

Az asszony hirtelen szembe fordult Öryvel:

— Hogyan, ön?...

— Igen, én voltam. Ne mentegesse magát, nagyságos asszonyom. Természetesnek

találom, hogy nem ismert meg, sőt hizelgésnek veszem. Abban az időben nagyon nevetséges figura lehettem.

— Ugyan ne beszéljen ilyen bolondokat. Nem ismertem meg, mert tizenöt év nagy idő. Azonfölül meg az öcsém nagyon haszontalan fiú volt. Minden hónapban elnyűtt átlag egy-két nevelőt. Ezek a szegény mártírok egyre-másra változtak nálunk.

— Ismétlem, ne mentegesse magát. Én természetesnek találom, hogy nem ismert meg. Viszont ön sem csodálkozhat rajta, ha az első pillanatban tudtam, kivel állok szemben.

Az asszony nem lett volna asszony, ha meg nem kérdi:

— Nem változtam meg nagyon?

— Az imént már megadtam a feleletet, mikor az első pillanatban fölismertem.

— Azóta nem látott?

— Nem. Kerültem magát.

— Csak nem volt szerelmes belém?

— De igen. Most már megmondhatom, mert tizenöt év: egy örökkévalóság. Azonkívül meg oly nevetséges...

— Mi? Hogy engem szeretni tudott?

— Nem. Hanem a szerelmem története.

Képzелjen el egy huszéves, nyurga jogászt, a ki az özvegy falusi kántortanítóné házából kerül be az önök nádor-utcai palotájába. Ugy éreztem, hogy száz kezem van és a meglevő kettővel nem tudtam mit

csinálni? Azok a képtelen ruhák és még a falusi boltban vásárolt nyakkendők. Nem tudtam ülni, nem tudtam állni, nem tudtam beszélni rendesen és verseket irtam a maga szépségéről és jóságáról.

— Miért csufolódik saját magával? Jól tette. Nem volt rossz ízlése.

— Persze, hogy nem volt. De akkor nem tudtam ilyen tréfásan venni a dolgot. Istennem, mennyire tud az ember szenvedni huszéves korában! Néha elhatároztam, hogy magáért teszek valamit! Hős szerettem volna lenni, mondjuk tábornok, — de fiatal tábornok, — ki hadakat ver és asszonyokat hódít, aztán dicsőségem zenitjén, minden diadalomat a maga lába elé rakni. — De ha aztán beláttam, hogy milyen ostoba és éretlen az én ábrándozásom, sirva furtam fejem esténkint a párnába. Olyan tűz lobogott bennem, hogy a világot föl tudtam volna gyújtani. Bár nevetséges, ostoba, éretlen, huszéves gyermek voltam, szavamra mondom, hogy többet értem, mint ma, harmincötéves koromban.

— Miért mondja ezt?

— Mert ma már megvénült a szívem. És ha föl-fölpezsdül is egy kis időre, rögtön eszembe jut, hogy a szerelem is olyan, mint minden más dolog, a hogy jött, el is mulik. És nevetséges volna egy nőért a gyötrelmek gyötrelmét elszenvedni, mikor a világ telve van asszonyokkal, szőkékkel,

barnákkal, tartózkodókkal és szenvedélyekkel, a mi végeredményében mindegy...

— Igazat kell adnom magának. Nem ismertem ugyan akkor, de mostani beszédjéből látom, hogy csakugyan többet ért huszéves korában.

— Ugy van, asszonyom, és azért szívesebben is beszélek arról az időről. Maga észre sem vett, meg sem látott engem. Nagyon jól emlékszem, hogy soha, még csak véletlenségből sem, tévedt reám a tekintete. Az ebédnél és vacsoránál olyan büszkén, olyan méltóságteljesen ült az asztalnál. Gyönyörűen kezelte a kést meg a villát, ilyesmit nem látni a római katolikus kántortanító házában. De különben azóta sok minden történt velem, de olyan szépen enni még nem láttam senkit, mint a hogy ön evett, asszonyom.

— Éppen csak ezt tartotta meg rólam emlékezetében?

— Ne kicsinyelje az én emlékeimet. Nem akarom önnek elismételni, — a mit tükre ugys mindennap elmond, — hogy szép. De én nem is ezért szerettem meg. Ha mint szegény varróleánynyal találkozom, nem tudom, hogy... Ámbár ostobaság erről beszélni, ön mindenképpen imádandó.

Az aszony keményen végignézett rajta, Öry meghajtotta magát:

— A multról beszélek, asszonyom.

Aztán a régi, könnyed hangon folytatta:

— Ön volt az első urileány, a kit láttam. Elkábitott eleganciája, hideg, büszke arca, merész fejtartása és ruháinak kábitó szépsége. Tudja, ott lent a falun csak kövér, pirosarcu, durva, vöröskezű, kartonbluzos kisleányokat láttam. No de mindegy. Az én sorsom meg volt peesételve, és én nem is tiltakoztam a végzés ellen.

— Aztán?

— Aztán? Nem tudom, az én lelkiismeretes tanításom, vagy kedves öcsese fényes szellemi képességei okozták a katasztrófát? Öt szekundát hozott haza karácsony szent ünnepére. Kedves papája méltán föl volt háborodva és haragjának válogatatlan és erőteljes szavakban adott kifejezést. Ha négy szemközt teszi, valószínűleg zsebre vágom, mert száz forintot fizetett havonta, ebből segitettem az édesanyámat és tanítottam három kis öcsémet is. De hát véletlenül maga is ott volt és én nem törődtem többet sem magammal, sem édesanyámmal, sem testvéreimmal, csak azt éreztem, hogy férfi vagyok, és ha a verpad várt volna reám, akkor sem birtam volna eltűnni, hogy maga előtt megalázzanak. Hideg, büszke hangon feleltem: Uriemberrel nem szoktak ilyen hangon beszélni. Ha eddig nem tudta, megtanulhatja most tőlem. Egyébként köszönöm az eddigi szivességeit és Isten önnel!

— Igen, most már emlékszem, — nevetett a szép asszony. — Hát maga volt az? A papa föl akarta jelenteni a rendőrségnél.

— Én eltávoztam, a pénzem hamar elfogyott s azután — éheztem. S egy napon, láztól, éhségtől, szenvedéstől elcsigázva, találkoztam önnel. Kocsin jött a társalkodónőjével. Nekem eszembe jutott, hogy bármi történt is, maga mint bátor és derék férfit őrzött meg emlékezetében. Olyanformát is gondoltam, — tudja, ha az ember lázas az éhezéstől, különös gondolatok lüktetnek az agyában, — igen, olyanformát gondoltam, hogy maga tartozik nekem valamivel az én nagy szerelmemért, nyomoruságomért és szenvedésemért. Ne gondoljon vakmerőnek, csak egy barátságos pillantásra, egy nyájas mosolyra gondoltam, a mi magának semmi, nekem pedig az üdvösség lett volna. A koci lassan ment és én megemeltem a kalapomat... Rám nézett és láttam, hogy nem ismer meg. A társalkodónőhöz fordult megkérdezni, ki vagyok? Nem ismert meg, pedig magához irtam legrángolóbb verseimet, magáért sirtam el legforróbb könyveimet, magáért nem válaszoltam az anyám könyörgő leveleire, magáért dobták ki a kis öcséimet az iskolából és végre magáért éhezem már két hónap óta . . . Akkor este érkezett meg szegény anyám. Engem már forró lázban talált és betegen vitt

haza. Hat hétig feküdtem. Ez alatt a hat hét alatt nagy változás ment végbe rajtam. Megvénültem. Mikor Pestre visszajöttem, már nyugodt, komoly, számító ember voltam. Az asszonyokhoz nem irtam többé verseket és nem estem kétségbe, ha egyik elutasított, mint a hogy nem tett boldoggá, ha a másik reám mosolyog. Voltak asszonyok, kik engem bolondítottak, voltak mások, kik az én hazugságaimat vették komolyan. De hát mit ér az? . . . Az ember végre is csak egyszer husz éves s csak egyszer szeret igazán.

Az asszony elkomolyodva nézett egy percig maga elé, aztán mosolyogva mondta:

— Igaza van. Később nagyon is közelről megismerkedik a világgal, önmagával, az emberekkel . . . De magát szeretném kiengesztelni azért a sok koplalásért és minden csütörtökön szívesen látom egy csésze teára.

Emberek

Emberek.

Visky László ott ült feleségével szemben és a reggeli lapokat nézegette, mikor a szobaleány levelet hozott be számára.

Visky csak egy pillantást vetett a borítékra és bár erős idegzetű, edzett ember volt, egészen fakó lett az arca. Még csak abban reménykedett, hogy felesége nem látott semmit, de a mint fölnézett, pillantása az Emma kétségbeesett, ijedt tekintetével találkozott.

Visky László fölállt az asztaltól, Emma csak nézte és nem ment utána rendes szokás szerint megkérdezni: hová megy, kis uram? Hagyta menni. A nélkül, hogy valami biztosat tudott volna, a nélkül, hogy az urát gyanusítani merné, gyászos kétségbeesés nehezedett a szívére. Lehajtott a szőke fejét, leányosan vékony karjaira és sirt, zokogott, keservesen, két évi házasságuk óta először.

Fogalma sem volt, kitől jött az irás,

elég volt azt tudnia, hogy ez az első levél, melyet az ura nem az ő jelenlétében tör fel, ez az első levél, melyet nem olvas föl neki ezzel a bevezetéssel:

— No, kis anyuskám, ez aztán kolosszális ostobaság . . .

Nem. Visky távozott a levéllel együtt, melynek írását láthatólag fölismerte az első pillanatban. A szobát meg valami finom diszkrét rezedaillat tölti be a levél után. Emma asszony sohasem használt parfümöt. Ez a különös mámoros illat fejébe kergette a vért, kinyitotta az ablakot és kihajolt az utcára, úgy érezte, hogy fojtogatja a szoba levegője.

Természetesen az urát kereste a szemével, de nem látta sehol. Visky már bent ült egy ismeretlen kávéházban, egyedül akart maradni a rezedaparfümtől illatos levéllel.

Mig kezében szorongatta a keskeny, fehér borítékot, fantáziájában csodálatos elevenességgel és realitással ujult föl minden. Maga előtt látta a szép, sötétszemű, aranyoshaju asszonyt, királynői alakjával, szerelmet és büszkeséget sugárzó arcával. Ott táncoltak szemé előtt a fehér betűk és nem merte elolvasni őket.

Hat esztendővel ezelőtt, mikor Visky László még fiatalember volt, sokat suttogtak egy különös, érdekes asszonyról.

A fővárosi társaságban egy csodálatosan

szép asszony jelent meg. Idegen nő volt. Valami francia főtiszt felesége, beszéltek róla, hogy orosz születésű, de különben senki sem tudott róla biztosat. Talán még a kis szöszke Mádyné sem, mivel évekig volt egy zárdában, kit meglátogatni jött el Budapestre.

Egy hét alatt királynője lett a társaságnak, még a nők is elismerték legitimitását. Hogy valaki a szép asszonyok városában, egy csapásra elfoglalja a trónust, ahhoz egyéb is kell, mint többé-kevésbé szép arc és termet. Olga asszony nagy szépsége mellett sem lett volna az, a ki, ha nincs meg egyéniségében a fenséges szuverénitás, a hideg büszkeség, az a szinte félelmetesen nagy önérzet.

Ez az asszony tisztában volt értékével és meg is becsülte azt teljes mértékben.

Hogy került össze Visky ezzel a csodálatos asszonynyal, azt már maga sem tudta volna megmondani. Annyi bizonyos, hogy az első találkozástól kezdve nem birt a szép asszony nélkül élni.

Egy napon aztán természetesen be kellett következni a nagy eseménynek: a férfi bevallotta szerelmét. Az asszony sápadtan, mozdulatlanul hallgatta végig, aztán így szólt:

— Ez mind nagyon szép barátom, de

szabad tudnom, mennyiben tartozik reám a dolog?

Mert a férfi hirtelen nem tudott mit felelni, kigyult arccal folytatta:

— Ha ön panaszkodni jött hozzám, mint a gyermek, a ki megvágta ujjacskáját, akkor csak azt mondhatom, hogy a kis baba várjon több türelemmel, főként több bátorsággal, nincsenek gyógyíthatatlan aebek a világon.

Visky fölemelte fejét.

— Nincs joga gúnyolódni velem, nem tehetek róla, hogy szeretem.

— Arról nem. De arról tehet, hogy engem most érzelmei felől fölvilágosított. Ha szeret is, mi közöm hozzá? Nekem férjem van és minden szerelmi nyilatkozat sértő reám nézve. Hallgatásra kényszeríthette volna az én irántam érzett tisztelet, vagy az önön megbecsülése. Mert vagy remélt valamit e vallomás után, ez esetben én rajtam követett el jóvátehetetlen sértést, vagy nem remélt, akkor meg férfiasága ellen vétkezett ezzel a haszontalan soapánkodással.

Visky halálsápadt arccal, de erős, biztos hangon válaszolt:

— Igaza van, asszonyom. A magam férfiaságát sértettem meg. De ígérem, hogy ezzel a gyáva fickóval nem terhelem többé.

Eltávozott és hiven betartotta szavát. Három hónapig maradt Olga asszony Bu-

dapestén. Ezt a három hónapot Visky teljes visszavonultságban élte le. Még az utcán is csak este mutatkozott. Barátai, ha találkoztak vele, rémülten figyelmeztették, hogy csináljon magával valamit, mert különben elviszi az ördög. A forró, szenvedélyes szerelmi láz majdnem elégette. Az arca megnyult, az ajka fakó, a halántéka sárga lett, csak a szeme élt, lángolt, mintha minden bucsuzkodni akaró életerőt ott égne abban a szempárban.

Szenvedett, mint csak a nagyon szerelmes ember tud szenvedni. Ő maga is tudta, hogy ez a forró láz föl fogja emésztetni. A halál? Nem sokat törődött vele. S büszkesége és becsületérzése visszatartotta attól, hogy öngyilkosságot kövessen el egy asszonyért. De ha így magától megtörténik a dolog, annál jobb.

A fantáziájával még tüzelte, izgatta, emésztette magát. Mig ott feküdt homályos szobájában, egyik kép a másik után fordult meg izzó agyában. Hivta, csalogatta őket: gyertek, gyertek, égessétek ki a szivemet, őrjitsétek a lelkemet, magam is így akarom!

Egy délután csöngetés zavarta föl ebből az önkínzásból. Az inasát egy órával ez előtt küldte el valami megbízással, magasztelt ki az előszobába. Mikor a karcsu, magas, feketeruhás asszonyt meglátta, megtántorodott.

Olga arcán még fátyol sem volt, nem akart titkolózni. Mikor a férfi becsukta mögötte az ajtót, a legtermészetesebb hangon kezdte:

— Bucsuzni jöttem. Holnap utazom.

Csak az arca ijesztő halványságán, a szempilláinak remegésén lehetett látni, mennyire izgatott. Máskülönben a hangja energikus és biztos volt.

— El akarja magát pusztítani? Okvetlenül szüksége volt arra, hogy idejöjjenek és megmondjam: nem élem túl a halálát . . .

A férfi nem birt megmozdulni; mintha szívére hullt volna mindenik szó, az aszszony folytatta:

— Nem tudom miért kellett önnek engem erre a lépésre kényszeríteni? De most már itt vagyó és mindegy. Nem akarom, hogy meghaljon, érti, nem akarom! Én most elmegyek, de önnek élnie kell tovább, mert . . .

Nem folytatta tovább, — a férfi heves, szenvedélyes mozdulatára, elsötétült arcával hátrált egy lépést.

— Csak talán nem akar újra megsérteni? Eljöttem önhöz megmondani, hogy szeretem és hogy várjon . . . De soha senkiért, még önmagam boldogságáért sem követek el bectelenséget. Nekem férjem van s nem szakithatok vele. Anyámat

...
sirba vinné a válás. Nincs meg bennem a bátor kegyetlenség, nem bírok ölni . . . Anyám beteg, gyöngé és én gyáva vagyok, nem merek szívébe szurni. Inkább várok bűnös reménynyel szívemben, hiszen elvégre is valaminek történni kell. És most távozom. Hirt nem igen adhatok magamról, de tudnia kell, hogy szeretem, mint a hogy én is tudom, hogy ön szeret és vár reám.

Visky előtt mégegyszer föltűnt minden. Az asszony erős, becsületes kézzorítása, az ő szenvedélyes esküje. Aztán távozott. És a szobát még napokig belengette az a finom rezedaillat, mely most a kis levélből száll felé.

Az első két évben a férfi a romantikus időkbe való hűséggel és rajongással várt hirt az asszonyról. Nem jött semmi.

Csak Mádyné hallott róla egyet-mást. Olga most otthon lakik az édesanyjánál, a ki már beletörődött abba, hogy leánya nem megy vissza az urához, de a törvényes válást említeni sem szabad előtte, mert gyöngé és szenvedő. A válás okvetlenül vallásváltoztatással járna és ez biztosan sirba döntené a buzgó öreg nőt.

Mádyné is keveset tudott, Olga ritkán írt, Visky lassankint elmaradt a háztól. Ritkán gondolt már az asszonyra, ha eszébe jutott is, úgy tűnt föl neki, mint

egy elrepült, soha vissza nem varázsolható tündérálom.

A szíve megnyugodott, a lelke meg-egészségesedett, az idegei lecsöndesedtek. Két évvel ezelőtt pedig feleségül vette a kis Huszár Emmát, azt a kedves, finom, naiv gyermeket, ki valósággal bálványozó szerelemmel nézett föl reá.

Két év telt el házasságuk óta, a nélkül, hogy valami megzavarta volna boldogságukat. Emma asszony, igaz, nem született regényhősnőnek, de szerette a kis urát és finom, leányoslelkű asszony maradt a házasságban is. Viskynek két év multán is éppen olyan épek voltak az illúziói, mint mikor menyasszonyát vezette karján, a mama diszkrét gardirozása mellett.

És most Visky nem gondol a szegény szőke asszonyra, ki odahaza siratja rombadőlt boldogságát. Szeme félve mered a fehér borítékra, végre hirtelen határozottsággal föltépi és olvasni kezd.

„Az Uristen megvert azért a bűnös reménységért, a mit évek óta hordoztam szivemben. Az éjjel érkeztem meg és nagyon beteg vagyok. Mire elértem volna boldogságomat, nem élhetek vele. Szabad vagyok, de haldoklom. Két évvel ezelőtt meghültem s a tüdőmnek vége. Készülnöm kell a nagy utra, több halasztást már nem kapok felülről. Mind-egy. Látnom kell önt még egyszer, hogy

elmondhassam: meghalok, de szeret-telek.“

S a férfi kezéből kiesett a vékony papirszelet. Olga beteg. Olga haldoklik és eljött bucsuzni tőle. A pokol rémei, a mennyország angyalai nem tartóztathatnák vissza . . .

Visky László csak déltájban került haza. Fakó, kimerült arccal, révedező, bizonytalan tekintettel nézett az asszonyára, aztán bezárkózott dolgozószobájába, az ebédhez sem jött ki, azt üzenté, hogy a feje fáj.

Emma halásápadtan ült az asztalnál, az ebédet érintetlenül vitték ki. Aztán fölkelte, odament a dolgozószoba elé és összeszedve minden bátorságát, rányitotta az urára az ajtót.

A férfi ott ült íróasztala előtt, homlokát tenyerébe fektetve. Mikor felesége megérintette a vállát, úgy nézett rá, mint egy idegenre.

— Mit akarsz itt? — kérdezte durván.

Az asszony odahajolt vállára és könnyektől meg-megszaggatott hangon felelt:

— Sirni akarok veled.

A férfi megfogta az asszony fejét, sókáig nézett az elborult kék szemekbe, de a hangja még mindig rideg volt:

— Tudod te, hogy én most kit siratok?

— Valakit, a ki kedves volt neked, —

felelt Emma és könnyei odahullottak férje kezére, ki önkéntelen mozdulattal ölelte magához feleségét.

Aztán halk, fojtott hangon mesélte el az ő különös regényét, egész odáig, hogy Olga megjött haldokolva és hívta magához.

— Meghalt már? — kérdezte lélegzését is visszafojtva az asszony.

A férj fejével bólintott:

— Meghalt, mielőtt beszélhettem volna vele . . . magában, . . . egyedül, . . . elhagyottan . . .

S a fiatal asszony arcán nagy megkönnyebbülés látszott.

Ez a szelid, jólelkű teremtés, ki egy férget nem birt volna eltaposni, most megnyugodott a hirre, hogy egy fiatal, szerelemvágytól lázas beteg, elhagyottan, magában, idegen emberek közt pusztult el, a nélkül, hogy kedvesének utoljára megszorithatta volna jobbját.

Aztán maga is megrázkódott kegyetlenségétől, úgy érezte, hogy valamivel tartozik a szegény halottnak.

— Vigyünk neki virágot, sok szép, fehér virágot. Akarod kis uram?

A halott ott feküdt mereven, hidegen, a halottas házban. Az ajka körül különös mosoly, fájdalmas is, gunyos is, haragos

is. Talán haldoklása percében már látta ezt a jelenetet.

A házaspár nagy megindultságában sűrű könnyhullatások közepett egymás karjaiba omlott és könnyes szemmél, de tüzes ajkkal forrtak egybe, a hosszú, szerelmes csók alatt, hogy aztán elinduljanak fehér virágot vásárolni.

Hódy Tamás temetése

Hódy Tamás temetése.

Reesky Gábor végigolvasta a gyászos újdonságot, meg a tárcát is, mely a kiváló, fiatal író haláláról adott hirt. Olvasás közben egypárszor el is homályosodott a szeme. Olyan megindító volt ez a tárcacikk az ő keserű, vad, fájdalmas hangjával. A kétségbeesés bátorságával kiáltotta ki, a mit a közelállók csak sugva rebesgettek, hogy a szegény Hódy Tamás szerencsét csinált a halálával; pár hónap múlva szörnyűbb sors várt volna reá: az örvülés. S a kik látták, már ezt a szörnyű rémet álmukban megjeleni (s ugyan melyik író ne látta volna), azoknak nem kell magyarázgatni, hogy a halál is lehet jótétemény és megváltás.

A cikk fájdalmas, elkeseredett hangon így szólt tovább:

„Igen, a szegény Hódy Tamást már évek óta fojtogatta ez a rém, mely elől nincs más menekülés, mint az azilum, hová elju-

tott. Nem akarunk tetemrehívást csinálni temetéséből. Nem kiáltjuk az ország fülébe, lelkiismeretébe: gyertek, nézzétek, így pusztul el a magyar író! Agyonhajszolva, kifáradva, agyának erejét, szívének tüzét, lelkének hitét szétforgácsolva, eltördelve, királyi büszkeséggel, koldus könnyelműséggel közibetek szórva! Elmondhatnám, hogy szegény Hódy Tamás gaz rágalomnak állította azt a hazugságot, hogy a rabszolgák föl vannak szabadítva; de nem akarok vádolni senkit, ő maga is panasz nélkül hajtott járomba a fejét és ment, ment, de már maga sem hitte, hogy előre... Később pillanataiban meg is átkozta a tollát, mert szolgálni kellett vele, holott ez szuverénebb szimbóluma magánál a koronánál is. Mindegy... A komédiának vége. Ha úgy tetszik, tapsolhattok, szegény Hódy Tamásnak nagyon mindegy. Nem sokat tördött a tapsaitokkal, mert ajándékozni akart nektek és nem élni belőletek. Azért pusztult el harminc éves korában. Ha kedvelném a frázisokat, a tehetségét, a hozzá fűzött reményeket, az irodalmat emlegetném, de kiesordul szememből a köny és siratom, fiatal harminc éves életét. Nem érette imádkozom, a ki meghalt, mihozzánk legyen könyörületes az Uristen, mert így hagytuk elpusztulni.“

Recsky Gábor letette a lapot és néma megilletődéssel bámult maga elé. Jólelkű,

fogékony szívé ember volt, a kit védtelenül talál a betű hipnózisa. Ez a gyászoló cikk, oly tüzzel és fájdalommal volt megírva, hogy Recsky Gábor megint befordította a lapot és megnézte, hogy mikor is lesz hát a szegény Hódy Tamás temetése? Aztán nem sokat habozott, hanem elhatározta, hogy ott lesz a végtisztességszolgálaton.

Talán nemcsak a halott iránt érzett mély megindulás készítette erre. Recsky valaha, fiatal jogász korában, irodalmi ambíciókról álmodozott. Joggal-e vagy jogtalanul, ki tudná azt ma már megmondani. De a múzsa olyan veszedelmes fehérszemély, hogy még kacérkodni sem tanácsos vele. Legjobb, ha az ember úgy éli le életét, hogy nem találkozik vele, de ha egyszer feltűnt a szeme előtt, isten bizony nem muszáj vele csókolózni, elég a csókjára vágyakozni, már az is egész életére boldogtalanná teheti az embert.

Recsky Gábort nem tette éppen boldogtalanná. Az irodalmi álmok mellett is erős, elszánt akaratu ember volt és mikor apja halála egy reális, biztos kenyért adó pályához szőlította, eltemette magában az irodalmi álmokat. A temetés nem ment éppen fájdalom nélkül és nem is vezetett rögtön eredményre. Az utcán, ha járt, még gyakran dudolt magában ábrándos, szerelmes verseket. Néha szíve lüktetésében érezte a ritmus csábító, mámoros zenéjét, máskor

ölelkező rimek csattogtak a fülébe, de ez a kísértetjárás egyre ritkább lett s végre szerencsésen meg is szabadult tőle. S nem maradt meg egyéb belőle, mint valami gyöngéd szeretetbe oltott ártatlan irigykedés, az irodalom munkásai iránt.

Minden új név, minden feltűnő tehetség érdekelte. Néha el is szomorodott, mikor látta, milyen káprázatos gyorsasággal repül fel egy-egy új rakéta, ott tündöklök, ragyog a magasban, mindenki lelkesedve tapsol neki — s mindenki közömbösen nézi, mikor szétpattan és beleesik újra a sötét éjszakába. Kegyetlennek, szívtelennek találta ezt a játékot, de aztán megnyugodott abban, hogy fényleni, ragyogni, tündökölni rövid ideig is édes, mámorító, földöntúli boldogság lehet.

Recsky Gábor elhatározta, hogy fölmegy a Hódy Tamás temetésére. A temetésen rögtön megismerkedik az új irodalom egypár kiválóbb nevével. Rég vágyott már erre az ismerkedésre, de gyerekesnek találta vágyát, most azonban megvolt a kegyeletes alkalom.

Forró nyári délután ment ki a Kerepesi-uti halottas-házba. A ravatal körül vagy tiz-tizenkét ember lézengett, fáradtan, kedvetlenül, homlokukat törülgetve. Recsky kivette óráját, azt hitte korán jött, de meglepetéssel konstataulta, hogy már tiz

pere sem hiányzik a szertartásra kitűzött időből.

Észrevette, hogy figyelmesen nézik, hát egy magas, barna urnak bemutatatta magát. Kezet ráztak és kisült, hogy a magas, barna ur annak a lapnak vezércikkírója, hová szegény Hódy Tamás is dolgozott.

— Az urak kissé késnek, — kezdte Reesky a társalgást.

— Előre tudtam, — mondta a vezércikkíró, vállat vonva, — nem képesek ezek az emberek egy negyedóránál tovább érdeklődni valami iránt.

— Ha ez a valami egy kollégájuk halála? — hüledezett Reesky.

— Ha édes apjuk, anyjuk halála, akkor sem, — felelt vállat vonva a politikus. — Különben nyár van. A házas emberek szabadságon vannak. A többi meg kártyázik. — Szervusz! Hát te mégis eljöttél?

Egy kopasz, kövér ur közeledett feléjük, a politikus bemutatatta őket egymásnak:

— Gál Ferenc szerkesztő, Reesky Gábor táblai bíró.

A szerkesztő is a melegről panaszkodott. Aztán arról beszélt, hogy ez a sok szenzáció mind Hódy Tamásnak való téma lett volna . . . Milyen kár . . . Hirtelen átmenettel erősen szidni kezdte a *fiukat*, kik mindenünnen lemaradnak. A politikus megint csak vállat vonogatta, kijelentvén, hogy ő előre tudta mindezt. Miért nem

rendelkezett a szerkesztő. A fiatalabb generációt ki lehetett volna parancsolni, hogy ne tiz-tizenkét ember lődörögjön itt szégyenszemre.

A szerkesztő dühös volt és majd hogy egymásba nem kaptak, ott a ravatal mellett, mely különben el volt borítva a jóbarátok és ujságok koszorújaival.

Recsky elszorult lélekkel nézett és hallgatott. Most jött be a gyászoló család. A halott apja meg két bátyja. Nagyon sápadtak voltak és szemmel láthatólag minden erejüket arra fordították, hogy a torkukat fojtogató zokogást visszafojtsák.

— Nem volt családja? — kérdezte Recsky a politikust.

— Sokkal lelkiismeretesebb ember volt ő, mintsem megházasodjék, — védelmezte elhunyt barátját a publicista.

A pap is megjött és kezdetét vette a szertartás. Időközben még párszor kinyílt az ajtó és a gyászoló gyülekezet megint több lett nyolc-tíz emberrel.

A szertartásnak vége volt, s még mindig nem volt több bent harminc embernél. És a harminc ember is zavarodottan nézett egymásra. Szemmel láthatólag röstelték magukat.

— Végre is valakinek beszélni illenék, — mondta a szerkesztő, — hiszen csak nem engedjük így elvinni.

A politikus huzódózott, de végre is föl-

állt, hiszen igaza van a szerkesztőnek, így nem engedhetik elvinni.

A milyen kelletlenül állt föl, olyan szép tüzes és poétikus volt beszéde. Megmámosodott a saját hangjától, könyvek szöktek a szemébe. Reesky nagyon sápadt volt, semmiképpen sem bírta elhinni, hogy ugyanez az ember pár pillanattal előbb, még ő mellette vonogatta a vállát.

A halottat letették a sirgödörbe, egypár koszorút utána hajítottak, a többivel telitették a sirját. A kis gyülekezet nagyon meg volt indulva s Reesky Gábor látta, hogy egyetlen szem sem maradt szárazon, mikor bucsut integettek a sirnak. Elgondolkozva ment előre, csak arra riadt föl, mikor kiérve a temetőből, a vezércikkíró beszélni kezdett.

— Látom az arcán, hogy meg van döbbenve. Nem akarom, hogy igazságtalan legyen a fiukkal szemben, a kik elmaradtak. Lássa, ha a temetést rögtön a halál utáni negyedórában lehet eszközölni, akkor itt lennének ők mindnyájan. De a szegény Tamás halála óta már két nap mult el, azóta, hogy is mondjam csak, megszűnt aktuális lenni. Nem szivtelenek ők, csak sok dolga van a szívüknek. Minden pillanatban ezer meg ezer új impresszió ostromolja. Soká nem élhet egy. De mig él, igaz és erős, higgye el. Olvasta azt a sirató tárcát, az az ember valóban sirt, mig írta, igaz, hogy

most kártyázik, de végre is, tesz ez valamit, mondja? Egy pillanatig érezte a fájdalmat oly igazán és erősen, mint csak ember érezhet. Szegény Tamás író volt s ő maga is jól megérténé az ő temetésének szomorú pszikológiáját.

Recsky elgondolkozva bámult maga elé.

— Én mégsem így képzeltem a Hódy Tamás temetését.

— Oh, ők sem így képzelték, higgye el! Ha mindjárt az első negyedórában el lehetett volna temetni a szegény fiut... De hiába, két napot kellett várni! Két nap, — Istenem, — maga az örökkévalóság...

A család

A család.

Csillagné asszony két leányával, Milkával és Lujzával, a vonat felé sietett. Utközben egy kicsit pörölt is a leányokkal. A csinos, kis kövér szőke leányok fölött sok ideig sütögették a hajukat, még a tavalyi tél emlékeképpen egy kis rizspor is maradt valahol, a fehéreneműs szekrényben rejtve; a rizsporos skatulya előkerült sötét tömlőcéből, legalább Milka és Lujza föltünően, szinte gyanusan fehérek voltak.

— El fogunk késni, — mondta Csillagné, az állhatatos Kasszandra, a ki minden alkalmat megragadott, hogy rossz sejtelmét előadja; — ennek is ti vagytok az okai.

A modern Kasszandra azonban annyiban különbözött klasszikus elődjétől, hogy ennek mások nem hitték el jóslatát, ő meg saját magának nem hitt. Csakis így lehet megmagyarázni azt a különös dolgot, hogy e szemrehányás után pár perccel később megállt Lotti kisasszonynyal beszélgetni.

Lotti kisasszony Csillagnénak gyermek-kori barátnéja volt s így a legnagyobb sajnálatomra le kell mondanom arról, hogy szépségét elemezzem. Ő maga is lemondott már az efféle gyarlóságokról és teljesen az üzletnek szentelte életét. Kövér, kis diákokat vett házába szeptemberben, kik június végére hihetetlen módon lefogytak. Nem tudom, micsoda szisztémának köszönhetette Lotti kisasszony ezt a fényes eredményt, de ha egy kicsit több üzleti szellem lett volna benne, kosztjával bátran pótolhatta volna a márienbádi kurát, mert olyan mesés lesoványodást sem primadonna, sem bankárné nem tudott elérni, mint Lotti kisasszony kis diákjai. A szülők azonban nem voltak hálások e fényes eredményért és Lotti kisasszony minden szeptemberben, uj, meg uj, tapasztalatlan, vidéki szülők gyermekeivel kísérletezett.

Ott állt a kis kapu előtt, mint rendesen délutánonkint, kezében kötés. Az öt tív sebesen mozgott, Lotti kisasszony arcán valami rángatódzás futott végig, a tapasztalt, régi ismerősök tudták, hogy ilyenkor mosolyog.

— Hová sietsz, Róza?

— A vasuthoz, a fiam elébe, ma jön meg Pestről.

— Hallom, hogy sikerült a vizsga, mi?

— Lotti kisasszony az egyik tüvel átszurta a harisnya immár megkötött részét.

— Hogy sikerült-e? Tiszta kitüntetéssel vizsgázott le, a tanár azt mondta neki... mit is mondott a tanár, Milka?

Milka piros lett a haja tövéig és nem tudott felelni. Részint mert eddig sejtelve sem volt arról, hogy a tanár valamit mondott Csillagné mint mindig, most is a pillanatnyi impresszióra bízta magát, mely impresszió azonban annyira a valóság józan realitásával vette körül, hogy rögtön tanukat is keresett hozzá. Milka már megszokhatta ezt, pirulásának egészen más oka volt. Egy kábitó eleganciával öltözött fiatalember ment arra, messzire, széles ívben emelve meg kalapját elöttük. Lotti kisasszony rögtön meg is jegyezte:

— Hát a fiatal Dobos Miklós már hazajött? Azt hallom, az apja az alispánleánynyal akarja összeházasítani. Hozzá is adják? Miért ne adnák! A fiut bedugják a megyéhez, aztán ott haladhat, mert hiába, az alispán mégis csak alispán...

Harcias mozdulattal csapta össze kötését, de Milka elborult arcát látva, megnyihült egy kicsit, és elmondta az ő ismert közmondását, melyre nagyon büszke volt, melylyel a régebbi időkben valószínűleg önmagát szokta vigasztalgatni:

— Mert annyit mondok, én lelkem, nem az a szerencsétlenség, ha a leány nem tud férjhez menni, hanem az, ha szerencsétlenül megy férjhez.

Csillagné azonban egyszerre visszanyerte méltóságát:

— Ez már a mi gondunk, kedves Lotti, most pedig előre leányok, még el fogunk késni a vonattól.

— Dehogy késtek, dehogy késtek, — most már erőszakkal is tartóztatta őket. A lelke már megnyugodott abban a boldog tudatban, hogy keserőséget okozhatott egy fiatal teremtésnek, most már jobb ösztönei kerültek fölülr, és szívesen elpletykázott volna még egy kicsit Csillagnéval, sőt nagylelkűen alkalmat is adott neki arra, hogy dicsérhesse a fiát.

— Hát csak jó, derék fiu ez a Géza! Nem minden anya olyan szerencsés, mint te vagy, Róza. Lám, ezek a szegény Dózsaék, itt a szomszédban, mennyit kínlódtak, hogy kitanuljon a fiu, most, mire haza hozta volna a tanári diplomáját, tüdővérszt kapott, itt fekszik nyomorultan, a többi gyermek kenyere megy föl az orvosságra.

— Szegények! — Csillagné kötelességszerűleg sóhajtott, de azután rögtön dicsérni kezdte a fiát:

— Az aztán a fiu! A tanár azt mondta neki, igen, most már emlékszem, a tanár azt mondta: többet tud maga Csillag ur, mint mi mindnyájan együttvéve. Most azután hazajön, irodát nyit, de reánk is fér már, az utóbbi időkben keveset küldhetett haza, az ilyen fiatalember még nem tudja,

mennyi minden kell egy házban, hol két nagy leány van, no de most már másként lesz minden.

— Elvesz valami gazdag leányt! — puhatolódzott a családi tervek felől Lotti kisasszony.

— No, erről még ráérünk beszélni, — veté oda kissé hűvös göggel Csillagné, — de most már igazán Isten áldjon meg, lelkem. Mikor látlak?

— Alig tudok a fiuktól szabadulni. De talán holnapután.

— Holnapután, — kiabált vissza Csillagné, míg Milka fölbigyesztett ajakkal csak ennyit mondott:

— Vén boszorkány!

— Mindegy, — jelenté ki Csillagné, — jó barátságban kell vele lennünk, nagyon rossz nyelve van. Azután Milka ne felejtse el, hogy még nem fogta meg a szerencse lábát.

E csinos metafora valószínűleg az előbbi elegáns fiatalemberre vonatkozhatott, mert Milka megint fülig pirult.

Csillagné nem folytathatta tovább az anyai intelmeket, mert már kiérték a vasúthoz. Mikor a vonat berobogott, mind a hárman előre szaladtak.

Egy sápadtarcu fiatalember nézett ki az egyik kupé ablakán és a leányok csatlódva suttoztak:

— Géza harmadik osztályon jön.

Csillag mama azonban óvatosan körül-
nézett, látta, hogy semmiféle ismerős nincs
a perronon, megpirongatta a leányokat.

— Jól teszi, takarékoskodni kell.

A fiatalember már kiugrott a kocsiból,
kezet csókolt az édesanyjának és magához
ölelte hugait; Lujza megjegyezte:

— Géza sápadt egy kicsit.

— Igen, — felelt a fiatalember moso-
lyogva, — sokat kellett dolgoznom, meg a
tanuláshoz csakis éjszaka juthattam, az
ilyesmi nagyon megviseli az embert.

— No, majd itthon kipihened magad, —
mondta Csillagné és büszkén öltötte kezét
fia karjába.

Hanem reggel már korán bement a fiá-
hoz, leült ágya szélére és beszélgetni
kezdett.

— Lakás után kell nézned, Géza? Hol
lesz az iroda?

— Majd utána nézek, anyám, most egy
kicsit fáradt vagyok. Pihenni szeretnék,
keveset alhattam az utóbbi időben.

Csillagnénak azonban tele volt a szive
és tovább ott maradt az ágy szélén ülve.

— Sok minden történt azóta, fiam.
Milka félig-meddig menyasszonya a fiatal
Dobosnak.

— Milka, az én hugom? — A fiatalem-
ber föl pattant fektéből.

— Nagy szerencse, ugy-e? Az öreg Do-
bos nagyon gazdag, na de tudod, mondha-

tom, hogy nélkülem nem lett volna a dologból semmi. Milka csinos leány, de hiába, ilyen esetben az okos anya megbecsülhetetlen. Dobos idejárt szemközt az alispánékhöz, no de tudod, ha van szeme, az a horgasorru leány ugy sem tetszhetett neki. Aztán láttam, hogy gyakran néz az ablakunkra, kezdtem Milkát csinosabban öltöztetni. Ezért irtam neked mindig pénzért, no de majd visszaadja ezt Milka mind, ha nagyságos asszony lesz belőle.

— De anyám, hiszen ez . . .

— Hallgasd csak végig. Mi szegrőlvégről ismertük egymást, egyszer csak eljött rólad tudakozódni. Nagyon nyájas voltam hozzá, Milkának is mondtam, mit tegyen, mit szóljon. Láthatta, hogy urinéppel van dolga, ha most szegények vagyunk is. Attól kezdve mindennapos volt a háznál és a mult héten meg is kérte Milkát.

— Ah, és Dobosék?

— Éppen azt kötötte ki, hogy az öregeknek nem szabad tudniok a dologról egyelőre.

— De anyám, hát nem látjátok, hogy ez nem méltó hozzánk, tisztességes emberekhez?

— Géza!

— Dobosék joggal mondhatják, hogy mi behálóztuk a fiukat. A mellett ez a titko-

lódzás sért minket, sérti Milkát, ez a dolog tovább így nem maradhat.

— De hát mit akarsz tenni?

— Beszélni vele, beszélni az apjával.

— Géza, biztos vagy benne, hogy nem fogod elrontani a dolgot?

A fiu a párnába rejtette halvány arcát:

— Anyám, ne beszélj így, kérlek... fájdalmat okozol nekem...

Az öreg Dobos nagyon udvariasan fogadta a fiatalembert:

— Igen, hiszen már hallott is a dologról, semmi kifogása nincs ellene. De az ő fia még valósággal gyerek, huszonhárom éves, ilyen korban nem lehet még házasodni. Most két évre külföldre küldi a fiút, ha azután, mikor visszajön, még mindig így gondolkodik, hát ő kész örömmel adja rájuk áldását. Addig is azonban a Milka kisasszonynak, a ki tanítónő, szívesen szerez helyet a városnál, az egzisztenciája mindenesetre biztosítva volna, a fiatal ügyvédet meg biztosítja változatlan jóakaratáról.

Odahaza, mikor előadta a dolgokat, elég nyugodtan fogadták.

— Miklós már mondta, hogy utazik, — felelt Milka — és én várni fogok reá. Az állást nem fogadom el, ha majd Dobos Miklósné leszek, senki se hányhassa szememre, hogy én a mások gyermekeivel pénzért kínlódtam. Kihuzzuk ugyanis ezt az

évet, Miklós mihelyest nagykoru lesz, viszsza-
szajön.

— Én is azt mondom, hogy Doboséktól semmi szivességet nem szabad elfogadnunk, — vág közbe Géza, — de ha az öreg protekciója nélkül én szerezhetném meg neked ezt az állást?... Legalább addig tanítanál, míg az én irodám egy kicsit nekilendül, eleinte tudod lassan megy az ilyesmi.

— Takarékoskodni fogunk, — jelenti ki Csillagné, — de Milkának igaza van. Nem lenne aztán olyan társadalmi állása, ha leánykorában tanítónőnek menne.

A fiatalember nem vitatkozik tovább, hanem váltózsiránsok után szaladgál, a kölcsönvett pénzből lakást vesz föl és butort vásárol. Az iroda eleinte csakugyan lassan megy, a takarékoskodást sem lehet a végletekig vinni, a leendő Dobos Miklósné nem járhat rongyos cipőben, Lujzának is akadt udvarlója, egy postahivatalnok, most már a kisebbik leányt is öltöztetni kell.

A fiatal ügyvéd fut, fárad, dolgozik, összeköttetései is vannak még pesti jogászokdája idejéből, itt fent csakugyan tehetséges fiúnak tartják, jogi lapoknak irogat, valami törvénytár-szerkesztőnek is dolgozik, de kár, hogy a napnak csak huszonegy órája van, még ha az éjszakát hozzá is csapja az ember.

Csillagné sopánkodik Lotti kisasszonynak, hogy Pest nagyon elnyűtte a fiát, még itthon sem bírja magát kipiheenni, közben meg odahaza Gézához fordul:

— Édes fiam, el ne felejtsd, hogy Milkának ruha kell.

— Most lehetetlen, édesanyám, hiszen házbérfizetés, váltótörlesztés, minden összeesik.

— De Géza, legyen szived, az a szegény leány már az utcára sem mehet ki.

— No, majd meglátjuk... meglátjuk, talán mégis lehet.

— Aztán meg Miklós is irt egy nagyon szép levelet Milkának. Fotografiát kér tőle, tudod ez jó jel, nem lehet kérését megtagadni, az ilyesmi csak növeli a szerelmet. Ha valami jó fényképet küldhénénk neki, persze nem a sarki fotográfustól, hanem...

— Hanem? — kérdi a fiatalember.

— Lakynál két forint ugyan egy kép, de ha csak hatot csináltatunk, kevesebbet nem érdemes.

— Tizenkét forint, nem halunk bele! — A fiatalember még mosolyogni is próbál, de aztán köhécselni kezd:

— Csak nincs valami bajod? — aggodalmaskodik Csillagné.

— Nem tudom. Azt hiszem, meg vagyok hűlve, pár hét óta köhécselek.

— Estére forró teát fogsz inni, annál nincs jobb dolog a világon.

Géza nem ihatja meg a forró teát. Valami sürgetős dolga akadt, hazaüzent, hogy az éjjel fennmarad dolgozni az irodájában.

Aztán megkerül a ruha, az arckép, Gézát ölelgetik, összecsókolgatják, Csillagné azonban visszariad, mikor ajkát fia arcához érteti:

— Te Géza, neked lázad van!

— Magam is azt hiszem, mostanában estefelé mindig meglátogat ez a kellemetlen vendég. Hitvány, gyöngé testem van, hamar kifárad, egy jogászt fogok az irodámba venni.

— Már régen meg kellett volna tenned, — jelenti ki Csillagné, — igazán nem értelek, hogy lehet valaki ilyen könnyelmű?

Géza szomorúan mosolygott és önkéntelenül kiszaladt az ajkán:

— Az ilyesmihez pénz is kell, mama.

— Első az egészség, — jelenti ki Csillagné határozottan, — és ha a föld alól teremtyük is a pénzt, a jogászt föl kell vennem.

— Majd utána nézek, gondolom harminc forintért kapok egy jóravaló, szorgalmas fiut, a láz meg majd elmúlik.

De nem mult el, sőt másnap annyira gyöngének érezte magát, hogy szinte támo-lyogva ment föl az irodába. Ott ledobta magát a széles pamlagra, aztán megint

csak köhögött, véletlenül végighuzta az ujját az ajkán, aztán halálsápadt lett. Pedig a mit látott, nem is volt egyéb, mint egy icike-picike kis vérfolt.

Ugy bámult maga elé mereven pár percig, mint a ki nem tud, nem ért, nem eszmél. Látni sem lát egyebet, mint azt a végtelen, siralmas, örökös feketeséget, a melynek neve: *Semmi*, melybe bele kell ugrania most, mindjárt, nemsokára . . .

— Huszonnégyszáz év, huszonnégyszáz év, — mondta a sápadt fiatalember, — de lehetséges ez? Csakugyan meg kell halnia, mielőtt az életet voltaképpen megkezdhetne volna?

Aztán tovább nem is érzelgett, mert az ilyen nagy katasztrófák perceiben soha sem talál az ember szép szavakat, sem szép gondolatokat. Az ember gyáva állat, az ember fél, borzong, fázik és a ki ezt az embertől rossz néven veszi, az nem egyéb, mint hitvány és nyomorult pozőr.

Befordult a fal felé és arcát a fekete, hideg bőrdiványhoz nyomta. Soká feküdt ott, vagy csak pár percig, maga sem tudta, az időt már nem mérte, apatikus volt teljesen. Emberek is jöttek, pénzt hoztak, mindegy. Neki már befellegzett.

Otthon a leányok örömmel szaladtak felé:

— Meghívót kaptunk, meghívót a nőegyesületi bálra!

A mama aztán elmagyarázta a dolgot:

— Még sohasem küldtek nekik báli meghívót, csak most. Persze, tudják, hogy Milkának milyen nagy kilátásai vannak. Azonfelül a Lujza udvarlója rokona is a nőegyesületi elnöknőnek, de éppen azért, ha Géza is úgy akarja, hogy elmenjenek, új ruha kell . . . csak nem nézetik le magukat, inkább otthon ülnek. Bár a szegény lányoknak ez volna az első mulatóságuk. Oly régóta vágnak már utána, de ő — már mint Csillagné — inkább összetöri kezüket, lábukat, mintsem valami rongyban kompromitálják magukat a többiek előtt, nem beszélve arról, hogy a fiatalemberre is nagyon kiábrándítólag hat, ha ideálját szegényesen látja, a többi ragyogó leányok mellett. Most már a hogy Géza akarja . . .

Géza odaadta minden pénzét ruhákra, aztán azt mondta, hogy nagyon fáj a feje és magára zárta a szoba ajtaját.

Estefelé megszólalt Csillagné, aggodalmas hangon:

— Remélem, már fogadtál az irodádba segédet?

Géza a kezével intett, segéd, pénz, élet, halál, neki már mindegy volt minden.

De magában meg nem állta, hogy keserű humorral ne konstatálja:

— A mama azt hiszi, hogy tartaléktőkém vannak az angol bankban. No az

én számlám már rendben van. De mi lesz velük?

Egyszerre felülkerekedett benne a nagy-betegek, a haldoklók becsületes, szent önzése. Mert nem igaz, hogy a haldokló utolsó órájában szereteteiért könyörög, böles tanácsokat osztogat, aztán boldog, megkönnyebbült mosolylyal ajánlja lelkét az Ur kezébe. Minden halál csunya, minden haldokló gyáva. A vad, dühös életerő még egyszer föllobog benne és szinte gyűlölködve, vad irigységgel nézi az élőket, az egészségeseket, kik könnyekkel kísérik ki utolsó útjára, hogy azután napirendre térve fölötte, tovább kergessék kisdud élvezeteiket, örömeiket. A becsületes, a szent önzés fölemelte hangját és a fiatalember vállat vont:

— Ejh mit! A meddig birom, huzom, utánam meg az özönvíz . . .

De aztán mégis elérzékenyedett, mert a bálba sem kísérhette el a leányokat. Ott feküdt lázasan. Csillagné kijelentette, hogy tapodtat sem mozdulnak. Géának ugyan csak influenzája van, az orvos mondta, de mindegy, az volna szép, ha ilyenkor mulatságba mennének!

De Géza addig kérlete, unszolta őket, hogy végre mégis elmentek. Mikor reggel hazaértek, mámorosan a sok dicsőségtől, Géza már önkívületben feküdt, csakis an-

nak lehet magyarázni, hogy a láz deliriumban édesanyjának ilyeneket mondott:

— Nemcsak a pogányok áldozták föl bálványaiknak gyermekeiket, de különben már mindegy . . .

A haldoklók igazságtalanok, nem kell a szavukra hallgatni. Az utolsó napon azonban teljesen ésnél volt, de böles tanácsai csak még jobban elkészerítették a család gyászbaborult szívét:

— Anyám, Milkának állás után kell nézni, Lujzának is; abból a házasságból, azt hiszem, nem lesz semmi, azonfelül meg ez a várakozás egy férfi után, a kivel el-tartassák magukat, nem éppen tisztességes dolog. Különben, — itt egyszerre rideggé vált a hangja, — tisztességes vagy nem, dolgozniok kell, különben éhen halnak, én rám tovább nincs mit számítani, én már kidőltem.

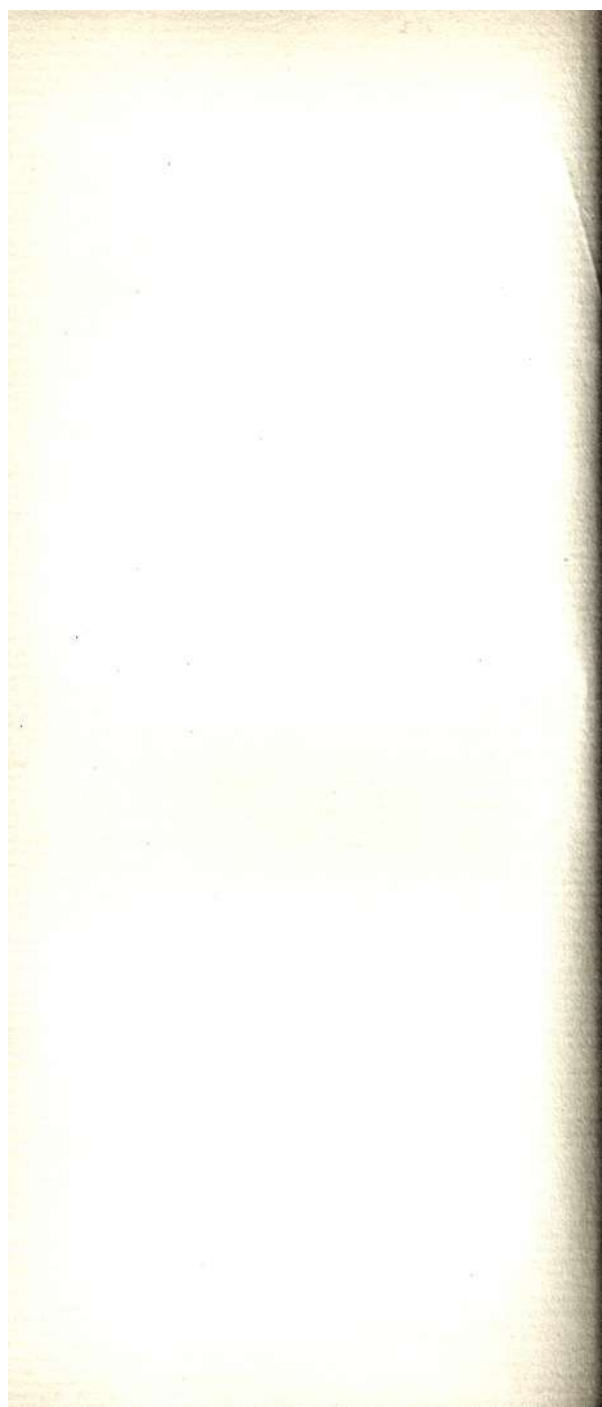
A temetés leírását elmellőzőm. Csillagné mindenét elzalogosította, hogy fiának diszes legyen az utolsó utja. Ha a szegény beteg talán igazságtalan keserüséggel szívében hunyta volna be szemét, csak ezt a diszes gyászoló gyülekezetet, csak ezt a gyönyörűen szónokoló papot kellett volna látnia, hogy teljesen kiengesztelődjék. Csillagné egészen meg volt törve, mikor Lotti kisasszony részvétlátogatást tett nála, alig figyelt a vén kisasszony fecsegésére, nagyobb érdeklődést csak akkor

mutatott, mikor Lotti Dózsáékról kezdett beszélni:

— Tudod, hogy a szomszédunkból a szegény mellbeteg Dózsa fiu Abbáziában van. A leányok éjjel-nappal varrnak, az anyja meg himez, hogy a pénzt ehhez az üdüléshez megszerezzék neki, idehaza meg száraz kenyérre sem jut, éheznek, hogy siralom látni, de a pénzt küldik ki egyre-másra. Éppen a multkor mondta nekem Dózsáné: jaj uram, istenem, a leányok előtt szólni sem merek, de magamban folyton imádkozom: én jó istenem, könyörülj meg rajtunk, gyógyítsd meg azt a szegény fiút, vagy ha már menthetetlen, vedd le róluk is, róla is ezt a nehéz keresztet, mert nem bírjuk tovább. A fiam után a leányaim pusztulnak el ebbe az emberfölötti sok munkába.

— Szörnyűség, — kiáltott föl Csillagné sirva, — hogy ilyen anya is lehet a világon! És ennek a tigrisszívű szülőnek meg esetleg ott délen kigyógyul a fia, míg az én Gézám, kiért minden pillanatban szívem vérént ontottam volna, nyomorúságban pusztul el.

Mari

Mari.

... Most Mády György beszélt:

— Vagy husz esztendeje már lehet a dolognak. Zoltay Feri meg én, együtt laktunk egy kis hónapos szobában, a Ferencvárosban. Csinos, takaros, kis szoba volt, bár a konyhán keresztül volt a bejárás, de ez, abban az időben, semmiképpen sem zsenirozott bennünket. Nagyon jól emlékszem most is a vasárnapi káposztaszagra, a srófnélküli függőlámpára, mely tulajdonképpen csak szobadisz volt, s a jobbfal mellett álló széles diványra, melyen néha együtt heverésztünk Ferivel. És mialatt hétkrajcáros dohányból gyurtuk a cigaretákat, arról beszéltünk, hogy miként fogunk berendezkedni, ha megjön az a husz millió, melyet állhatatos kitartással és makacs, törhetetlen hittel mindennap vártunk.

Már három napig laktunk kis szobánkban, mikor egyszer a konyhán keresztül-menve, véletlenül megpillantottuk Mari

kisasszonyt. Mari kisasszony egy hosszú vasalódeszka előtt állt és a tűzes vasat egy fehér szoknyán huzogatta, simogatta. A bevizezett vászon sistergett a tűzes vas alatt, Mari pedig hirtelen felénk fordította a fejét. Jóságos, barátságos mosollyal üdvözölt bennünket, mi pedig lekaptuk a kalapunkat és mind a ketten mélyen elpirultunk.

Nem vagyok olyan ostoba, hogy megpróbáljam leírni Mari szépségét. Lehet, hogy nem is volt szép, mit tudom én? Zoltay Feri sem tudná, ha megkérdeznétek tőle. Elég az, hogy ő volt az első tisztességes fiatal nő, ki utunkba akadt.

Mégis, csinos, kis, szőke fejét és édes mosolygását nem hagyhatom szó nélkül. A termete, azt hiszem, kissé tulságosan gömbölyű volt, de ezt a bírálatot csak most találtam ki, akkor?... Hiszen mondtam már, hogy ő volt az első fiatal leány, ki utunkba került.

Az ismerkedés ezekben a körökben nem olyan szertartásos, mint teszem a spanyol udvarnál. Mari ránk mosolygott s ezzel rendben volt a dolog. Ne tessék semmi rosszat gondolni. Tóth Mari tisztességes, becsületes leány volt, de ez a mosolygás éppen úgy kidukált a szobauraknak, mint a srófnélküli függőlámpa, meg a széles divány. Meg aztán lehet, hogy tetszettünk is neki, fölismerte bennünk a jó fiukat.

E naptól kezdve estéinket mindig a Tóthné szobájában töltöttük. Itt aztán megtudtuk, hogy Mari kisasszony a Svarcz és Gutman cég női divattermében dolgozik. Nem ismertük ugyan e derék cég vezetőit, de határozott respektussal viseltettünk a fiatal Svarcz iránt, a ki szigorúsága mellett is igazságos és méltányos ember, ellenben szívünk teljes erejével gyűlöltük az agg Gutmant, ezt a vén gazembert, ki egyszer, — mint Tóthné elbeszélte, — a sötét folyosón megesipte a Mari kisasszony állát.

Mari esti hat órától kezdve és vasárnaponként szabad volt. Ez idő alatt mi mindent elkövettünk szórakoztatására. Bevallom, ebben Zoltay ügyesebb volt. Akkoriban valami rendőri riporterrel kötött barátságot, ki gyakran elkérte számára az ujság jegyét. Természetesen Marit bocsátottuk a földszintre, mi meg a karzati állóhelyről lestük, hogy mulat a mi kis széke barátnőnk.

Tóthné ugyanis nem jött velünk. A derék asszonyt kilenc óra után leküzdhetetlen álmoság fogta el és még egy országos veszedelem sem birta volna ébren tartani. Leányát mi gardiroztuk. Mondhatom, soha semmiféle hercegisasszonynyal nem bántak nagyobb tisztelettel, mint a hogy mi bántunk Tóth Marival. Inkább megfojtottuk volna magunkat és egymást, mint hogy egy illetlen szóval is megbotránkozz-

tassuk a leányt. Pedig ebben az időben huszéves, léha jogász-gyerekek voltunk.

Ha a mai eszemmel visszagondolok a dologra, úgy látom, hogy nem a leány, hanem saját lelkünk tartott vissza minden ilyes dologtól. Ez a szőke, nevető kis leány volt a mi szemünkben a nő. Egész multunk egypár piszkos és visszataszító emlék volt. S most, hogy egy tiszta leánnyal hozott össze sorsunk, egyszerűbeoltárt állítottunk tiszteletére, glóriát fontunk feje köré és elhalmoztuk azzal az imádattal, melyet minden jóra való férfi ott rejteget szívében az *asszony* iránt. Nagyon jól emlékszem, mint jöttünk haza egy-egy ilyen színházi vagy koncert-este után. Marit közrefogtuk és úgy magyaráztuk neki a szindarab vagy zene szépségeit. Mari nevetett, lehet, hogy a mi saját külön esztétikánkon, de lehet, hogy csak a csillogos égnei, a derült, enyhe éjszakának és az ő tizennyolc éves ifjúságának örült.

A vasárnapi kirándulásokat azonban én rendeztem. S Mari ilyenkor talán még boldogabb volt, mint a színházban. Városi leányok szinte mámorosak, ha szabad levegőben vannak. Egy ilyen kirándulás után történt a tragikai összeütközés.

Gondolom a Zugligetből jöttünk. Mari azt proponálta, hogy a Városmajorig menjünk gyalog. Az uton azonban elfáradt kissé. Kimerítette az a sok ugrádozás,

meg a friss, éles levegő. Egyszerre csak rám mosolygott és hirtelen karomba fűzte karját, erősen reám támaszkodott és úgy mentünk tovább.

Egyszerre vérbe borult az arcom ettől az ártatlan, semmit sem jelentő mozdulattól. Jól emlékszem, hogy egész testemben megremegtem, mikor a leány gömbölyű, puha karját karomon éreztem. A szívem úgy dobogott, hogy féltem, a körülállók is meg fogják hallani. Ez az ártatlan fizikai érintkezés lánggra lobbantotta a lelkemben már régen lappangó szerelmet.

E pillanatban Zoltayra néztem és tekintetünk találkozott. Komor, fenyegető volt pillantása. És az én most támadt szerelmembe nagy büszkeség és méltóság vegyült: vetélytársam van, a kin győzedelmeskedtem!

Hiu állat az ember. Zoltay komor, fenyegető pillantását eov lenéző vállvonítással honoráltam. Legjobb barátom volt és most boldoggá tett szenvedése.

Otthon, szobánkban, sem szóltunk egymásnak. A szokásos esti filozófálás és jó éjszakát elmaradt. Azt hiszem, ezen az éjjelen egyikünk sem hunyta be a szemét.

Másnap reggel Zoltay még komorabb, én pedig még boldogabb voltam. Boldogságom csak egy rövid félóráig tartott, mikor Mari megfogta Zoltay kezét:

— Jöjjön, jöjjön, beszédem van magával...

És behivta a szobájukba, hol sokáig sutogtak. Mikor kijöttek, Zoltay arca ragyogott, az enyém meg halálsápadt volt.

És így ment ez napról-napra. Egyszer egyikünkhöz volt kedves, másnap a másikhoz. És szenvedtünk mind a ketten, mint a hogy csak huszéves korában tud szenvedni az ember. Nehány nap alatt halálosan meggyülöltük egymást és arra gondoltunk, hogy a másiknak el kell hagyni a lakást. Talán már nyílt összeütközésre kerül a dolog, ha egy este Tóthnénál nem találjuk közös barátunkat, a gépészt. Az utóbbi időben gyakran megfordult a háznál. Áldott jó ember volt és nagyon szeretett mind a kettőnket. Szilvóriumot hozott föl a számunkra, sőt egy kemény, hideg téli estén, egy zsák szenet is küldött föl szobánkba. Különben igen egyszerű ember volt, ki órákig el tudott ülni szótlanul. A mint nagy pipájából a füstöt eregette, le lehetett volna rajzolni, mint a béke, a nyugalom és megelégedettség testet öltött képét. Ha Marival elmentünk valahová, ő odahaza várt reánk. Mikor hazajöttünk, rendszeren ott pipázott a kályha mellett, csendes elmélázással hallgatva a Tóthné horkolását. Aztán fölállt, megköszönte, hogy ilyen jók vagyunk Marihoz és mulattatjuk a kisasszonyt, jó

éjszakát kívánt és pipájával együtt ment haza aludni. Egy kora délelőtt, mikor Zoltaynak meg akartam mondani, hogy ketőnk számára már szűk a világ, Mari benyitott hozzánk:

— Jöjjenek be estére hozzánk, ma lesz az eljegyzésem.

Nem voltunk szinpadon s így nem kapkodtunk szívünkhöz, de sápadtabbak voltunk e pillanatban a sirban fekvő halottnál. Mari nyugodtan folytatta:

— A gépész ur ma reggel megkérte a kezemet és ma este meg is tartjuk az eljegyzést. Ugy-e eljönnek?

Csak a fejünkkel bólintottunk és míg Mari bent volt a szobában, nem mertünk egymásra nézni. Aztán hirtelen szembe fordultunk egymással.

— Nos? — kérdezte Zoltay valami különös, rekedt hangon, de a melyben már nyoma sem volt a haragnak vagy gyűlölködésnek.

Nem értettem meg mindjárt. Ezelőtt közös kasszánk volt, de pár hét óta külön végeztük a pénzügyi operációkat.

— Azt kérdem, van-e pénzed? — folytatta most már a régi, barátságos hangon.

— Nincs.

— Nekem sincs, — lógatta a fejét Zoltay. — Így hát elküldjük a szürke öltönyömet a zálogházba. Talán kitelik belőle

két kis bokréta, mert remélem, te is veszel virágot Marinak.

A szemem tele lett könnyel és mindent feledve, sirva borultunk egymás vállára. A közös szenvedés és csalódás megint összehozta a lelkünket.

Zoltay tért előbb magához, pár pillanat múlva erősen hátba vágott:

— No, vén számár, előre! Menjünk hordárért...

Ifjuság

Ifjuság.

Lenkey Tamás történetét a régi jó időkben, a mikor még az olvasónak több türelme, az írónak több ideje volt, okvetlenül két kötetben írták volna meg. A mai kellemetlen irodalmi viszonyok kényszerítenek arra, hogy az első kötetet teljesen elhagyjam, a második kötetnek pedig csak vázlatával ismertessem meg önöket.

Lenkey Tamás ott ült a Nemzeti Színház kényelmes, földszinti támlásszékében, jónevelésű uriember létere, csak diszkrét módon unatkozott. A mi premier-közönségünk különben kötelességének tartja nyilvánosan demonstrálni, mennyire fumiálja a szerencsétlen színházat, a még szerencsétlenebb művészeket és a legszerencsétlenebb írókat. Egy törzssőkös premierlátogatónak mindig unatkozni kell, különben még gyanakodni találnának rá, hogy csak úgy véletlenül vetődött be a színházba.

Lenkey Tamás, mint talpig uriember, nagyon kellemetlennek találta ezt a tünető blazirtságot, melylyel a szegény író drámai lüktetését, vagy a színész hangszálainak nagy és nehéz munkáját fogadják.

De mind a mellett nem tilthatta meg jó izlésének, hogy ezt a darabot felette unalmasnak ne találja. Az író fiatal és tapasztalatlan ember volt. Nem vetett számot a budapesti publikum ama kedves szokásával, hogy a hétre kitűzött előadásokra nyolc óra után szokott eljönni. Tapasztalt színházi emberek az első felvonás felében az inasok és szobaleányok derék hadát vonultatják föl. De jaj annak a szerencsétlen szerzőnek, kinek tulhő és fiatal temperamentuma már hét órákor elkezd lüktetni. A hős legszenvedelmesebb kifakadásai, a hősnő legfájóbb sóhajai, mind elvesznek a székek csapkodásában.

Lenkey Tamás őszinte részvételt nézte, hogy a fiatal szerző valami végzetes tévedésnél fogva, már hét órákor elkezdte drámáját és kilenc felé már csak époszszal szolgálhat. A hősnő éppen multjáról közölt fájdalmas leleplezéseket, mikor Lenkey meguntván a hosszú vallomást, lassan körülnézett a színházban és szeme megakadt az egyik emeleti páholyon.

A páholy egyik sarkában igen szép

barna asszony ült. Lehetett 36 vagy 38 éves, s termete már elhízott, de arcának szabása kifogástalan, finom és arisztokratikus volt s ki csak a dús, sötét hajjal koronázott fejet látta, bátran 20—22 éves lánynak nézhette volna.

Mellette, de egészen a szinpadnak fordulva, fiatal szőke leány ült. Feltűnően hasonlított az édesanyjához, csak a hajaszíne volt hamvasszőke és szemének tekintete más, de annyira más... Lágy, ábrándos kék szemek voltak ezek, mintha mindig a távolba nézve várnának valakit. Most különben teljes szívvel-lélekkel a szinpadra figyelt. Fehér arca lassankint kipirult a nagy élvezettől és Lenkey így szólt magában:

— Óh, milyen kedves, aranyos baba! Az imént azon gondolkoztam, hogy ki hiszi el ezeket a számságokat, miket a színésznő ott fönt, a szerző utasítására össze-vissza beszél, tessék, itt van egy kis leány, a ki elhiszi és gvönyörködik benne.

Aztán csak visszatévedt tekintete a páholyra:

— Vajjon ki lehet? Valami vidéki kis leány. De a mama? Óh, a mama az más, ez biztosan nagyvilági dáma.

Később így folytatta magában:

— Biztos vagyok benne, hogy a mama fővárosi asszony volt. Valószínűleg elszegényedett urak, kiknek le kellett menni

vidékre, menteni, a mi még menthető. Hogy a kis leány megnőtt, föl-fölrándulnak pár hétre a fővárosba, ismerem az ilyen alakokat.

Egy kicsit bosszusan tette hozzá:

— Szeretném tudni, miért foglalkozom én ezekkel az idegen emberekkel?

De azért újra, meg újra, a páholy felé nézett. A szőke kis leány ugyan nem viszonozta figyelmességét, mert csakis a szinpadra figyelt. A mama ellenben fölvette gukkerét, pár pillanatig erősen viszszanézett Lenkeyre, egy pillanatig össze is huzódott a szemöldöke, de aztán barátságosan reámosolygott.

— Teringettét! ez az asszony ismer engem, — konstataálta magában Lenkey, — uriasasszony csak jó ismerősére mosolyoghat így. De hát én? Engem már végképpen eserben hagyott volna a memóriám?

Odafordult egyik szomszédjához, a ki arról volt híres, hogy mindenütt és minden embert ismer.

— Ki az a szép barna asszony, ott a második páholyban?

— Sándorffyné, a leányát hozta föl far-sangolni.

Lenkey Tamás negyven évét már betöltötte, de egyszerre sötétpiros lett az arca, mikor a Sándorffiné nevét meghallotta.

Igaz, hogy nem látta, mióta férjhez

ment, annak pedig tizenkilenc éve elmúlt. De ha valaki neki azt mondja, hogy jöhet egy perc a mindenségben, melyben neki a Madarasy Janka arca idegen lesz, akkor ő ezt a valakit... ej, de ne is beszéljünk róla.

Egyszerre föltámadt lelkében a múlt. Afféle bolondos ifjúkori regény, de ő akkor azt hitte, hogy a kárhozát szakad le reá. Huszéves korában gyakran hisz az ember ilyesmit, de az ő regénye annyiban különbözött a sablontól, hogy sokat szenvedett s majdnem elpusztult miata.

A szép Blanka szerette őt, de rokonai kegyelemkenyerén élt és mikor Sándorffy megkérte a kezét, hát odanyújtotta. Sokat sirt, nagyon szenvedett, de okos leány lé-tére belátta, hogy nem tehet másként. Csak gazdag, boldog, független leányok engedhetik meg maguknak, hogy várjanak egy huszéves, bolondos, szerelmes ifjura. Várjanak, míg ebből a bolondos fiuból ember lesz, kinek karjára támaszkodva, ki lehet lépni a világba. De ő, ki őt esztendő óta eszi rokonai házában a kegyelemkenyere-t? Mit tehetet egyebet, felesége lett Sándorffy Endrének, a ki már erősen kopasz volt, negyvenedik évét betöltötte, de a ki kényelmes, független, uri életet tudott biztosítani feleségének.

Lenkey Tamás most már jól emlékezik mindenre. Az eljegyzés előtt való napon

levelet kapott a leánytól. Husz év! Husz év, Istenem, maga az örökkévalóság! És Lenkey most mégis maga előtt látja a fekete betűket, mintha a romok közül most is felé csapna a szép leány szenvedelmes, szerelmes, kétségbeesett zokogása. Lelkével kezdi újra olvasni a levelet.*

Kedves *Tamás!*

Nem akarom magát az én lelkem fájdalmával is keseríteni. Bizonyára csak szívemnek gyöngesége, a mi írásra készít s ennek a gyöngeségnek nem bírok ellentállni.

Maga jó és becsületes és kerülni fog engem ezentul. Nagyon szerencsétlenek vagyunk, de erről nem tehetünk, de hogy becsületesek és igazak maradjunk, az csak tőlünk függő dolog.

Édes Tamás, a kolduskenyér csak száraz, de a kegyelemkenyér könnyektől keserű. És én ezt a kenyeret eszem esztendőök óta.

Ezt a keserű kenyeret sem akarják tovább adni, mert szerencsém akadt és könnyelmű, bűnös teremtés vagyok, ha nem élek vele. Ennek már így kell lenni.

Magából férfi lesz, boldog ember lesz. Én is csak megnyugszom valahogy, valamiképpen a változhatatlanba. Ehhez a megnyugváshoz kell, hogy ne lássam többé magát. Remélem, ezt az utolsó kérésemet nem fogja megtagadni.

Mit csinál egy huszéves ifju ilyen levél után? Az a huszéves ifju egyéniségétől függ. Lenkey Tamásnak igen bolondos egyénisége volt, mert ő főbelőttte magát.

A pisztoly rossz volt, a keze remegett. Szóval, a golyó okosabb volt, mint Lenkey Tamás egyénisége, valami csontban megakadt. Lenkey hat hétig nyomta az ágyat, a feje még gyakran zugott azután is, de az öngyilkosságra nem gondolt többé.

Ember lett belőle, a maga erejéből. Szegény fiu volt, lépésről-lépésre küzdötte föl magát. Elfoglalta az élettel való küzdelem és lassanként begyógyult szívének sebe.

Egypár évig külföldön utazott, mire hazajött, már fáradt volt a lelke és erősen szkeptikus a szíve. Mint gazdag, független ember állandóan harcban állt a mamákkal és ritka ügyességgel kerülte ki a gyöngéd törvéteket. Két év óta azonban már nyugton élt, a mamák és kisasszonyok föladtak minden reményt, belátván, hogy ez az ember aggregénynek született.

Sándorffynéra már nem igen gondolt. Azzal a pisztolylövéssel lefizette az adóságát. Most a páholyban is nem a szép asszonyt nézte, hanem a halavány szőke leányt. Milyen kedves, bájos és fiatal. Valami különös gyöngédséget érzett szemé-

ben, az ilyesmi persze bolondság, de ha meglepte az embert, bajos védekezni ellene.

A fölvonás végén már így szólt magában:

— Ej, a manóba is, hiszen a mama régi ismerősöm. Most már veszedelem nélkül fölmegek hozzá kezet csókolni.

Pár pillanat múlva bekopogtatott. Sándorffyné fölállt helyéről és mosolyogva üdvözölte:

— Rám ismert?

Lenkey hazudott, mint a parancsolat.

— Rögtön az első percben.

— No, ez igazán szép magától.

Majd leánya felé fordult:

— Kedves Olga, bemutatom neked Lenkey Tamás urat, az én kedves, régi barátomat.

Lenkey a fiatal leány mellé ült. A beszélgetés azonban hamar megakadt. A kis leány igen ügyetlen volt, Lenkey pedig, — maga sem tudta miért, — elfogult és zavart lett, de ott volt a mama és segített rajtuk.

— Remélem, Lenkey, gyakran fogjuk látni. Legalább beszélni fog róla, hogy nem felejtette még el a régi, bolondos időket.

Nevetett, mint okos asszony szokott nevetni a gyermekkori dőreségeken. Lenkeyt is magával ragadta jókedve.

Most már Olga kisasszony is élénkebb lett, a mama szuggeráló integetésére részt vett a társalgásban is, de mintha a lelke most is másfelé kalandozott volna.

Lenkey nagyvilági ember létére, tisztában volt a mama szándékával. De míg máskor az ilyesmi mindig elkedvetlenítette, most tetszett neki a dolog. A házasság? Lenkey okos ember volt, kerülte a veszedelmet. De sejtette, hogy egyszer az ő órája is ütni fog. Bölcs ember nem viaskodik a végzettel és Lenkey igen kedvesnek találta a gondolatot, hogy neki Sándorffy Olga lesz a végzete.

A mama arcán derült melegség ült. E pillanatban már valószínűleg vejének tekintette hajdani udvarlóját, hirtelen azonban, diszkrét, félénk kopogtatás zavarta föl őket.

A kopogtatás után, egy félénk, huszéves fiatalember lépett be a páholyba. Lenkey nem sokat törődött vele, csak azt látta, hogy Olga keskeny, halvány arca sötétpiros lesz, a mama pedig lesújtó tekintettel néz végig az alkalmatlankodón.

Olga nem mer mozdulni, de a szemével némán beszél az ifjunak: milyen jó, hogy itt vagy, mennyire szeretlek, csak téged, egyedül csak téged...

Sándorffyné tüntetőleg elfordul a vakmerő ifjútól:

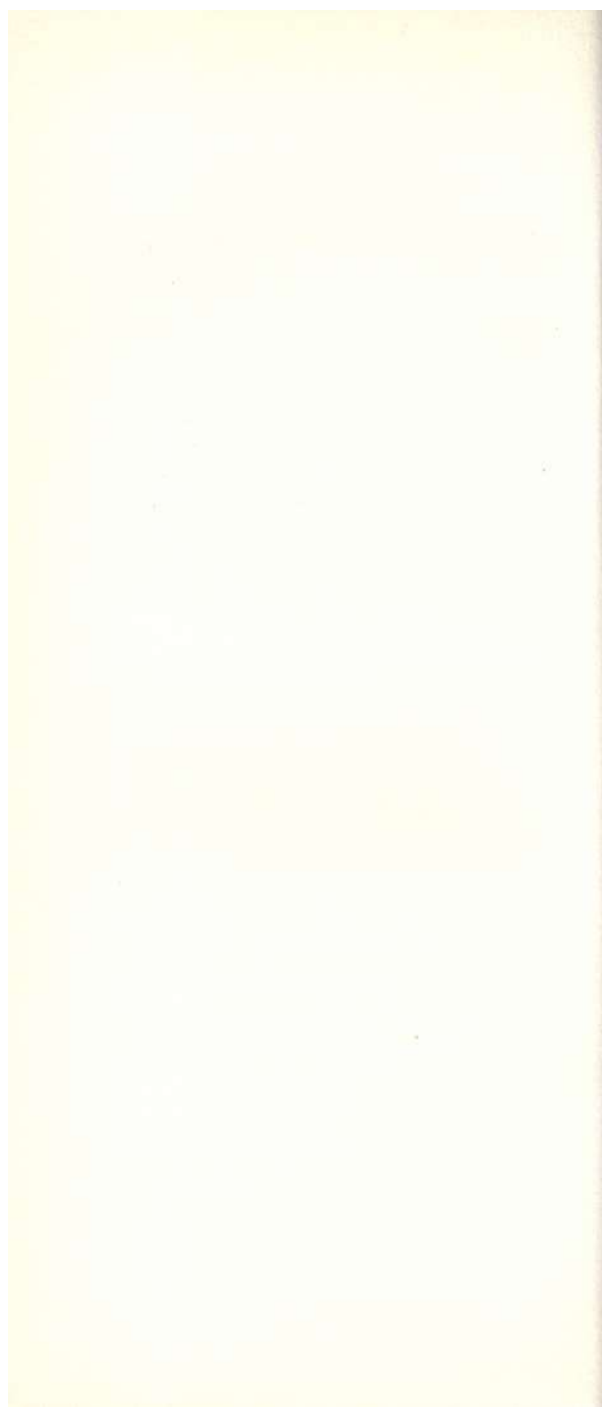
— Hát tudja, édes Lenkey, ha majd feljön hozzánk...

Beszélhetett már, a mit akart. Lenkey csak a leányt meg az ifjút nézte. Szomorúan, szeretettel. Különös, bolondos káprázat fogja el, magát látja, mint huszéves gyerekifjút, ő is így reszketett akkor egy szép leány előtt, ő rá is úgy nézett az a szerelmes kis leány. Melyik leány? Itt csak egy érett, szép asszony áll, ki mindenáron el akarja választani leányát szerelmesétől, hogy ő hozzá adja, hiszen vele is így tettek annak idején...

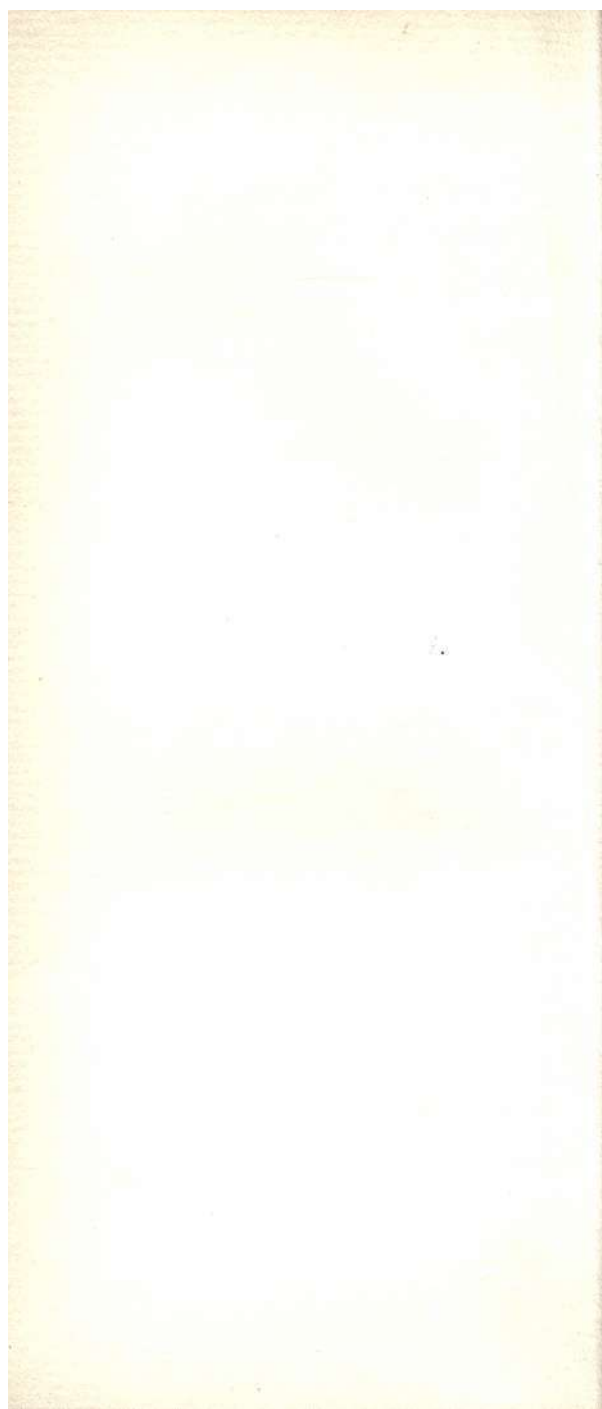
Lenkey fölsóhajtott, aztán komolyan nézett a szép asszonyra és szemének tekintete ezt mondta:

— Édes, szép asszonyom, ne hivatgasson engem, én ugysem leszek a maga leányának a férje. Az emberek boldogsága tulajdonképpen a rossz memóriájú szívből gyökerezik. Én azonban jól emlékszem az ön szomorú levelére és az én rossz pisztolyomra. Nem akarom, hogy a leánya is megírja a maga levelét. Nem akarom, hogy ez a fiatalember becsapja a felöltőjét és pisztolyt vásároljon érte. Hát ha ma becsületesebb pisztolyokat árulnak, hát ha az ő keze erősebb és biztosabb, mint az enyém volt husz éves koromban? . . . Ne nézzen ilyen kegyetlenül erre a fiatal urra, hiszen talán az ön szíve sem felejtett el mindent végképpen.

Sándorffyné, mintha megértette volna a szemek beszédét, piros arccal nyujtotta kezét a férfinak csókra. A két szerelmes egymásba merült, alig vették észre, hogy a férfi távozott. Sándorffyné pedig szeliden, elnézéssel tekintett a fiatalok felé, hiszen csak bolondság... Aztán meg nincs is egyéb blinők, minthogy a leány tizen-nyolcéves, a fiu meg huszéves s ezért igazságtalanság volna rájuk nagyon haragudni.

A költő ideálja

A költő ideálja.

Mikor Becsky Tamásné, született Szentkirályi Rozália asszony, hatvanéves korában, a halotti szentségek ájtatos fölvétele után, jobblétre szenderült, minden ujság egyhangulag konstatalta, hogy a magyar irodalmat súlyos csapás érte a jeles urnő elhunytával.

A magyar irodalom a sok, súlyos csapás után is, — hisz minden évben hal meg valaki, ki közvetve, vagy közvetlenül pótolhatatlan veszteségbe dönti a szegényt, — mondom, a magyar irodalom a sok csapás után is él. Ha nem is fényelegve, de úgy szegény ember módjára, csöndesen, szerényen, biztató körülmények közt, — most azonban valósággal megrázta az újabb csapás, mely Becsky Tamásné, született Szentkirályi Rozália asszony halálával érte.

Szentkirályi Rózának férje révén semmi köze sincs ehhez a sok dicsőséghez, Becsky ur nevét akár ki is hagyhatjuk a történet-

ből. Becsky Tamás sohasem irt könyveket. Hogy nem is vásárolt, arról fölösleges beszélni, mert azt ugyis olyan emberek cselekszik, a kik mindenáron vágynak az eredetieskedésre, a kuriózumra, kik furcsa bogaraikkal beszéltetni szeretnek magukról. Ellenben, hogy nem irt sohasem regényt, sem verset, sem novellát, az mégis föl-
említendő, a mi lázasan fejlődő irodalmi életünkben, hol, ha valaki olvasni akar, hát leül, és ír magának egy könyvet.

Egyébként Becsky ur nem is olvasott, legfőlebb csak pointeket. Ez is kárbaveszett fáradság volt, mert ha olvasni kezdett, partnerei biztosan tudták, hogy nincs elég ütése. E jeles urhoz az irodalomnak semmi köze, — itt csak nejéről, Szentkirályi Rozáliáról lehet szó, — kinek hátrahagyott írásaiban lázas buzgalommal kezdték keresni a negyven évvel ezelőtt elhunyt nagy poéta, Székely László verseit, leveleit. Ezeket a verseket és leveleket az elhunyt urnő életében vonakodott a nyilvánosságnak átadni, most azonban a férj készséggel megengedte a lapok tudósítóinak, hogy ám nézzenek, keressenek, a mit találnak, vigyék Isten hírével. A jó embernek eszeágában sem volt megrövidíteni az irodalmat.

Ő maga sem tudta egész biztosan, hogy micsoda összeköttetés van felesége és az általa oly mélyen tisztelt és félve került

irodalom között. Székely László, a fiatalon elhunyt nagytehetségű poéta, nagyon járatos volt a Szentkirályi-házba. Szívesen is látták mindig, mert az apja alispán volt, s neki az anyai öröksége, — egy jól rendezett, minden anyagi tehertől ment birtok — már a kezében. Bizony, egy ilyen jóra való, derék fiúnak el lehet nézni azt az kis bogarát, hogy verseket ír és mindenféle cigánynépséggel barátkozik.

— Édes fiam, — intette a böles Szentkirályiné a leányát, — nincs tökéletes ember a földön. Kivált a férfiak, jaj be messze vannak a tökéletesség árnyékától is. Szemet kell egy és más hibájukra hunyni, mert végre is, nem tehetünk másképpen, ráérsz majd asszonykorodban irtogatni a vadhajítást.

A szülők mindenáron akarták a házasságot és a mama folytatta intelmeit:

— Egyéb hibája nincs is ennél az ostoba versfaragásnál. Hát aztán? Hát a kártyás, verekedő vagy szeretőtartó férfi nem kap asszonyt?! Dehogy nem! Csak a kisujját nyújtja ki, egy tucát leány akaszkodik belé rögtön. Okos asszony szemet huny az ilyesmire, teszi magát, mintha nem is tudna róla. Később aztán fegyvert is kovácsolhat magának az ura gyöngéiből...

— De, mama, nem szeretem, — fakadt ki végre a leány, mikor a szóáradattól beszédhez jutott.

— Nem szereted? Mit hallok? Nem szereti! Hát már végképpen elfajult a világ? Én nem mertem volna az anyám elé állni ilyen számársággal... Tisztességes leány nem szokott szerelmes lenni, érted?

Erre már föl vonta vállát Róza kisaszszony:

— A mama ehhez már nem ért.

Szentkirályiné tanuul hívta az eget, a poklot, hogy láttak-e már ilyen elvetemedt teremtest? Miután azonban a jelzett nagyhatalmasságok vonakodtak megjelenni, hát a papát citálta ki a pipázóból, a ki röviden véget vetett a zajos jelenetnek.

— Elég legyen már! Három nap óta sem nappalom, sem éjjelem e miatt az ostobaság miatt. Pokollá teszitek az ott-honomat! A menykő üssön abba a versfaragó fickóba, ha nem szereti; hát nem szereti, punctum... Végre is Becsky Tamás is becsületes ember.

— Kártyás, lump, haszontalan gazember, mindennap meg fogja verni a feleségét, — jósolta a mama.

— Ugyan, persze, — nevetett föl gunyosan Szentkirályi, — nem féltem én a te leányodat.

Azzal még egy nagyot sóhajtott, mint a ki tapasztalati tényekre helyezi reménységét, így lett Rózából a Becsky Tamás felesége.

Székely László egy év múlva meghalt, valami végzetes párbajban, melynek semmi köze sem volt a szép asszonyhöz. De tudja Isten, valahogy mégis belekerült abba a nekrológba, melyben a jeles ifju tehetségét elsiratták. Megemlítették, hogy ő volt a költő első ideálja és csak szomorú, külső körülmények gátolták meg a két szerelmes egyesülését. Hogy mik voltak ezek a szomorú, külső körülmények, azt cikket író zszurnaliszta tudta legkevésbé, de a nekrológ végén, befejezésnek igen csinosan hangzott ez általa hirtelenében kitalált frázis.

Róza asszony ez időben egy egészséges fiugyermekkel örvendeztette meg férjét. Beteges állapotban az ember — különösen ha asszony — mindig hajlandó az érzelésre. Róza asszony könyes szemmel olvasta a gyászos tudósítást, a cikk végén pedig, hol az elmés, találékony ujságíró célzást tett azokra a bizonyos szomorú, külső körülményekre, hangos zokogásban tört ki.

Becskyné okos asszony volt, de mondotam, beteg és ilyenkor az ember könnyen átadja magát a különböző poétikus hangulatoknak. Azután még egy esztendő telt el már a boldog esküvő óta és ha a mama jóslata nem is teljesedett be, annyi bizonyos, hogy Becsky, ha beszélgetett, most is szívesen vette hasonlatait a kártyavilág

dús eszmeeköréből, a mi azt bizonyítja, hogy a piros ász és a makk felső még mindig élénken foglalkoztatta lelkét. A szép asszonyt nem kell tulságosan sajnálni, a papa jó előre megmondta, hogy dirigálni fogja az urát. De mi haszna mindez? Becsky Tamás szepegve és alázatosan jött haza reggel, de azért este mégis elment. És ha egész nap itthon ülne is?! . . .

Férj volt, és ezzel minden meg van magyarázva. Meg van magyarázva a sok keserű köny is, mit az asszony elutasított udvarlójáért hullatott.

Aztán idővel valami hirneves, nagytekintélyű kritikus kimondta, hogy Székely Lászlón nagy igazságtalanság történt, kora nem értette őt meg. Lirai verseit egyenesen a legnagyobb magyar lírikus poémái mellé állithatók, annyi hæv, tűz, szenvedelem van bennük. Itt természetesen pár sorban megemlékezett egy tiszteletreméltó urnőről, ki az elhunyt poétának ideálja volt és kit csak a szülői szigorúság kényszerített máshoz.

Becskyné ez időben már két leányát férjhez adta, de a hogy elolvasta ezt a cikket, újra sajogni érezte azt a régi sebet. Tudja Isten, hogy történt, de most már maga is hitte, hogy ő voltaképpen csak szülői parancsára utasította el a poétát, annyira hitte, hogy diszkrét, fájdalmas hangon, néha-néha célzást is tett ilyes-

mire. Becsky Tamás ilyenkor halálosan szégyelte magát, úgy érezte, hogy voltaképpen ő igen-igen nagy bűnös, mert ő fosztotta meg feleségét a halhatatlanságtól és attól a gyönyörűségtől, hogy az irodalomtörténet lapjain, mint a nagy poéta hitvese szerepeljen.

Igaz, neki úgy tetszett, mintha menyasszonya annak idején szerelmes lett volna belé, de az ördög tudja, mi lakik az aszszonyban? Azonfölül azóta már huszonöt év telt el és ő annyi prédikációban és intelemenben részesült, hogy az a bűbajos emlék, kezdett végkép kiveszni lelkéből.

A Székely-kultusz pedig napról-napra nőtt, mint valami vészes áradat. Ez már így szokott nálunk lenni. Nálunk, kik sohasem becsüljük meg kellőképpen embereinket, de ha a divat, a kor áramlata fölvet egy-egy nevet, akkor aztán egyszerre, mintegy örületes lázban akarjuk kipótolni mindazt, a mit elmulasztottunk. A Székely László imádása divatba jött, Becsky-nét megintervivolták. Nagyon diszkréten, tartózkodón beszélt, semmi határozott dolgot nem mondott, de az ujságírónak az volt az impressziója, hogy az agg hölgynek biztosan vannak levelei, versei a költőtől, a mit életében nem akar nyilvánosságra bocsátani.

Nos hát meghalt. Nyilvánosan mutatott részvéttel és elég ügyesen leplezett kíván-

esisággal temették el. Végre a hagyatékra került a sor, Becsky Tamás készséggel nyújtott át nekik mindent.

A poétától nem találtak semmit-semmit, ellenben meglelték az asszony naplóját. Mindenik sorában mélységes szeretet, bánat, imádás hangján szól arról, a ki már a sirban nyugszik, a ki életének egyetlen szerelme volt. A legfeltűnőbb a dologban az volt, hogy az asszony a naplót csak házassága második esztendejében kezdte vezetni.

— Persze, persze, — mondta az irodalomtörténet jeles tudósa, — sokkal érdekesebb lett volna a leánykori napló. Bár ezekből a lapokból hiven megkonstruálhatjuk a költő ideáljának jellemét, gondolkodását, de a leánykori napló biztosan érdekesebb adatokat tartalmazott volna, no de mindegy . . . ez a napló is óriási nyeresége az irodalomtörténetnek, most készülő munkámban nagy segítségemre lesz, ime, itt van előttünk az ideál jelleme . . .

S diadalmasan vitte magával a naplót.

Az áldozat

Az áldozat.

— Az élet nyomorúságainak, — mondta Bartos Ferenc, — egyik, talán legfőbb oka, hogy az emberek semmiképpen sem akarják megérteni azt az egyszerű és világos igazságot, hogy az élettel együtt senki sem ígért nekünk örömet, vagy boldogságot, s így nincs is kin követelőznünk. Pedig a legtöbb ember követelődzik, mohón, keményen, parancsolóan, vagy sirva; már a mint a temperamentuma hozza magával, de mindenik úgy, mintha kitöltött váltó volna a kezében, melyet bármikor leszámíthat.

Pedig voltaképpen úgy áll a dolog, hogy az élet nem is adhatja meg, a mit mi várunk, kérünk vagy követelünk tőle. Nem jóakarátán mulik a dolog, hanem a szegénységén. A modern emberben semmiféle érzés nincs annyira kifejlődve, mint az egoizmus. Olyan nagymértékben megnőtt az önzése, hogy szinte szenvedelemmé vált. A szenvedelem pedig többnyire öntudatlan. Mi már csak kérni, követelőzni, várni tu-

dunk az élettől, az egy pillanatig sem jut eszünkbe, hogy talán tartozunk is neki valamivel.

Ha a boldogság nem üres frázis, s ha az csakugyan a véletlen ajándéka, úgy mi sem bizonyosabb annál, hogy leülni az ut szélére és várni, míg a boldogság ránk talál, vagy elindulni és harcolni érte, egyenlő ostobaság. A ki reális dolgokat épít a beültendő főnyereményre, az az örültekházába való, a ki erőszakot akar tenni a sorson és korrigálja a szerencsét, az börtönbe kerül. Így is, úgy is összetörik. Szóval, ha a boldogság csakugyan rajtunk kívül álló dolog, az élet véletlen ajándéka volna, akkor várása ennek a boldogságnak bárgyu; kiereszkölése pedig határozottan bünös dolog. Ám nekem szilárd meggyőződéseim, hogy nem így áll a dolog. De most nem akarok filozofálni és nem fejem ki a *hogyan*t. Egy ut azonban nyitva áll számunkra. Mindnyáján, férfiak, asszonyok egyaránt jutunk az életen át olyan helyzetbe, hogy valaki ránk bizza sorsát, hozzánk köti az életét, tőlünk várja az üdvösségét. Ha mi letiporva önzésünket, ennek a valakinek meg tudjuk adni mindazt, a mit kér, vár, remél, akkor meglettük életünknek célját. Ez bizonyára nem a boldogság, mondják önök. Lehet, de nagyon hasonlít hozzá. És végre is, ki merné állítani, hogy látta szemtől-szemben őt, a *Boldogságot*? Látta és fölismerte. Bi-

zonyos volt benne, hogy nem tévedett? Őnök mindnyájan hallgatnak, tehát nem találkoztak azzal a tárggyal, mely e különös fogalmat fedné. Én sem.

Volt azonban egy asszony meg egy férfi, a kiket talán boldogoknak mernék nevezni. A férfi barátom volt, úgy adom elő a történetet, a mint azt, közvetetlen közelből láttam.

Husz évvel ezelőtt történt a dolog. Szigety Balázs egy csinos, halvány leánynak udvarolt. A leányról mindössze is annyit tudtam, hogy árva, hogy testvére, egy fiatal özvegyasszony nevelte föl. Szegény kis Ágnesnek mindenestre ártalmára volt az imádásszerű szeretet, melylyel testvére körülvette. Mindig együtt jártak, a hatalmas, szép, szőke asszony, meg ez az éppen csak csinosnak mondható, igénytelen természetű leány. Volt valami megható gondosság abban, melylyel az a gyönyörű, hatalmas teremtés a halvány, vézna, kis csemetét körülvette. Az a mód, a hogy a haját igazgatta, a mint szalagsokrárt tűzőgette, a hogy aggódalmas tekintettel nézte a férfiakat, mikor lobog föl szemökben a tetszés lángja, mindnyájunkat meghatott, — persze megint csak a szép asszony javára. A kis Ágnest bizonyára mindenki csinos, szimpatikus leánynak nevezi, ha véletlenül nem Budapest legszebb asszonya gardirozza. Így egyszerűen nem vették észre.

Ebben az időben történt, hogy Lenke asszonynak el kellett utaznia pár hétre, valami külföldi rokonához. Szigety Balázs, a szép asszony távollétében kapott a házhoz. Két hét múlva már mindnyájan úgy beszélünk róla, mint vőlegényről. Szemmelláthatólag tetszett neki a leány. A mi pedig Ágnest illeti, ma is ellágyulok, ha tekintetére gondolok. Sohasem láttam sem azelőtt, sem azóta olyan szép szempárt, mint a milyen ebből a vézna, jelentéktelen kis arcból ragyogott elő. És hogy nézett Szigetyre! Milyen alázatosan, milyen odaadással, édes, titkos félelemmel! Vak volt, a ki nem látta, hogy mennyire szerelmes. Szerelmes a passzív, lágy lelkek csodálatos erejével és szenvedelmével. Csodálatosak ezek a teljesen akaratnélküli, alázatos, szerény lelkek, mintha a sok föl nem használt erőt, mind ez az egy érzés foglalná le magának. Annyira tudnak szeretni és szenvedni. Olyan intenzíven boldogok, és olyan hamar elpusztulnak a boldogtalanságban.

Hogy milyen hamar, azt már láthattuk két hónap múlva, mikor a szép asszony hazaérkezett. Szigety Balázs egy óra alatt elfelejtette, hogy valaha azzal a vékony, kis halvány gyermekkel ábrándozott és esti séták alatt gyöngéd és illedelmes bókokkal festette pirosra, a keskeny, finom kis arcot.

Akkor nem tudtam megérteni Lenkét, mi mindnyájan láttuk a kis leány hervadását,

összeesését, egyedül ő nem vett észre belőle semmit. Voltak jelek, melyek azt mutatták, hogy a szép asszony az özvegyi fátyoltól is szívesen megválna a Szigety Balázs kedvéért.

Mikor nyílt ki a szeme, azt ma már nem tudom. Annyi bizonyos, hogy Ágnes ez időben a nap nagyrészét ágyban töltötte és többnyire lázas volt. Azt a jelenetet, mely három ember élete fölött határozott, maga Szigety Balázs beszélte el nekem, egyszer régen.

. . . Az asszony sápadt volt kissé, de teljesen nyugodt. Talán előre is készült a bevezetésre, melylyel a férfit fogadta:

— Szigety, én ismerem magát. Maga a legbecsületesebb ember a világon. Nyíltan beszélek, mintha a testvéremmel állnék szemben; Ágnes szereti magát.

Várt egy pár pillanatig, de mert a férfi folyton csak az ő ragyogó, szőke szépségét nézte, elfordította a fejét, és úgy mondta halkán:

— Meghal, ha a maga felesége nem lehet.

A férfi még mindig hallgatott. Mintha teljesen elveszett volna lelke, az asszony bámulatába.

Lenke fölemelte fejét és erősen, keményen belenézett a férfi szemébe, most már rideg és kemény volt a hangja:

— Magának feleségül kell venni a hűgomat.

Most először szólalt meg a férfi, neki is kemény és rideg volt a hangja:

— Nem tehetem.

Az asszony összetette fehér kezét és ugv nézett a férfit szótlanul. Szigety elsápadt és megreszketett egész testében.

— Nem tehetem, minek is kér rá? Maga éppen olyan jól tudja, mint én, hogy lehetetlen. Becsületes ember vagyok, sohasem bolondítottam Ágnest. Megvallom, tetszett nekem, míg magát meg nem láttam, de szerelemről sohasem beszéltem neki. Kérem, ne nézzen így rám, maga nagyon jól tudja, hogy szeretem és szeretni fogom mindig, örökre . . .

Az asszony még mindig összekulcsolva tartotta kezét.

— Tudom. Másként hogyan mernék ilyen áldozatot kérni magától?

— Tudja, tudja, de hát mégis . . .

Aztán indulatosan folytatta:

— De hiszen maga nem gyermekleány, maga asszony és tudnia kell, hogy lehetetlenséget kér tőlem.

— Lehetetlenség? Ön mondja ezt, a ki szeret?

— Én. Voltak férfiak, a kik meghaltak azért, a kit szerettek, de a mit ön kíván tőlem, az —

Az asszonyt mintha egy pillanatra elhagyta volna önuralma, sápadtan, reszketve dadogta:

— Meghalni, az semmi . . . Nekünk élnünk kell, ő érte, ő neki . . .

A férfi megrázta fejét:

— Ilyen áldozatra csak egy Isten volna képes. Én pedig ember vagyok, rossz ember, a ki egész szívemmel, egész lelkemmel magát szeretem.

Az asszonynak lassankint valami halálos komolyság ült az arcára.

— Hallgasson meg engem, barátom, aztán határozzon tetszése szerint. A kinek kedvéért én ezt az áldozatot akarom hozni és kérni, az nekem édes testvérem s minden-nél drágább a világon. Önnek azonban idegen, kit tetszése szerint hagyhat meghalni vagy élni, a nélkül, hogy bárki, még a saját lelkiismerete is, valamit vethetne a szemére és mégis én úgy érzem, hogy ez az egyetlen cselekedet lesz méltó önhöz, hozzám s ahhoz, mit egymás iránt érzünk. Egyet azonban meg kell tudnia: lelki üdvösségemre, tulvilági nyugalmamra esküszöm, hogy bármit határozzon is, sohasem leszek az ön felesége.

A férfi olyan erőszakos mozdulatot tett, mintha vissza akarná fojtani az asszony ajkára a szót.

— Az Istenért, mit mondott?

— Már kimondtam. Megvolt. Az én életem utja már meg van szabva. Most az a kérdés, mit akar ön tenni a saját életével? Ha igaz az, a mit az imént a szerelemről

mondott, és én nem akarok kételkedni szavában, akkor . . .

— Soha. Azt akarja, hogy megesküdjem?

— Minek. Maga férfi, magának csak akarnia kell. Csak akarnia kell a szépet, az igazat, a könnyörületest és megteheti. Őrült dolognak tűnik föl ön előtt, ugy-e? Mert csak önző, szerelmes szívének dobogására hallgat. Mert szenved, mint a hogy szenvedek én is. De önnek tudnia kell, hogy ez az őrült szívdobogás lassankint le fog csillapodni s hogy a fájdalom el fog mulni, mint a hogy elmulik minden dolog a világon, igaz és hamis, szép és ocsmány, egyformán. Fordítsa el egy kissé szemét saját magától, s ne azt nézze, hogy mit áldozott, hanem azt, hogy mit fog nyerni? Megment egy fiatal, ártatlan életet, boldoggá tesz egy érintetlen lelket és gyöngédséggel halmoz el egy önt igazán, nagyon mélyen szerető szívet. Hogy ön nem szereti őt? Mit tesz az? Hazudni fog neki, mint a hogy egy becsületes ember hazudni képes. Lemondásunkkal megvásároljuk az ő boldogságát, bánatunkkal az ő örömét és az Uristen sokkal könnyörületesebb, mint hiszik, talán egyszer igazzá válik a hazugság, az ő arcának boldog, ragyogó visszfénye ott fog tükröződni az ön szemében is.

A férfi megrázta fejét.

Most már keménynyé, haragossá lett az asszony hangja:

— Nem? Hát akkor szenvedni fog. Sokáig, talán egy életen keresztül, mint a hogy szenvedni fogok én is. És mégis áldozatul dobjuk magunkat, mert ion kívánja ezt valami felsőbb igazságszolgáltatás. Én már asszony vagyok, élveztem az életből az édeset is, a keserőt is. Maga, maga, merie tagadni, hogy mielőtt velem találkozott, kiélvezett minden gyönyörűséget, mit ölébe dobott a vért? De ő még nem lát, nem tud, nem ismer senkit, csak önt és szerelmét s nekünk félre kell állnunk az útjából. S nekem jogom van követelni öntől ezt az áldozatot, mert soha senki a világon nem szerette úgy önt, mint a hogy én szeretem. Megértett?

Halásápadtan, de büszkén fölemelt fejével mondta el vallomását. A férfi lehajolt és alázatosan megesókolta a kezét:

— És azután, mi lesz velünk azután?

— Azután? Én el fogok utazni és nem látjuk egymást sokáig. Mire megint összejövünk, már nyugodtan fogunk gyönyörködni közös műünkben, egy harmadik ember boldogságában. Boldogsága lesz nászunk, mosolya csókunk, kacagása ölelkézésünk. S a melyik pillanatban valami árnyékot vagy szomorúságot látunk a kedves arcon, rögtön tudni fogjuk, hogy hit-szegéshez vagyunk közel és menekülünk

egymástól. Mert a szerelmes becsületes ember tűzbe-vizbe rohan azért, a kit szeret, de sárba, gyalázatba nem lép senkiért, soha.

Ezt a jelenetet magától Szigety Balázstól tudom. Csak azt akarom még hozzátenni, hogy igenis, megtörtént a dolog. Ez a két ember föláldozta magát, egy harmadikért. A férfi gyöngéd szeretettel vette körül feleségét, gyermekeit s nyugodtabb, harmonikusabb életet nem igen láttam az övénél. Lenke pár évig külföldön élt, mikor hazajött, megint a régi, vidám, elmés, ünnepeelt asszony volt. Igaz, hogy a nők néha nevetve gyászolnak, de végre is nincs ember, ki szívében halottakat ne hordozna és boldog az, ki szenvedései árán egy más ember boldogságát vásárolta meg. Ez a história nem igen érdekelhet benneteket a mai világban, mikor mindenki a szív jogáról és az érzelmek mindenhatóságáról, a nagy *Én*-ről beszél. De hát nem tehetek róla, úgy mondtam el, a mint történt, egy szót sem változtatva rajta.

Két asszony

Két asszony.

A jó öreg Gondviselés bosszus ráncokba huzta össze a homlokát:

. . . Mennyi baj, mennyi sopánkodás . . .

A férfiak még csak hagyján, de az asszonyokkal már igazán nem lehet boldogulni . . . Szeretném tudni, mi a manót csináljak a két Kovácsnéval, kik egyremásra küldik föl hozzám panaszos sóhaj-tásaikat? . . .

Kovács Ferenc ur, a jónevű, tehetséges poéta, ezelőtt hat esztendővel erősen udvarolt a szőke, babaarcu Zoltay Erzsinek. A rokonság már amolyan félhivatalos vőlegénynek tekintette. Erzsi az utcán még nem fogódzott karjába, de titokban néhányszor csókolóztak. Kovács Ferenc ur nem volt éppen tulságosan titkolódzó természetű és még a kávéházi kompánia is tudta, hogy a Holdsugár című jeles kis verskötet, Zoltay Erzsi szőszke haját és kék szemét dicsőíti.

A házasságból azonban nem lett semmi. Kovács Ferenc ur tulságosan impresszionista lélek volt. Egy szép téli délután, a véletlen összehozta Horváth Klárával s e délutántól kezdve színtelennek találta az Erzsi szőszke szépségét, unalmasnak örökös vidámságát, ostobának naivitását, szóval kész volt a tragédia.

A tragédia különben nem volt tulságosan veszedelmes jellegű. Szegény kis Erzsi sokat sirt, nagyon megfogyott, három hétig még a haját sem puderezte és meg akart halni.

Amde ez csak amolyan átmeneti lelki állapot volt, végre is állandóan és folytonosan nem lehet az ember kétségbeesve. S egy félesztendő mulva már Kovács Lajos urral, a székesfőváros egyik tekintélyes, fiatal nagykereskedőjével váltott titokban csókokat.

Ezek a titkos csókok azonban meghozták a kívánt eredményt, az arany karikagyűrűt. A fiatal Kovács Lajos csinos, elmés fiu volt és szecessziós butorokat vásárolt felesége szalonjába. Erzsi büszkén öltötte kezét vőlegénye karjába, az elvesztett kilókat hamar visszanyerte, a haját pedig még szőkébbre puderezte, mint ezelőtt.

Egy szép tavaszi napon együtt sétált vőlegényével a déli korzón, mikor szembejött velük egy fiatal pár. Karonfogva mentek, mint ők, de míg őt Kovács Lajos tartotta

anekdotákkal, a másik párnál a nő beszélt a férfihoz. Világos, hogy azok már házastársak voltak.

A két férfi egyszerre kapta le kalapját, a két nő szeme összevillant egy pillanatra.

Erzsi vőlegénye furesán mosolygott:

— No ez mégis különös . . .

— Micsoda különös? — kérdezte a leány kíváncsian.

Kovács ur pár pillanatig gondolkozott, aztán jókedvűen föl vonta vállát:

— Hiszen most már elmondhatom. Tudja egy időben sokat jártam Horváthék házába, talán szerelmes is voltam egy kicsit Klárába. Legalább úgy hittem, mig csak . . .

— Mig csak . . . — ismételte a leány.

— Mig csak magát meg nem láttam. Abban a pillanatban azonban tisztában voltam a szívemmel. Maga vagy senki . . . és higgye el Erzsi . . .

Tovább is deklamált volna, de a mama utólérte őket és reájuk szólt, hogy vissza kell fordulni, különben elkésnek az ebéd-ről.

Három hét múlva Erzsi férje karján vonult be a szecessziós szalonba és igen boldognak érezte magát. A Kovács ur anekdotái is változatosabbak lettek, mert most már a borsosabb históriákat is föltálalta kedves nejének. A mellett saját külön szobaleánya volt, a férfiak „nagyságos asz-

szonyom“-nak szólitották és annyi Kugler-süteményt ehetett, a mennyit csak akart.

Az emberi természet azonban gonosz és hálátlan. Minden boldogságba beleszokik. A beleszokás csak küszöb, innen lépünk be a közömbösségbe. De a közömbösség csak előszoba, mely egyenesen az unalomhoz vezet. Kovács Lajosné lassankint könyv nélkül ismerte a klubbeli históriákat, a „nagyságos asszonyom“ sem csiklandozta a fülét, a sok cukrászsüteménytől meg úgy edromlott a foga, hogy szeptemberben, ketőt plombiroztatni kellett.

Itt a fogorvos szalonjában, ócska vice-lapokat forgatva, jutott először eszébe, hogy az élet utálatos és ő nagyon boldogtalan. Sirni szeretett volna, de semmiféle pozitív baj nem jutott eszébe, csak uőv érezte, hogy szenved, nagyon szenved és félredobta a vicces lapokat, azután nem is birta bevárni, míg a fogorvos végez ott bent áldozatával, otthagya a várótermet és kirohant az utcára.

Maga sem tudta, hogyan jutott az Andrássy-utra? Ott állt egy könyvesbolt kirakata előtt. Az üzlet kirakatában nagy csomó könyv volt, mindeniknek egy színe, formája, mindegyikre ez volt nyomva: *Klára*. Irta: Kovács Ferenc.

A szőke asszony a másik pillanatban már bent volt az üzletben.

— Kérem a Kovács Ferenc könyvét, —

mondta biborpiros arccal, mintha valami tiltott dolgot cselekednék.

— A *Klára*-t? — kérdezte udvariasan a segéd.

Erzsi asszony bólintott, úgy összeszorult a szive, hogy képtelen volt szóval válaszolni.

Odahaza a szecessziós szalónban, könybeborult szemmel nézte a könyvet.

— *Klára, Klára*, — mondta sápadtan, — most már a feleségéről írja a verseket.

Ezt mélységes megbotránkozással és nagy elkeseredéssel konstataálta.

Mikor a vacsoránál, férje megint valami klubbeli históriát akart elmesélni, Erzsi asszony, ki különben négy szemközt szívesen hallgatta férje borsos anekdotáit, vérpiros arccal ugrott föl az asztaltól:

— Utálok már ezt a sok komizságot! Szégyen! Gyalázat! Azt hiszi, hogy valami orfeumi dámát vett feleségül?!...

Sirva fakadt és alaposan elrontotta a derék nagykereskedő vacsoráját, ki szeliden csitította és alázatosan bocsánatot kért tőle.

Egy félórai parlamentirozás után Erzsi asszony megbocsátott és újra elfoglalta helyét az asztalfőn, de míg a borjuszeletre citromot facsart, így sóhajtott föl magában.

— Nem, ez az ember nem értett meg engem s nem is fog megérteni soha...

És lopva, egy rajongó pillantást vetett Kovács Ferenc ur verseskönyve felé.

Fájdalom, Kovács Ferenc ur a rajongó pillantásban nem gyönyörködhetett. A poéta egy józsefvárosi ház harmadik emeleti lakásán, a hintaszékben cigarettázik, kedves neje szemben ül vele a diványon és a pillantás, mivel végigméri, mindennek nevezhető, csak rajongónak nem.

— Hát csakugyan nem akarod?

— Ugyan kérlek? Én igazán nem értelek. Uj ruháról álmodozni, mikor a ház-bért nem tudom előteremteni.

Klára asszony bosszus megvetéssel nézett végig férjén:

— Igen, mert élheteretlen vagy. A kiadó is becsapott ezzel a Klára-val. A szindarabod már fél éve hever az igazgatónál. Miért nem jársz a nyakára, miért nem sürgeted, zaklatod, fenyegeted, mint a többi...

— Hagyj békét, — mordult föl a szerencsétlen poéta, — elég bajom van nekem ugyanis, ne tedd pokollá az otthonomat.

Az asszony lángoló arccal ugrott föl, látszott rajta, hogy lelkét fojtogatja, a mit mondani akar.

— Én teszem pokollá az életedet? Hát te mivé titted az enyémet? Ki vagyok én, mi vagyok én? A feleséged? Hiszen minden idegennel többet vagyok együtt, mint te veled. Éjjel a redakció, nappal a bohém-tanya, ez a te életed...

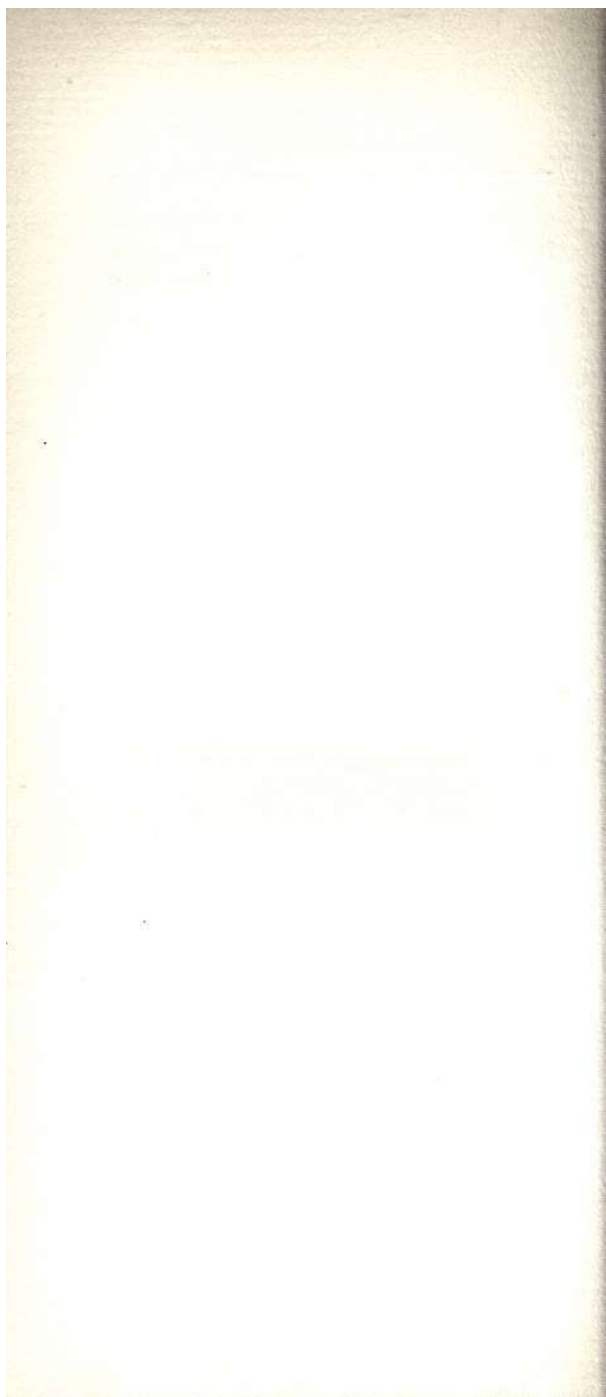
Nem folytathatta tovább. A szerencsétlen poétának igen gyöngye idegzete volt. Fölkapta kalapját és megszökött az égiháboru elől.

Klára asszony pedig zokogva omlott a magashátu ebédlődiványra. És a forró könyzáporban feltűnt előtte a légies kis konyhapénz, egy-egy házi viharral kierőszakolt selyembluz; az unalmas asszonyzsurok, a langymeleg tea, csömörületességig unalmas ingyen színház, férjének ideges kedvetlensége, vagy mámoros föllángolása... S megjelent előtte a szecessziószalon, a fehérkötényes szobaleány, a fényes, gondtalan, izgalom nélküli élet és mindezzel együtt Kovács Lajos ur arca...

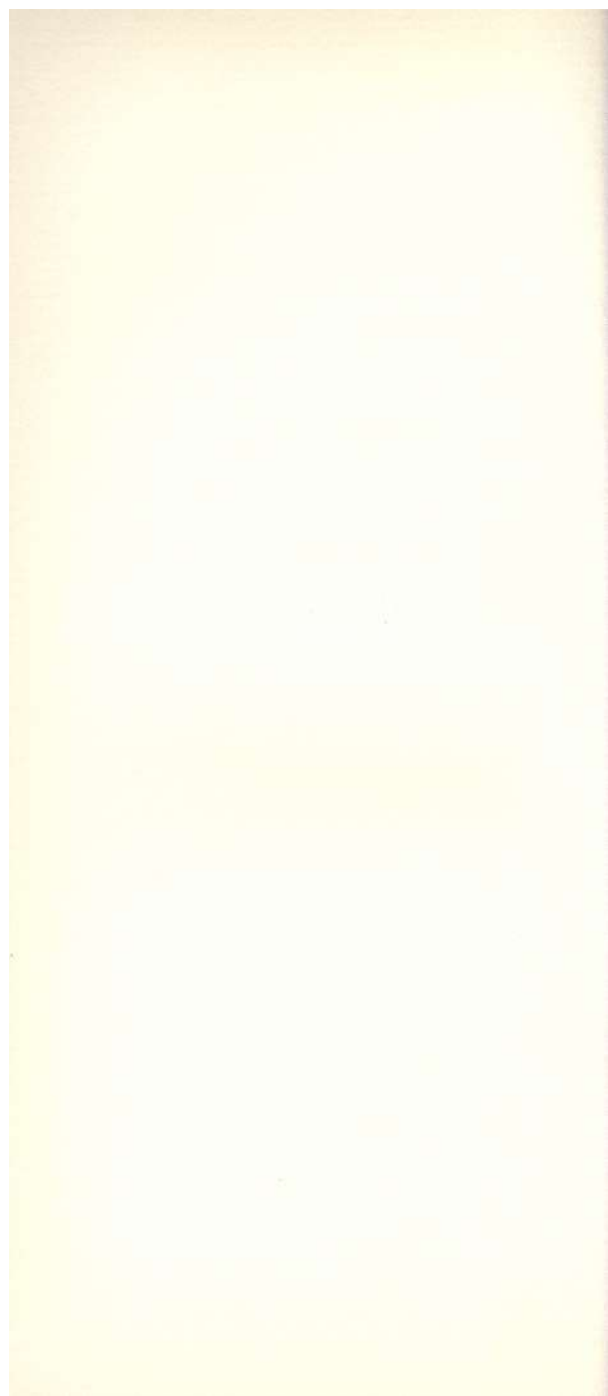
— ... Tessék, — mondta a jó öreg Gondviselés, — most mit csináljak ezzel a két sápitózó asszonynyal? ...

A pajkos, szeszélyes Sors elkezdett kacagni:

— Semmit, jó uram, semmit. Ha megcserélnéd helyzetüket, három év múlva megint csak sopánkodással terhelnék a füledet. Asszonyok dolgába sohasem jó beleavatkozni. Meg aztán nem is érdemes. Nem igen szorultak ők mi reánk, mert ha igazán óhajtják a változást, mindig tudnak segíteni magukon.

Őszi szél

Őszi szél.

Bán Sándorné a Városligeten keresztül ment hazafelé. Leányát volt meglátogatni künt, a nevelő-intézetben. Ezek a látogatók minden héten meghozták a maguk kis szenzációit. Livia sirással fogadta és könnyek közt bocsátotta el. Ám a két zokogó rohamot a legvidámabb, legélénkebb csi-csörgés töltötte be. Bánné mindig azzal a megnyugtató érzéssel tért haza, hogy Livia még gyermek és így boldog.

Most is leányára gondolt:

— Érdekes, hiszen a tizenhetedik évében van már... Sohasem szerettem az intézeti nevelést, de most már nem bánom, hogy beadtam a leányomat. Ott künt, én nálam, a mi világunkban biztosan találkozott volna már valaki, a ki megzavarja szivét és képzeletét. Szegény, megboldogult édesapja is így akarta... De meg most mit is csinálnék vele otthon? Minden héten elhatároztam, hogy szólok neki és nem

birom... valami szégyenlősség visszatart. Pedig meg kell tudnia és mennyire fájna neki, ha idegentől hallaná meg!... Hátha levélben írnám meg neki?...

Nem, nem, az írás olyan borzasztóan hideg. A fekete, csuf betűk rámerednek érzéketlenül, részvétlenül és nem magyaráznak meg semmit abból a fájdalmas szeretetből, mely a sorok közt lüktet. Nem, élőszóval fogok beszélni, hogyha összeszorítja szívét a keserűség, odaborulhasson vállamra és csókjaimmal szárítsam föl könnyét.

Az uton egy férfi jött vele szemben. Bánnénak piros lett az arca, mint egy fiatal leánynak, kit a véletlen titkos szerelmesével hoz össze.

Voltaképpen olyan regényes, olyan tiszta és bolondos volt ez a viszony, minő csak az első szerelem szokott lenni. Régi, gyermekkori szerelem kötötte a férfiúhoz, kitől aztán később elválasztotta az élet. Férjhezment, jó, hű és gyöngéd feleség lett belőle. De lelke mélyén ott volt ama át nem élt gyermekkori szerelem és mivel tizennyolc éves házasságában is naiv, tapasztalatlan és romantikus lelkű maradt, úgy érezte, hogy a sors kárpótlással tartozik neki. Mikor özvegysége első évében Csermák Pál meglátogatta, úgy fogadta, mint egy kedves, régi szerelmest, nem gon-

dolt sem az eltűnt időre, sem a visszahozhatatlan ifjúságra.

Igaz, hogy Csermák még mindig deli férfiú volt, s Bánnéról, ha barátnői nincsenek, senki sem mondta volna, hogy harminchat éves. Nagyon jólelkű, nagyon nyugodt temperamentumu, egészséges gondolkozású nő volt s az ilyenek egész ötven éves korukig szépek és fiatalok tudnak maradni.

— Jó napot, barátom, — mondta az asszony. S míg a férfi keztyűs kis kezét kezében tartotta, hamvas arcbőre telefutott vérrel. Zavarában nevetni kezdett, mint egy kis iskolásleány.

— Liviánál volt? — kérdezte a férfi, gyönyörködve nézve az asszony piros arcát.

— Igen.

Csermák hangja komolyabbra vált:

— És megmondta neki?

Az asszony lesütötte a szemét:

— Nem... Még nem birtam...

— De Ágnes!...

— Ne haragudjék, Pál... Igazán nem tehetek róla... talán legközelebb...

— Haragudni! Én csak szomorú vagyok. Miért titkolja, miért röstelli a dolgot? Jogtalannak és szégyenletesnek tartja, hogy a feleségem lesz?

— Látja, hogy mégis haragszik, különben nem volna ennyire igazságtalan.

Tudja, hogy szeretem... de hát a leányom... Istenem, hát nem érti, hogy végtelenül kínos lesz erről a dologról beszélnem vele?...

Könyvek csillogtak kék szemében és Csermák már nagyon megbánta előbbi kitörését.

— Nézze, milyen csodálatos szép, szeptemberi nap! Olyan minden, mintha tavasz lenne. A fák zöldek, nem látszik rajtuk a hervadás s a nap olyan áthatóan süt, mint májusban. Én azt hiszem, édesem, hogy a kalendáriumesinálók tévednek, most tavasz van.

— Nem; hanem az Uristen könyörület, újra tavaszt adott nekünk, a mi kedvünkért.

— Miután az elsőt nem ismerhettük meg.

Elkomolyodva ültek le egy padra. A liget most a maga csöndjében és elhagyatottságában bűbájosan szép volt. Teljesen egyedül voltak e csodaszép, napfénytől, derültől sugárzó délelőttön. A férfi az aszszony kezét fogta:

— Hiszen nem is volna ez olyan nagy csoda. Az Uristen mindenható, bölcs, irgalmas, de mindenkéül igazságos. Ő tudja, hogy össze volt forrva a szívünk s tudja, hogy el kellett szakadnunk egymástól saját hibákon kívül. Elmult a ta-

vasz, elmúlt a nyár felettünk és azt hittük, hogy immár teljesen beborult az ég. Végre eltelik így is az élet, lemondásban, kötelességeink becsületes teljesítésében, örömtelenül. Lehajtottuk a fejünket és megtiltottuk szívünknek, hogy dobogjon. Nem tudom, mit gondoltál te a hosszú, sivár évek alatt? Nekem csak az járt eszembe, hogy sokan járják még velem ezt az örömtelen utat, kik jobbak, különbek nálam. És vak önzésemben nem gondoltam arra, hogy te jobb, nemesebb, kiválóbb vagy minden földi lénynél s az Ur bizonyára csodát fog tenni kedvedért, ha eljön az ideje.

Az asszony mosolyogni akart, de könnyes volt a szeme.

— Hallgasson, úgy beszél mint egy fiatal diák.

— Hát mi vagyok én? Fiatal diák, a ki szerelmet vall az ideáljának, emlékezel még? Akkor is így ültünk egymás mellett, azt mondtuk: örökké, örökké!... És látod, nem mondtunk hazugságot. Megint azok vagyunk, a kik husz évvel ezelőtt. Az Uristen csodát tett érted, szerelmünkért. Ifjak vagyunk, boldogok, szerelmeseink... Miénk a tavasz, a mámoros, bűbajos tavasz...

Magához akarta szorítani az asszonyt, de az gyöngéden elhúzódott mellőle. Uri-

asszony léte, az örült szívdobogás mellett is megőrizte józan eszét.

— Pál, hagyja el, ne legyen gyermek... Meglát valaki bennünket. Örökre nevetségessé tesszük magunkat. A ligetben csókolózni...

Már kacagott a mondat végén és kacagásának vidám csengése, kijózanította a férfit.

— Igaza van. Neveletlen vagyok, mint egy kócos diák. De szép is a tavasz, be jó is fiatalnak, neveletlennek, rakoncátlannak lenni.

Bánné fejével bölintott és mosolyogva nézte a nap fénylő korongját. Valami irigy felhő eltakarta az izzó égitest közepét s az asszony arca elborult:

— Nézze, Pál, nézze...

Csermák odanézett s neki is szomorú lett a tekintete. Az az ostoba felhő egészen sötét leplébe takarta a diadalmas, ragyogó napot. Csak fátyolozottan, halványan tört elő egy-egy sugára, annak sem volt már fénye, ereje...

És ebben a bánatos, megtört világításban másnak látszottak a fák, a levegő, az egész tájék. Mintha különös, misztikus köd ereszkedett volna le az égből, annak az erős, átható napnak elmúltával megváltoztak a tárgyak körvonalai. A fák esüggeden bocsátották le galyaikat s

mintha halk, zizegő nesz hallatszott volna a hátuk mögött, talán száraz, hervadt levelek hullnak a földre. . .

Nem mertek egymásra nézni, csak mikor hirtelen kemény, különös szél bugott el mellettük. Mi volt ez? Különös, metsző bugás hallatszott a levegőáramlatban. A ki már töltött szeptembert pusztán, vagy falun, az ismeri jól: ez az őszi szél. A leg-
ragyogóbb, legderültebb napon hirtelen ott zug el fülünk mellett és mi összeresszenünk. Még süt a nap, még nyílnak a virágok, még fölöttünk az enyhe, derült ég és körülünk a színes zöld világ, de azért mi tudjuk, hogy most... ebben a pillanatban halt meg az örömteli nyár. Ebben a bugó, megtört sóhajtásban benne van a sárguló falevelek, a hervadó virágok bucsuszava, a dermedni készülő föld panaszos siralma, az egész színes, forró, szerelmes életnek utolsó lüktetése.

A férfi fölállt és begombolta kabátját, az asszony belefogódzott karjába és megindultak. Maguk sem tudták miért, de olyan fáradtan lépkedtek. Ime a nap már megint kisütött s diadalmas, tüzes nyarára megint föléledt, vidám lett minden, de ők nem néztek többé vissza, fáradtan, elgondolkozva mentek egymás mellett.

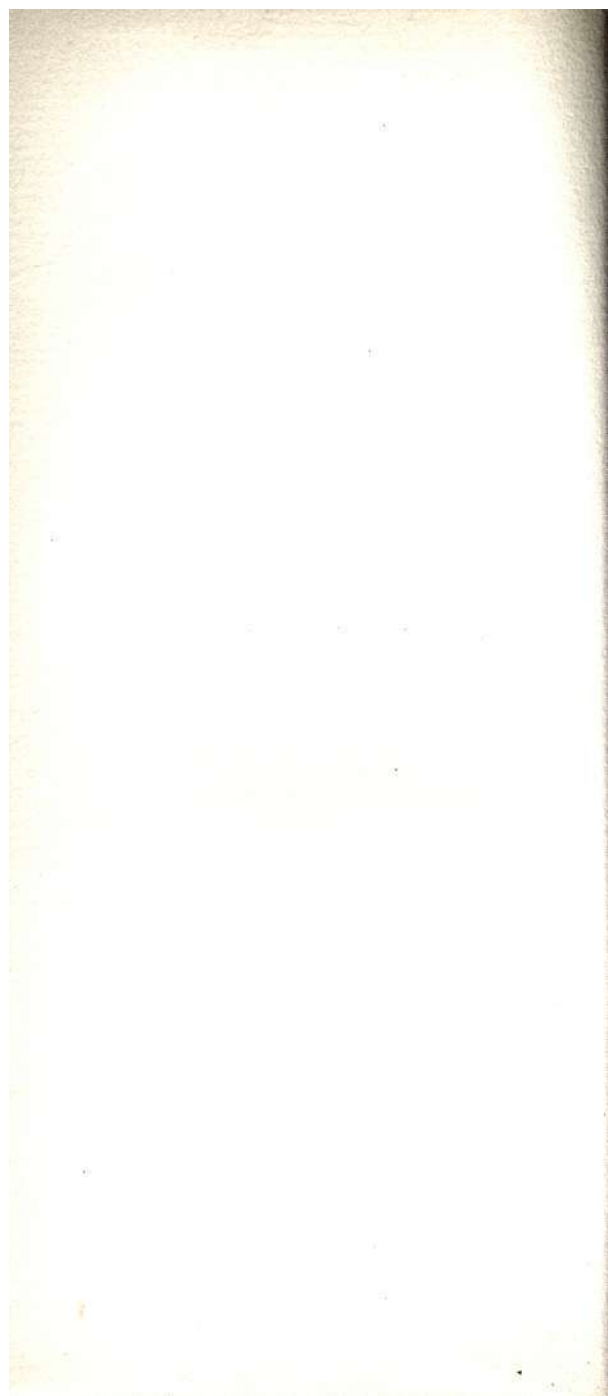
Csak otthon, az Andrássy-uti bérkaszárnya előtt szólalt meg Bánné:

— Csak egy tavasz van egy évben, Pál, s az Uristen nem tesz csodákat.

— Igaza van. A mi májusunk elmúlt visszahozhatatlanul. De ha ősszel is, ha szomorúan is, szeretni fogjuk egymást ugy-e?

Az asszony könyes szemmel bólintott, aztán szó nélkül fordult be a lépcsőházba.

Egy megmentett lélek

Egy megmentett lélek.

Tót Ilona tizenhat éves korában egy másodrangú varrőüzletben dolgozott, nyolc forint heti bérért. Ez a heti bér bizonyos tekintélyt szerzett neki a családjában. Az apja házmester volt a Baross-utcában, de ő soha sem járt kaput nyitni vidám szobáuraknak és laza erkölcsű hölgyeknek. Az apja méltányolta, sőt tisztelte benne a kereső munkaerőt; az anya pedig féltette a leányát. Egyetlen gyermek lévén, még valami relatív jólét is vette körül. Két szobájuk volt. Az egyikben, — hol vasárnaponként vendéget fogadtak, — nem volt ágy. Némi jóakarattal ebédlőnek is lehetett nevezni a lakosztály eme részét, de Tótek ez időben még szerény emberek voltak s csak *nagyszobának* hívták.

Vendég különben kevés volt. A házmester ur vasárnaponként többnyire elment sörözni, Tótnéhez meg átjött egynéhány barátnője, kikkel a lakók családi viszo-

nyait s a cselédek szentelenségét vitatták meg. Ilona halálra unta volna magát ebben a környezetben, ha ebben az időben meg nem ismerkedik a nemes és kiváló Monte-Krisztó gróffal, a Vasálarccossal és Adrienne-nal, a fegyenc arájával.

E jeles és kiváló perszónáknak ismeretségét Tóték régi barátja, a gépész közvetítette.

Balog János ezelőtt tíz évvel ismerkedett meg a házmester-családdal és azóta jóban-rosszban hiven kitartott velük. Sörözni nem szeretett, az asszonyságok pletykái nem érdekelték, mit tehetett hát egyebet, mint hogy leült Ilona mellé és megkérdezte:

— Kiolvasta már a könyveket, miket a mult vasárnap hoztam?

És Ilona mindig kiolvasta a könyvet, akármilyen vastag volt is. Sőt el is mondta Monte-Krisztó csodálatos és a Vasálarcos rémes történetét a gépésznek, a ki örömmel, de minden nagyobb emóció nélkül vette be a különös históriákat. E derék, becsületes és mindenekfölött egészséges gépésznek semmi érzéke se volt a romantika iránt. A könyveket mint ismeretlen nagyhatalmakat tisztelte, de soha sem kívánczozott velük barátságot kötni. Az Ilona elbeszéléseit azonban mindig türelmesen és jókedvűen hallgatta végig. Pontosan szállította minden vasárnap a

vaskos köteteket az iparoskönyvtárból és természetesnek találta, hogy a lovagi szolgálatához hozzátartozik a hazug mesék figyelmes meghallgatása is.

A gépész ur — ki iránt ne tessék tulságosan érdeklődni, mert kevés szava lesz történetünkben, — nyugodt és derült filozófiával nézte a világot. Zömök, erős, szőke ember volt Balog János, olyan nyájas, ártatlan, kék szemekkel, hogy szinte kómi-kussá tette arcát ez a nagy jóság. A magával és másokkal való teljes megelégedettség sugárzott le az arcáról. Balog János szerette az egész világot, az egész világból pedig különösen erősen Tót Ilonát.

Tudta ezt mindenki: a szülők, a házban lakó cselédek, az udvari lakók. (Az utcaiak arisztokraták, teljesen szeparálva vannak az udvartól.) Tudták a szomszédok is, csak éppen Ilona nem tudta.

Vagy legalább is úgy tett, mint a ki nem törődik vele. Szívesen vette a könyveket, a cukrot, nyájas mosolylyal mondta: tessék helyet foglalni, de magában szívesebben foglalkozott Monte-Krisztó gróffal, meg a Vasálarccsal. Az ember végre is nem ábrándozhatik egy gépész mesterről, a ki vörös alapon, kékbabos nyakkendőt és duplatalpu borjubőr-cipőt visel. — Kivált ha az ember tizenhatéves leány

Hogy Balog János észrevette-e ezt vagy nem? Azt nem lehet biztosan tudni. Valószínűleg soha sem volt tulkövetelő és soha sem álmodozott erős, emésztő szenvedélyekről, forró, izzó szerelemről. Ha képzelete jövőendő sorsát megalkotta, úgy látta Ilonát, mint takaros, vidám, dolgos kis asszonyát. Nagy lelki viharokra és fölindulásokra igazán nem volt berendezve.

És mégis, egy szomoru, különös meglepetés érte becsületes, szerető szívét.

A meglepetés azzal kezdődött, hogy Ilona föltűnő módon kezdett érdeklődni a színház iránt. A mamára meg mintha elragadt volna a láz, egyre a színházakat bujták. Természetesen ott ültek a legmagasabb erkélyen, éppen a csillár tőszomszédságában, az azonban egyelőre még nem zavarta élvezetüket. Ilona innen is jól bámulhatta a primadonna trikóját és fátyolruháját. Mig egy szép napon fölfedezte azt, a mit előbb-utóbb a legtöbb budapesti házmesterkisasszony fölfedez magán — ha fitos orra és nevető nagy kék szeme van — hogy isteni hang szólítja ki a kétszobás udvari lakásból, ki a fényes lámpák elé.

A házmester, mint a józanság nemtője, dörmögött egy kicsit, de a mama, a ki egy idő óta roppant figyelmet szentelt a lapok színházi rovatának, a ki pontos értesülést szerzett a primadonnák fizetéséről és föl-

lépési díjjairól, — a mama teljes szívéből és nagy lelkesüléssel leánya mellé csatlakozott. Tót Ilona egy napon otthagya a másodrangú szabóműhelyt és beiratkozott egy tizedrangú magán-színésziskolába.

Ettől a naptól kezdve Lilinek hivatta magát, teljesen szakított Monte-Krisztó gróffal és a Vasálarccsal. A gépész, — megértvén a változott idők jelét, — elmaradt magától is, s Lili nem sokat törődött vele. Sokat tanult, nagyon ambiciózus volt és a sok keserőség elvette a kedvét attól, hogy a szerelemre gondoljon. Miután nem keresett semmit, a kis háztartás súlya veszedelmesen megbillent. A házmester dühös volt, mert rosszra fordulván a helyzet, nem mehetett el vásárnaponkint sürozni s elkeseredett, válogatlan szavakban mondta el véleményét, a naplopó asszonynépségről. Lili sirt, a mama kiabált s végre is oda jutottak, hogy az eddig békés nyugalomban élt család tagjai, gyűlölködve, ellenséges szemmel nézték egymást.

Tót Lili két évig járt egy olyan művész színiiskolájába, a kiről a lapok nap-nap után megírták, hogy nem tud játszani. Ez idő alatt Lili megtanulta sáfrányszínműre festeni szép, selymes barna haját. Kitalált egy genális szoknyafogást, melyvel kedvező esetben megmutatta szép alsószoknyáját, kedvezőtlenben pedig elrejtette cipősarkát. Éppen olyan csengő

hangon kacagott, mint a népszerű primadonna és éppen olyan édesen selypitett, mint a közkedveltségű, fölöttébb nagykoru naiva. De a harmincezer koronás szerződéseig s a halvány, lila vagy rózsaszín selyempongyolákig oly hosszú az út, oly rémületesen hosszú!... Tót Lili is elfáradt néhányszor, mind a mellett gyakran kijelentette:

— Csakis úgy leszek színésznő, ha itt maradhatok Budapesten, az operett-színháznál, ha nem méltánvolják tehetségemet, akkor itt hagyom Magyarországot s kimegyek külföldre, de vidéken nem tettem el magamat.

Iskolatársnői a várakozás hosszú idejét, sok barátkozással s még több szerelemmel tették tűrhetővé, de Lili büszke volt s szíve mélyéből megvetette a borzas újságírókat és kiskoru jogászgyerekeket, kik ott lábatlankodtak a kéteshirű színiiskola körül.

A két év mégis eltelt valahogy, nehezen. Lili kitűnő diplomával s a tanárának egy sajátkezűleg írt, igen meleg ajánlásával kopogtatott be az operett-színház ajtáján.

Az igazgató hivatalához illően komoly arcot öltött. Mindig ilyen volt, ha kezdő színésznők látogatását fogadta. A Lili diplomáját meg sem akarta nézni, látatlanba

kimondta, hogy az egész számárság, a me-
leg ajánlásra meg éppen föl kacagott.

A leány megdermedve, rémülten állt
helyén. Az igazgatónak tetszett ez a nagy
félelem és szelidebb hangon kezdte:

— Miért nem megy vidékre?

— Itt szeretnék maradni.

— Persze, mindnyájunknak ez a rö-
g-
eszméje. Különben tudja mit, menjen föl
az első emeletre, ott megtalálja a karmes-
tert, próbáljanak valamit, később én is föl-
megyek...

A karmester hangját már a folyosón
lehetett hallani. Éktelenül káromkodott,
valami elhányt kotta miatt. Mikor a sáf-
rányhaju leányt meglátta, még dühösebb
lett:

— Mit akar itt?

— Az igazgató ur küldött... Énekelni
szeretnék...

— Igazán, olyan jó kedve van? No, jöj-
jön közelebb, siessünk, sok a dolgom.

Öt pernyi próba után kijelentette:

— Ha az igazgató akarja, fölveheti a
karba. Végre is elég csinos hozzá. A
hangja éppen úgy nem ér semmit, mint a
többié. Mondja csak, miért kell minden
rövidorru, pisze leánynak idejönni? Ré-
gente ez elég kvalifikáció volt, de most
túl nagy a konkurrencia. Ma már harmin-
két ép fog sem elegendő. Ki volt az a fegy-

házba való gazember, a ki magával elhittette, hogy tehetsége van?

— Vidékre fogok menni, — mondta a leány, sirástól elfojtott hangon.

— Jól teszi. Vidéken még akad egy kis pénz, fiatal, főként öreg urak között.

A karmester ur még egyebet is mondott. Meglehetősen durván beszélt, de becsületesen érzett. Még el is kacagta magát, mikor a leány letántorgott a lépcsőn.

— Meg volnék elégedve magammal, ha ezt a fiatal teremtetést végképpen el tudtam volna ijeszteni.

Lili szédülve ment kifelé. Ugy érezte, hogy ólomból van a lába, szeme körül piros és kék karikák táncoltak, minden lelki és fizikai erejét arra fordította, hogy zokogását vissza bírja tartani. Csak ment előre egyenesen, maga sem tudta, hol jár, míg egyszer valaki rászólt:

— Ilona!

Lili meghökkent, két év óta nem hallotta a becsületes nevét. A gépész állt előtte levett kalappal; hideg kis kezét a férfi tenyerébe tette:

— Vezessen haza engem, Balog ur, rossz szul vagyok.

A férfi szó nélkül karonfogta a leányt, egy kicsit ügyetlenül csinálta, de a leány most ezzel nem törődött. Ellágyult, összetört és érezte, mint ahogy minden nő érzi a szerencsétlenség órájában, hogy tá-

maszra, segítőre van szüksége, mert magában többé nem tud járni.

— Én nagyon megbántottam magát, Balog ur. Ugy-e, haragszik rám?

— Soha sem haragudtam.

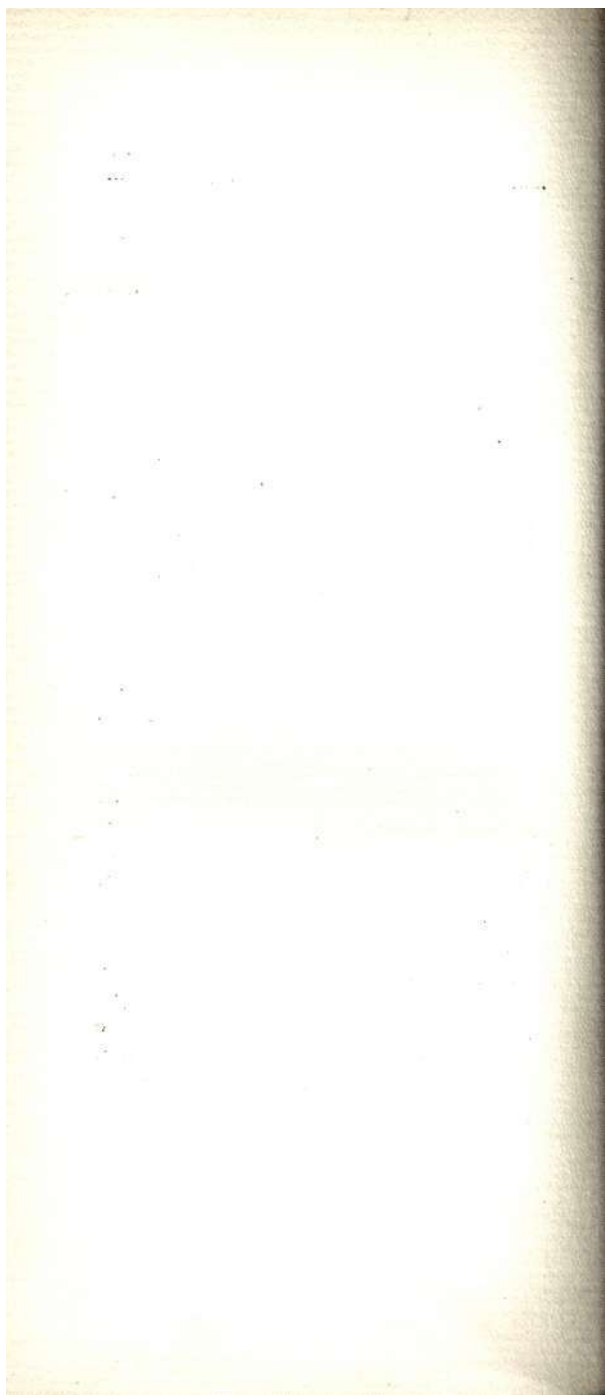
Csönd volt egy pillanatig, aztán megint csak a leány kezdett beszélni:

— Soha sem megyek többet feléjük (valahogy nem tudta kimondani a színház nevét), még inkább a szabóüzletbe... még ott is jobb...

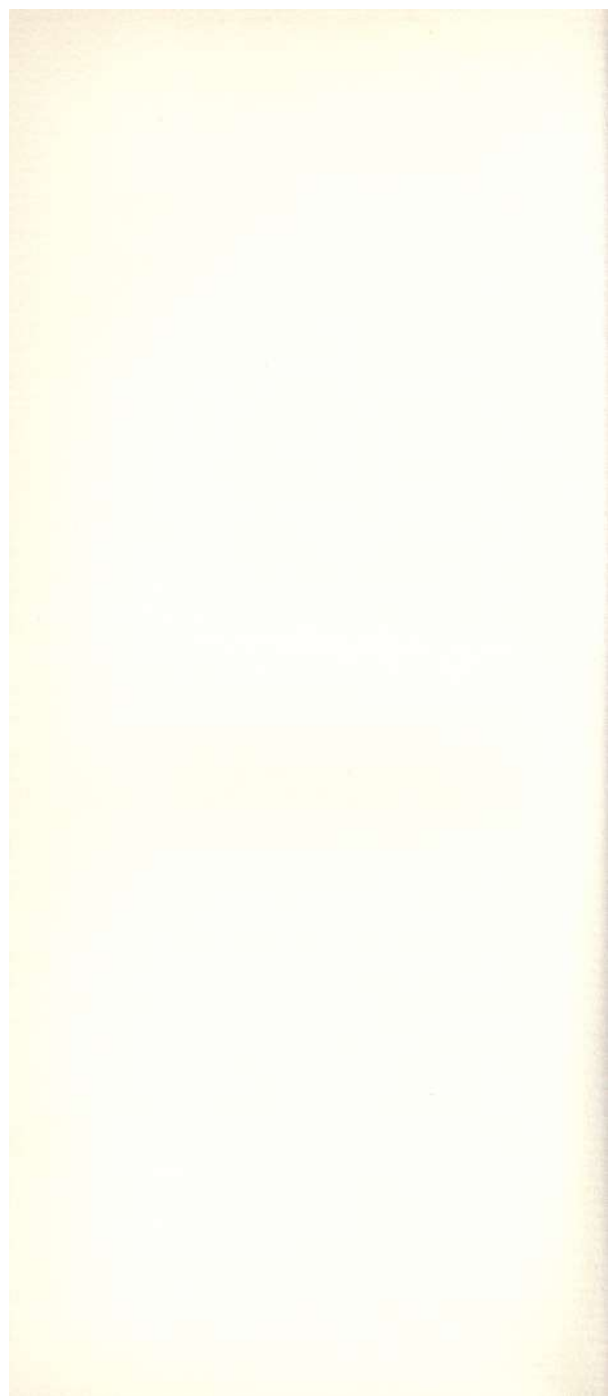
A gépész akart valamit mondani, valami igen szép, igen édes, megható dolgot, de nem jutott eszébe semmi. Még csak meg sem szoritotta a leány kezét és szemét a földre sütötte, mikor beszélni kezdett:

— Ilona, ne menjen oda se. Ha akarja, ha gondolja, hogy mellettem meg tudna élni, legyen az én feleségem.

Bizonyára a legszebb versek zsongtak hűséges, szerelmes szívében, míg ez együgyű mondatokat eldadogta. Lehet, hogy a leány is fölemelkedett a világlátásnak ama fokára, melyre a legritkább esetben tudnak a nők emelkedni, hogy a szó mellett megtalálta a lényegét, az arc mögött fölismerte a lelket? Fölemelte fejét és könyein keresztül mosolyogva nézett a férfi naiv kék szeme közé és e pillanatban talán még a pirosalapú, kékbabos nyakkendőt s a duplatalpu borjúbőr-cipőt sem vette észre.

A nagymama

A nagymama.

Egy fehérhaju, szép öregasszony ült az ablaknál. Finom, keskeny keze ülében pihent, nemes, szép formájú feje előrehajolt, hogy jobban szemébe tudjon nézni annak a másik asszonynak, a ki még fiatal s így természetesen ostobaságot beszél és bolondságot akar cselekedni.

Az öreg asszony arcán, alakján világosan látszik, hogy egész életében szerette a nemes és finom pózokat. Mostan is úgy ül, hogy egy festő kincseket adna érte, ha lepingálhatná. Pedig most kissé izgatott, sőt a mennyire jólelkűségével összefér — haragos. Ámde életének minden percében és minden helyzetében vigyázott arra, hogy szép legyen, formás, nemes és előkelő. Vannak asszonyok, kik csak egy törvényt ismernek, az esztétikáét. És azt hiszem, ezek a legkülönbek, mert ezek fogták föl leghelyesebben életük rendeltetését. A mit elme, szív, lélek produkálni képes, abban

mindenütt a férfiak vezetnek, ellenben szépek lenni, a szépet mindenben, — főleg a saját személyükben szeretni, — ez a nők rendeltetése. Tulajdonképpen az az igazi asszony, a ki rendeltetését megértve, soha, még ha egyedül van, sem engedi meg magának, hogy rút legyen. Az ilyen asszonyt, — milyen kár, hogy olyan kevés van ebből a fajtából, — mindenki irigyli az urától, de a férj is érzi, hogy ő kiválasztott, boldog halandó. S milyen finom büszkeséggel, milyen bájos alázatossággal tudja ezt vele az asszony éreztetni.

A fehérhaju öreg nő, a fiatal asszony arcát nézte. A fiatal nő máskor csinos, formás arca most megkeményedett, szinte négyszögletűvé vált az elkeseredéstől és haragtól.

— Milyen ostoba, — gondolta a nagymama, kissé bosszankodva, — mintha volna dolog a világon, mely érdemes arra, hog egy ránc képződjék miatta sima, fehér homlokunkon? — Nem állhatta tovább, rászólt unokájára:

— Erzsi, te most nagyon csunya vagy.

A fiatal nő, úgy látszik, nem volt hiu, vagy nagyon el volt keseredve, mert csak vállát vont a föl türelmetlen mozdulattal. Ebben a szilaj, ideges mozdulatban különben benne volt az is, hogy nemcsak haragszik, hanem szenved.

— De hát tulajdonképpen mi a bajod?

— kérdezte az öreg asszony, az ajka még mosolygott, de a szeme már kissé aggodalmasan nézte unokája eltorzult arcát.

— Otthagytam az uramat. Nem megyek vissza többé soha.

Csönd volt egy percig, az öreg asszony ajkán elhalt a mosoly. Fehér fejét kezére támasztotta. Most már igazán aggódott, de azért ez a mozdulata is oly szép, oly harmónikus, oly tiszteletreméltó volt, hogy a fiatal nő hirtelen térdre esett előtte és ölébe temette arcát.

— Nagymama, te olyan szép vagy most is... mindig az maradsz... Velem meg biztosan azért történt meg ez a dolog, mert olyan csunya vagyok.

A nagymama már megint mosolygott és megsimogatta unokája fejét.

— Azt hiszed?...

— Te magad mondtad az imént, hogy csunya vagyok.

— Mert az voltál. De csak akarnod kell, mindjárt szép leszel újra. Az a baj, hogy mióta férjhez mentél, soha, egy pillanatig nem akartad komolyan.

— Nagymama...

— Ugy van, a mint mondom, — mondta most már kissé szigorubban az öreg asszony, — mig leány voltál, én dirigáltalak és öltöztettem, hát csak rendben volt a dolog. De mióta asszony vagy, brr!... Mit tett veled az urad? Megcsalt, vagy

megvert. Én mind a kettőt megtettem volna, ha az ő helyében vagyok. Mikor a mult héten nálad voltam és abban a piszkos, barkett pongyolában, fésülködetlenül járkáltál az urad előtt, Isten bizony, szégyeltem magamat. És most tulajdonképpen miért sírsz? Nem akarok kegyetlen lenni, de a mi történt, megérdemelted. Most csak azt szeretném tudni, mivel bosszulta meg az a szegény ember azt, hogy minden illúzióját elraboltad? Durva volt hozzád, vagy nyájas a többi asszonyokhoz?

— Megesalt, — mondta a fiatal nő és hirtelen fölemelkedett, most már nem sirt, erős és kegyetlen volt a hangja. — A leggyalázatosabb módon, szinte a szememláltára, folytatott viszonyt, az egyik barátnőmmel. Mikor mindent megtudtam, az volt az első gondolatom, hogy visszafizetem neki a kölesönt, de te éppen az imént mondtad, hogy nagyon csunya vagyok és...

Megint zokogásba fult a hangja. Az öreg asszony gyöngéden leültette egy székre.

— Az vagy. Jaj, ha most látnád magadat. A szemed vörös, az ajkad dagadt. Ám rendes és normális körülmények közt csinos szoktál lenni és ha udvarlót akarnál tartani, csapatostól szaladnának utánad a férfiak, mert nem vagy sem ostoba, sem szellemtelen. Azonfelül meg ebben az esetben mindjárt szép akarnál lenni és tanuld meg, hogy minden nőben van talentum a

szépülésre. Ha egy épkezláb asszonyszemély fölteszi nyugodtan, mától fogva szép akarok lenni, két-három hét múlva virit, mint a rózsaszál és a férfiak bódultan rohannak utána. A melyik pillanatban a nő elhagyja magát, otthagyják a férfiak is, a mi azt bizonyítja, hogy a férfiak nem tulságosan okosak, de hát hiszen éppen ez a mi szerencsénk.

Elkacagta magát, az utolsó mondatot már tréfásan mondta, de aztán megint komoly lett az arca.

— Ismétlem, a bosszunak ez a módja kezdedben van, élhetsz vele, a mikor akarsz. Ámde te nem fogod megtenni, mert becsületes asszonynak születted és az is maradsz örökre. Hidd el, az ilyesmi nem elhatározás, nem szándék, inkább izlés és predesztináció dolga. Te tisztességes asszonynak születted, nem is lehetsz másforma, még ha komolyan akarnád is. Azonfelül meg sokkal finyásabb vagy, mintsem kibírnád azt a sok förtelmességet, mivel az ilyesmi jár. Látod, nem szídlak össze, nem prédikálok neked. Huszonötéves korában már mindenki tudja, mit tesz és vállalhatja a felelősséget azért, a mit cselekedett. A mit most mondok, azt sem a nagyszülő jussán mondom, csak a tapasztalt, öreg asszony figyelmeztet valamire, arra, hogy nincs férfi a világon, a ki érdemes lenne arra,

hogy akár szerelemből, akár bosszúból, miatta bepíszkoljuk magunkat.

A fiatal asszony csak a kezével intett, de az öreg nő megértette a néma beszédet.

— Értem. Azt akarod mondani, hogy úgy se gondoltad komolyan, csak dühödben, elkeseredésben fakadt ki ajkadról a szó. Ne is beszéljünk hát többet róla. Foglalkozunk inkább a ténnyel magával. Az urad megcsalt? No látod, a te viselkedésed mellett ez teljesen érthető és előrelátható volt.

— Miért? Mert nem cicomáztam magamat? Mert nem kacérkodtam vele, mert tisztességes uriasszony létemre rendíthetetlenül biztam egy uriember esküjében? Talán azt akarnád, hogy megalázzam magamat és kacérkodjak az urammal, mintha szeretője volnék, a kinek félni kell, hogy megunják és elkergetik? Hát törvényes hitvestársa vagyok én, kit egy életre vett maga mellé, vagy valami kis masamódeleány, kit egyszer jókedvében hazavitt és ott tartja magánál, míg rá nem un?!

— Kedves kicsikém, ha te szerzett jogokra hivatkozol, mikor érzelmekről van szó, akkor nehezen értjük meg egymást. A szerelem tudvalevőleg nem szándék, nem elhatározás, s nem karakter dolga. A mi engem illet, szivemből kívánom, hogy bár ne érezted volna mindig olyan biztosnak pozíciódat, akkor most nem volnál itt. Tör-

vényes hitvese vagy? Persze, hogy az vagy és jogod van mindenre a világon: hűségre, tiszteletre, szeretetre, ám jaj annak az asszonynak, kinek jogaira kell hivatkozni férjével szemben. Én bizony nem bántam volna, ha nem ülsz folyton a hitvesi méltóság és biztosság magaslatán, hanem néha-néha annak a kis masamódleánynak a helyébe képzeled magadat, a kinek nagyon könnyen kiadják az utat, ha nem szép, nem bájos, nem kedves.

A fiatal asszonynak lángba borult az arca.

— Nagymama, a mit tanácsolsz, az szörnyű, az megalázó... hogy én szeretője legyek a férjemnek?!

Az öreg asszony a fiatal nő vállára tette a kezét

— Édes kis leányom, ezek mind frázisok és te magad is jól tudod, hogy a mit mi beszéltünk, az üres szalmacséplés volt. A veleje a dolognak az, hogy megcsalt az urad. Megcsalt egy másik asszonynyal, a ki nem szebb, nem okosabb, nem elmésebb nálad. Ha tehát megtörtént a szerencsétlenség, nem az urad bűne, hanem a tied. Te nem voltál elég okos, elég bájos, elég körültekintő, szóval nem voltál annyira asszony, mint lehettél volna. A baj most már megvan, de nem jóvátehető. És én nagyon jól tudom, hogy hiába lázong a büszkeséged, te is rá fogsz lépni arra az

utra, melyre rá kell lépni minden nőnek, a ki nem akarja idegen asszonyoknak átadni az urát, vagy nem akar vele folytonos dühös gyűlölködésben élni. Látod, ha te szem udvarlóid volnának, velük szemben mindent megtennél, hogy nyájas, kedves, elmés légy, hogy mindig csinosnak lássanak, hogy elméd sziporkázó játékában gyönyörködjenek. Hát a férjed nem érdemel meg legalább is ennyit? Okvetetlenül szükséges, hogy beülve ama biztos pozícióba, a hitvestársi méltóságot rántva elő, állandóan lomposak, unalmasak és kedvetlenek legyetek? A szerelmet sohasem szabadna valami fix dolognak tartani, mert nincs könnyebb, mint egy férfiban illuziót keltetni és nincs nehezebb, mint ezt az illuziót ápolni és megtartani.

— Te nagyon szép voltál, nagymama, neked könnyű volt a dolgod.

— Azt hiszed? Igaz, én szép voltam, mert szép akartam lenni. De azért engem is értek vereségek, még pedig mindjárt az első években. Én is úgy el voltam keseredve, mint most te, de csak egy napig, akkor gondolkozni kezdtem a dolgon és azt mondtam magamnak, a mit neked. Az az asszony, a kiért férjem megcsalt, sem nem szebb, sem nem okosabb nálam, így világos, hogy én vagyok az oka, ha érte mellőznek és tettem róla, hogy ez többet ne történhessék meg. Mindenekelőtt sohasem

jártam olyan rosszul szabott, lompos barkett házi ruhában, mint a milyenben te voltál a multkor. Örültem, ha künt a világban szépnak találnek, de minden igyekezetem, minden gondom mégis csak az volt, hogy az uram szemében mindig én legyek a legszebb, legkedvesebb, legelméesebb asszony, hogy ne a hitvesi eskü, hanem szívének szeretete, lelkének izlése kösse hozzám, hogy bármikor így szólhasson magához: öreg, nemcsak gazember, de ostoba volnál, ha ezt az asszonyt megcsalnád, hiszen a többi idegen nő együttvéve sem ér annyit, mint a te feleséged.

A fiatal asszony kezére támasztotta fejét és hallgatott. Pár pillanatnyi kinos csönd után, megint a nagymama beszélt:

— Otthon volt az urad, mikor eljöttél?

— Igen.

— Nem szólt semmit?

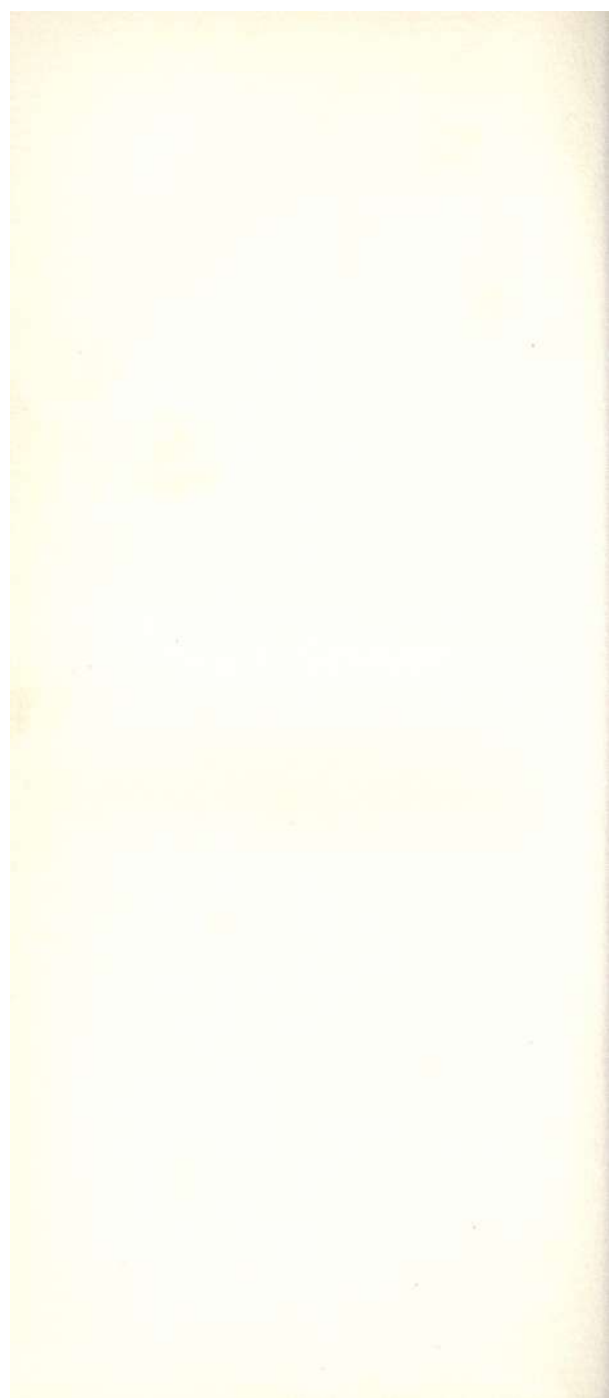
— Kért, könyörgött, a végén meg fenyegetődött is, de én nem törődtem vele. Azt mondtam, olyan botrányt csapok, hogy összeesdül az egész utca, ha nem ereszt és...

Csöngettek. Künt az előszobában erős férfiléptek voltak hallhatók. A fiatal asszony arca biborpiros lett, a nagymama nyugodtan fölállt:

— Eredj be a mellékszobába, Erzsi, én magam akarok az uraddal beszélni . . . De nehogy hallgatózni találj . . .

Tamássy Ferenc regénye

Tamássy Ferenc regénye.

Tamássy Ferenc regénye éppen úgy indult, mint a többi. Kezdődött a cukrászda előtti korzón és folytatódott a hegyoldali sétákon. A mama már kissé türelmetlenkedett is. Öt esztendeje marienbádi kúrát használt és nehezére esett ez a hegyi séta. A mama bátor asszony volt, de a kisvárosi tradíciókkal nem mert szakitani. E tradíciók pedig megkövetelték, hogy a szerelmes pár eljegyzése előtt, két hétig a hegyoldalban sétáljon.

Tamássy Ferenc két hónap óta kísérgette a kis Benkő Gizát, úgy a délutáni hivatalos korzó alatt, mint az esti holdvilágos sétákon a hegyoldalban. Az ilyen séták kivétel nélkül mindig eljegyzéssel szoktak végződni. A korzó, azaz a cukrászda előtti aszfalton való flangirozás még csak az ifju érdeklődésének volt biztos tanujele, ellenben a holdvilágos esti séták már azt mutatták, hogy a sok sóhaj-

tozás, csokorküldés, éjjeli zene okvetlenül meghozza gyümölcsét, az arany karika gyűrűt.

A mama, — mint már említettük, — kissé türelmetlen volt. Ellenben Gizi elmenyasszonyoskodott volna akár az itéletnapig. A halovány, vérszegény, szőke leányok ama fajtájához tartozott, kik szeretnek ábrándozni, ok nélkül édes, titkos könyeket sirni és minden vágyuk teljesül, ha egyszer a szeretett férfi karjába ölthetik kezüket. De azért hiba volna azt hinni, hogy ezek a szegény, gyöngye teremtesek, könnyen tudnak lemondani. Ahhoz a kicsiséghez, a mi őket boldogítja, szívük egész tűzével, lelkiük egész erejével ragaszkodnak, és gyakran belepusztulnak, ha elveszik tőlük. Az ilyen halovány, szőke, gyöngye lelkeket öli meg a legkönnyebben a csalódás. A szép, elegáns, modern asszonyok ezen hiába kacagnak és hiába hangoztatják: miben csalódtak, hiszen még semmi sem volt az övék? Nem, kedves asszonyaim, arról, a mi a miénk volt, le lehet valahogy mondani, de arról, a mit vártunk, a mit álmodtunk, a mit meg nem ismerhettünk, arról soha sem lehet egészen elfelejtkezni. A monda is azt tartja a villikről, hogy azok a fiatal, szerelmes leányok, kik meghaltak menyasszonykorukban, mielőtt az imádott férfié lehettek volna s most visszajárnak a

földre keresni az el nem ért, a meg nem ismert boldogságot. Az asszonyok mindig nyugodtan alusznak, ha már egyszer eltemették őket.

A Giza regénye úgy indult, mint a többi kisvárosi regény. Már mindenki a legközelebbi eljegyzésről beszélt, mikor a kis várost hirtelen nagy szerencse érte. Egy híres, ünnepezt színésznő lejött hozzájuk, illetőleg egyik unokanővérehez, nyaralni.

A helybeli Hiradó vezércikkben ünnepelte művészetünk ragyogó csillagát, de még a fővárosi lapok is megírták, hogy a szép Zombory Ilma Mándokon tölti a nyarat.

Csodálatosképpen az asszonyokat jobban izgatta a színésznő megjelenése, csak az ő izgatottságuk ragadt át később a férfiakra. Órákig elrostolkoltak a járásbíróné ablakai előtt (a járásbíróné volt ama szerencsés unokanővér).

A szép Ilmát az első napokban nem lehetett látni. A járásbíróné titokzatos és fontos arccal adta hírül a kíváncsiaknak, hogy vendége fáradt és ideges, egyelőre csak pihenni akar.

Valóban, a szép Ilmát sok keserűség érte az utóbbi időben. Először a szobaleánya meglopta és elszökött. Még csak föl sem jelenthette, mert félt a leány szájától. Azután egyik udvarlóját az ellen-

primadonna gaz intrikával elesábitotta, s mikor e miatt az igazgatón akart bosszút állani és lemondott egyik legjobb szerepéről, az igazgató nem örült meg, a publikumnak nem hasadt meg a szíve és nem követelte a direktor fejét, mint a hogy azt a szép Ilma joggal és biztosan várta. A szerepet elvállalta az ellenprimadonna, a ki egyik legfényesebb diadalát aratta amaz emlékezetes estén.

Ilma elmenekült a fővárosból. Három nap múlva úgy találta, hogy egész eddigi élete örültség volt. A boldogság csak itt található föl, a béke, a nyugalom és csönd ölében.

A béke, nyugalom és csönd ölében azonban hamar fölzavarták Ilma szenzációs toalettjei és párisi kalapjai. Mikor először végigment a cukrászda előtti korzón, ritmikus, gyönyörű járásával, saját találmányu, különös szoknyafogásával, híres aranyszőke hajával, egyszerre megváltozott a kis város képe. A szép Ilma úgy érezte magát, mint Pesten a lámpák előtt. Itt is égő, kíváncsi, szerelmes szemek tapadtak rá. Nemcsak férfiszemek, asszonyi szemek is. A szép Ilma abban különbözött a többi színésznőtől, hogy nem vetette meg a nőket. Tudta, hogy kompetensebb, igazabb, műértőbb kritikusok, mint a férfínép. Mindig hálás mosollyal fogadta hódoló, irigy, vagy haragos tekintetüket.

Egy darabig csak a tömeggel kacérkodott. Alapjában már unni kezdte ezeket a bámész embereket, mikor egyszer, lehet, hogy csak véletlenül, lehet, hogy csak szórakozottságból — rámosolygott Tamássy Ferencre.

Ettől a naptól datálódik a kis Gizi boldogtalansága. Ne tessék Tamássyt tulságosan szigoruan megítélni. Erős, szilárd, önálló jellemek tántorodtak meg, ha Zombory Ilma rájuk mosolygott.

Tamássy e naptól kezdve alázatos rab-szolgalaként követte a szép asszonyt. Ilma nemcsak megtűrte maga mellett, de határozottan jól is bánt vele.

Ha forró, örökös, tántorithatatlan szerelmét emlegette, Ilma ábrándosan nézett maga elé. A sóhajtasokra visszasóhajtott, a kezét soha sem vonta ki a lázas ifju kezéből, csak egyszer haragudott meg rá, mikor Tamássy ünnepélyesen megkérte a kezét:

— Maga ostoba, — mondta a szép asszony, — és fölugrott mellőle.

Tamássy sértődötten távozott és megfogadta, hogy ha belepusztul sem megy többet a színésznőhöz. Három napig haldokolt a vágytól. Negyedik nap megtörtén, alázatosan, lehajtott fővel állított be Zombory Ilmához.

— Látja, — szól a színésznő, szánó pillantást vetve az agyongyötört emberre, —

kellett ez magának? Most az egyszer megbocsátok, de többet ilyen ostobasággal ne bosszantson.

Mikor látta, hogy a férfi arca milyen fakó, vállára hajtotta fejét és szeliden hozzásimult. Az ajkuk akkor forrt először össze.

... A kis Gizi sirt keservesen. Az ilyen szegény, kis vérszegény leányok nem is tudnak egyebet, csak sirni és hervadozni.

Egy késő éjjel, mikor már telesirta fehér párnáját forró könnyekkel, merész gondolata támadt. Fölkelt az ágyból, gyertyát gyújtott, vibráló világításnál, reszkető kézzel kezdett írni. A levél Zombory Ilmának szólt, de csak egypár mondatot birt leírni.

„Ha lehet, könyörüljön meg rajtam... Magának ez csak játék, nekem az élet és az üdvösség... Mert én soha senkit sem fogok szeretni rajta kívül... Maga erős, szép, hatalmas és ismer sok más férfit is rajta kívül, nekem pedig senkim sincs és nem is lesz soha...”

Ezeket leírván, megint keserű zokogásra fakadt. A könnyek forró zápora alatt összefolytak a fekete betűk és a kis leány nem küldte el a levelet, mint a hová ritkán küldjük el azokat a sorokat, melyek lelkünk vergődésének, szívünk gyötrelmének hű fotográfiái.

Imádkozni azonban semmiképpen sem le-

het oly hathatósan, mint éppen könyekkel... Tamássy Ferenc egy szép napon, nagyon rossz kedvben találta Zombory Ilmát. A szoba közepén egy nagy utazó-kosár állt, a színésznő pakkolással volt elfoglalva. Mind a két kezében volt holmi s csak a fejével bólintott Tamássy felé, azt is mondta neki, hogy üljön le, ha talál üres széket.

— Utazom, — kezdte pár perc múlva, — egy barátom szenzációs szerepet irt számomra, ma jött a levele...

A fiatalember úgy érezte, mintha hirtelen agyára ütöttek volna valami hatalmas kövel. Csak pár pillanat múlva tudott szólni:

— Utazik? Csakugyan megy?

— Hát persze, hogy utazom, — bámult a színésznő, — hiszen már mondtam egyszer.

— Én magával megyek, — mondta rekedten a szerencsétlen fiú, — magával megyek és...

A színésznő hirtelen ledobta kezéből az összehajtogatott selyembluzt.

— Micsoda ostoba beszéd ez? Velem jönni?!

De aztán hirtelen meggondolta magát és szeliden, mosolyogva közeledett a férfihoz:

— Legyen esze, kedves barátom. Oda-kint más világ van ám, mint itt.

— Nem szeret már engem.

A színésznő vállat vont, mit is feleljen erre a diákos beszédre?

— Maga úgy beszél, mint egy gyermek. Nekem most sok dolgom lesz. Sulyos, keserves csatákat kell végigküzdenem, ott nem érek rá ilyen bolondságra. Aztán meg maga? Nem, nem, maga becsületes, jó fiu, itt van rendes hivatala és én nem akarom, érti, nem akarom... Higgye el, én sajnálom és csak a javát akarom... Magának itt kell maradnia, mert... de hiszen sejtelve sincs arról, mi lenne magából, ha megengedném, hogy kövessen...

Szelid, szinte anyai hangon beszélt hozzá, mikor a férfi fölállt helyéről, még hozzátette:

— Én nem vagyok rossz asszony, ha az volnék, most magammal vinném...

Tamássy Ferenc két hétig feküdt forró lázban. Egypár hónapig még azután is kerülte embertársait. Egy májusi este azonban mégis kiment a korzóra. Gizi szembejött vele a mamájával. Egymásra néztek, mind a ketten sápadtak, szomorúak, betegek voltak és mind a ketten nagyon sajnálták egymást.

Tamássy megemelte kalapját, aztán félénken, lassu léptekkel oda ment Gizi mellé és halk hangon jó estét kívánt. Gizi le-sültötte a szemét és nem birt felelni, de a mama, a ki látta arcán a türedelmes bün-

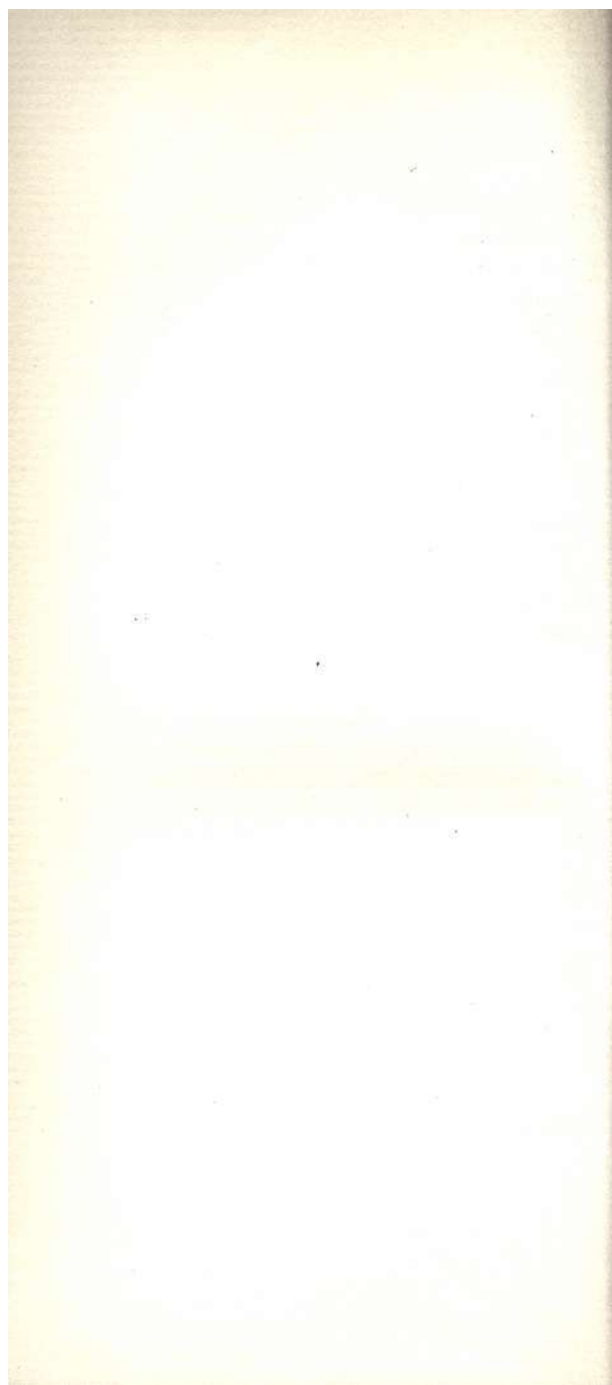
bánatot, okos asszony létére rögtön kezébe vette a gyeplőt.

— Isten hozta, Tamássy! Hallottuk, hogy beteg volt. (Mintha egyebet nem is hallottak volna.) Máskülönben nem is bocsátanánk meg, hogy ilyen sokáig kerülte házunkat.

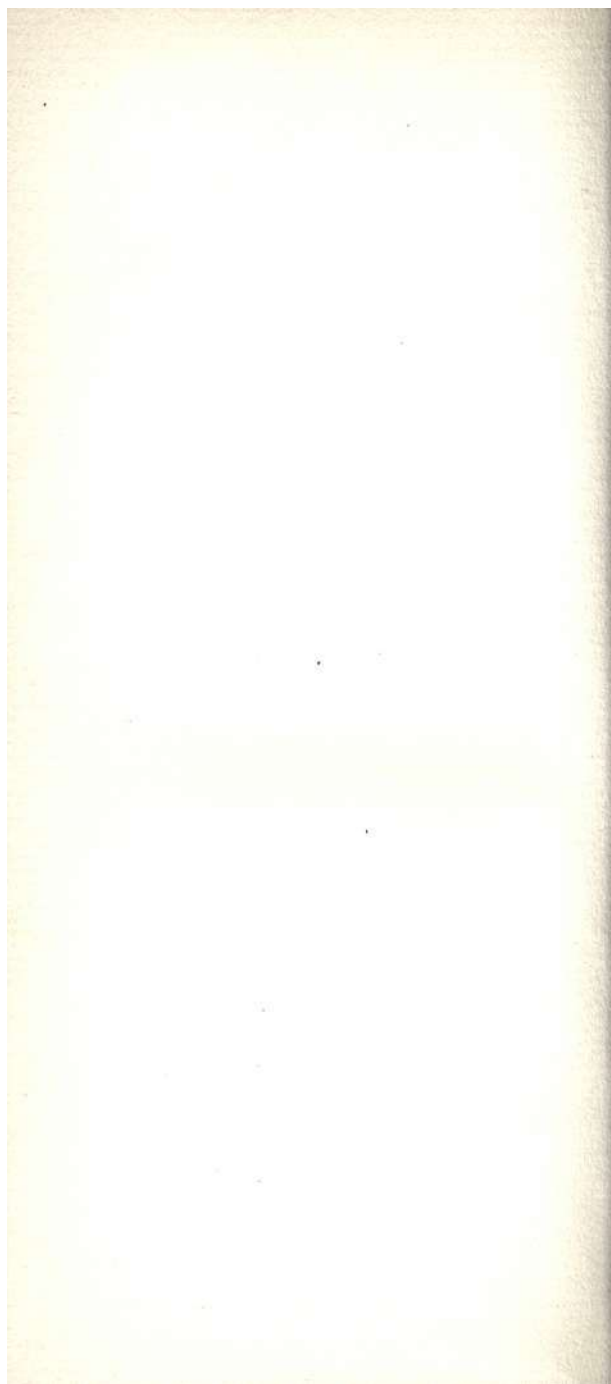
— Ha Gizi kisasszony megengedi, úgy holnap teszem tiszteletemet.

A mama szeliden, de hathatósan oldalba bökte Gizit. Az ügyetlen kis leány azonban nem tudott szólni. Szemét sem emelhette föl, mert tele lett könnyel. Hanem a kezét odanyújtotta és nem is tiltakozott ellene, mikor Tamássy hirtelen vakmerő elhatározással, karjába öltötte a remegő, kis kezét,

A mama jóságosan megfenyegette, hogy ezért otthon ki fog kapni. A két fiatal teremtés szorosan, remegve simult egymáshoz, úgy érezték, hogy a nagy, veszedelmes válság lezajlása után, még jobban egymáshoz tartoznak, mint valaha.

Fehér liliom

Fehér liliom.

Fáradtan, szomoruan nézte a keringőző leányokat, asszonyokat, köztük első sorban mindenütt az ő vakító szépségű mamáját. A tizenhatéves, kis Olga szívét valami keserű, nehéz, nagy fájdalom szorítja össze. Ismeretes érzés minden nő előtt, kinek nagyon szép és nagyon mulatni vágyó anyja volt.

Ott ült egy sarokban, már nem is törődött vele senki. Az ő szép mamája, ott repült nem messze tőle, egy fiatalember karján, néha-néha barátságos, buzdító pillantást vetett feléje, hogy rajta kis Olga, mulass te is szépen, de mert leánya nem reagált a bátorító pillantásokra, hát a mama tovább repült zöld selyemruhájában, talán meg is feledkezett arról, hogy a sápadt, fiatal leány egyedül, magányosan elhagyatva ül, epesztő keserűséggel, mérhetetlen fájdalommal szívében.

Voltaképpen ez a nyakas kis leány maga

volt az oka elhagyatottságának. A szép mama magával hozta a Bozóky-féle estére, hadd szokják társasághoz a kis gyáva. Akadt egypár fiatalember, a ki a szép mama kedvéért szívesen elvitte volna egy-két turra, de Olga úgy olvasott lelkükben, mintha nyitott könyv lenne. Ő nem akar táncolni, nem, nem... Soha sem fog táncolni olyan emberrel, a ki a más kedvéért könyörületből közeledik hozzá.

És rászakadt saját jelentéktelenségének tudata. Önkéntelenül a tükröt kereste szemével. Egy gyöngé, igénytelen természetű, keskeny vállu, fejletlen alaku leány bámult rá vissza. Az arca? Azok közül való, melyek még nem szépek, de melyeknek lehetőségük van a széptülsre, ha valamelyik férfi fölfedezi őket. Hiszen úgy kell a nő szépség fejlesztéséhez a hódító, biztató, esdő, vallomást tevő férfittekintet, mint a virágnak a napsugár. E nélkül elfonyad, kiszárad, mielőtt teljes pompájában nyílhatót volna.

A kis leány ott ült mozdulatlanul és keserű szívvel, égő szemmel, de nagyon megdöbbsent lélekkel nézte a többi leányokat, asszonyokat. Irigyelte őket, de lelke mélyén meg volt döbbenve és ideges félelem gyötörtte. A forró, érzéki levegőben a zene már nem ritmikusan, inkább brutálisan, ingerlően hangzik. Mintha csak arra való volna, hogy még jobban izgassa a láva-

ként hömpölygő vért. A táncban már nincs is semmi báj, grácia, szemnek és szivnek való gyönyörűség. A férfi erősen magához szorítja a nőt, az pedig közel hajol táncosához. A zene, az örületes, kaotikus zene izgatja, bátorítja őket. A csunya hipokritaságnak, ocsmány cáfolata egy-egy modern bál, azért van az igazi, ártatlan leánylélek eleinte úgy megdöbbenve tőle.

Olga csak nézett-nézett, a feje szédült, a szeme káprázott. Hiuságánál fogva szeretett volna ott lenni a többiek közt, de lelke mélyében undorodott tőlük. A leányok szeme oly különös, rejtelmes fényben ragyogott, az asszonyok oly bátran és bizalmasan mosolyogtak. A nélkül, hogy értett volna a dologból valamit, kimondhatatlan szégyenkezést érzett lelkében, már éppen azon gondolkozott, hogy tűnhetik el a nagy teremből észrevétlenül, mikor valaki csöndesen megszólította:

— Jó estét Olga kisasszony!

Bozóky Kázmér volt, egy fiatal tizen-nyolc éves fiú. Egy kicsit még ügyetlen és élhetetlen, mint az édesanyja szokta mondani, de azért itt kell lennie, hadd csiszolódjék, hadd ügyesedjék, így lesz a fiúból ember. Ez a bolondos fiú büszke az ő színjeles érettségi bizonyítványára, Bozókyné meg haragszik az iskolára, mely könyvmolyt csinált a ház örököséből és most minden áron azon volt, hogy azokba a tu-

dományokba vezesse be, melyekre a tanár urak nem oktatják az ifjakat.

A fiatal Kázmér nehezen tanult, mert a társaságban ő még mindig a hasznavehetetlenek csoportjához tartozott. Nem mert a kipirult arcú leányok és mosolygós asszonyok közé menni. Egy sarokból nézte Olgát, a mint egyedül, magában elvonultan ült. Jól esett neki, hogy a leány nincs ott abban az örületes gyorsasággal repülő csoportban. Csak nézte a leány ovális halvány arcát, meglátta azon a földöntuli szépséget, melyet csak a szerelmes ember lát meg, az imádott nő arcán. A gyöngye, még fejletlen termetet állig csukott fehér ruha fődte, a fiu boldog volt, hogy úgy egyedül, háborítatlanul nézheti, de mikor látta a kis leány arcán a növekvő szomorúságot, odament hozzá és megszólította, soha sem beszéltek még eddig szerelemről, de úgy önkéntelenül érezték, hogy egymáshoz tartoznak.

— Jó estét, Olga kisasszony!

Olga pirulva hajtotta le fejét, a fiatal ember melléje ült és beszélni kezdett a kétségbeesés bátorságával, el kell mindent mondania még ma este...

— Olga kisasszony, én a jövő hónapban Pestre megyek... A mama nem akarta, hogy szeptemberben menjek föl, azt mondja, az érettségi vizsgálat nagyon megerőltetett. A mama téved, én szeretek tanulni és soha

sem vagyok fáradt tőle... Inkább ilyenkor...

— Nem szeret itt lenni? — kérdezte Olga fejét lehajtva.

— Most szeretek, — felelt a fiu és belepirult a vallomásba.

A kis leány, — a kis leányok az ilyen fontos percekben csodálatos módon bátrak lesznek, — rámosolygott. E mosolyban már volt egy kis női kacérság, egy kis biztatás: beszélj, beszélj csak tovább bátran...

A fiu beszélt:

— Én tanulni fogok Pesten is. Azt akarom, hogy híres, nagy ember legyen belőlem, olyan, a milyenekről mi az iskolában tanultunk... Versek fogok írni, vagy miniszter leszek, még nem tudom, — tette hozzá komolyan, — én jobb szeretnék költő lenni, de a mama — gondoltam, jobban örülne a miniszterségnek. Hát Olga kiaszony mit gondol?

— Nekem mindegy, — felelt halkán a leány, — legjobban szeretném, ha az maradna, a mi most.

A fiu büszkén fölemelte a fejét:

— Az nem lehet, hová gondol? Én férfi vagyok, nekem küzdeni, harcolni kell.

Majd alázatosan hozzátette:

— Hogy méltó legyek magához...

Olga nem felelt, csak rá nézett a fiura könnyben uszó szemmel. A fiu meg akarta a leány kezét fogni, de nem merte, a

leány szerette volna fejét a fiu vállára hajtani, de nem mozdult. Csak néztek egymásra a tiszta, szent szerelem áhítatával és Kázmér halkán mondta:

— Költő leszek vagy miniszter. Mindenki ismerni, bámulni fog, de előbb küzdeni, harcolni kell... Így van ez a könyvekben is. Fog rám várni? Mondja?

— Fogok, — felelt a leány és két nagy könycesepp hullt le halovány arcára.

Senki sem figyelt rájuk. A pálmabokor jótékonyan elfödte őket. A fiu gyöngéden magához ölelte a leányt és meg akarta csókolni; a leány szeliden hajolt a fiu felé, de a fiu, a tizennyolc éves, szerelmes gyermek hirtelen elbocsátotta:

— Nem — nem... majd ha feleségem lesz, — mondta vérpiros arccal, reszketve.

— Majd ha felesége leszek, — mondta utána engedelmesen a leány, de egy kicsit halvány lett és szíve mélyében szomorú az elmulasztott csók miatt.

Ott kint a pálmabokor előtt már a vad éjféli kedv dominált. A férfiak néha véletlenül, többnyire szándékosan, nagyon is mereven bámulták a szép, fehér fődetlen asszonyi vállakat. A szőke és barna frizurák kezdenek megbomlani, az arcokról lehullt a rizspor, a ruhák gyűrődtek... Már nemsokára jön a hajnal hűvös szellője, nyomában a kiábrándulás, a kedvetlenség, a főfájás... A zene elhallgat, a vidám mu-

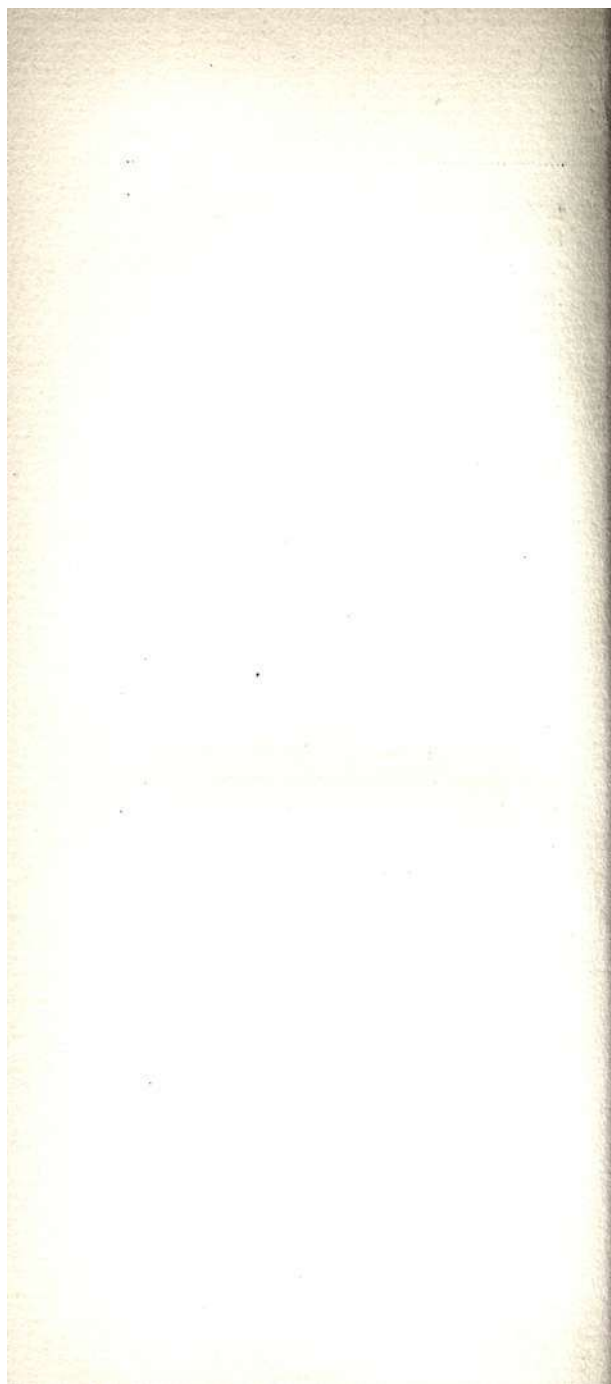
lató emberek hazamennek, a lámpákat eloltják és odabent marad a szürke por, a nagy, zajos vidámságok után beálló lelketlen siri csöndesség.

De most még tetőpontján a jókedv, a hölgyek egyre nyájasabbak, a férfiak egyre bizalmaskodóbbak, de szívük az hideg és józan s reggelre nem is marad meg e sok kacérság és merészség után más, mint unalom, testi kimerültség és lelki esőmör.

Itt pedig hátul egy sarokban két fiatal gyermek ül némán, mozdulatlanul, nem merik egymás kezét megérinteni, talán mert az egész mulatságon ők szeretik igazán, szívükből egymást...

A szép Gecsy Flóra fáradtan ült le egy percre a pálmabokor elé, nem látja a háta mögött meghuzódó gyermekeket, csak éppen véletlenül vetette oda vőlegényének:

— Hála istennek, hogy kiszabadultunk a táncolók közül, olyan rettenetes meleg volt, hogy szédült belé a fejem, de itt-itt... magam sem értem... mintha fehér liliom nyilna valahol közelünkben.

Egy régi sir

Egy régi sir.

— Azt hiszem, itt van a sirja, — mondta Csermák Loránd, egy alacsony, kis fekete keresztre mutatva.

— Kié? — kérdezte Bacsó Ferenc. A véletlenség hozta ide őket, a kis falu temetőjébe s most kissé meglepetve nézett barátja komoly arcára.

Csermák hirtelen elfordult a sirtól. A modern ember álszemérme dolgozott benne, röstelte megindulását.

— Az én első szerelmemé, — szavalta aztán erőltetett, komikusnak látszani akaró pátoszzsal, de a szeme csodálatosan komoly és szomorú maradt.

— Igen? — mondta Bacsó mérsékelt érdeklődéssel és kissé kedvetlenül. Ebben a kis falusi temetőben csupa szegény ember álmodta örök álmát, mutatták ezt az apró fakeresztek és a besüppedt sírok. Nem kellett hozzá tulságosan nagy fantázia, hogy kitalálja a Csermák Loránd regényét. A

falusi földbirtokos fia, meg az együgyű kis parasztleány, kit megszédít a nagyravágyás, a felsőbb világból jövő kegyes érdeklődés, vagy néha az igazi szerelem, végre is ki lát a szívek mélyébe? Ha csakugyan van odafönt valaki, a ki soha nem tévedő és meg nem vesztegethető mérleget tart a kezében, majd igazságot szolgáltat mindnyájunknak: áldozatoknak és bűnösöknek egyaránt. Addig pedig, mert nem élhetünk úgy, a mint akarunk, éljünk úgy, a mint lehet, lehetőleg nem keresve a kellemetlen emlékeket.

Már pedig az ilyen falusi idillekre mindig kellemetlen visszagondolni. Kellemetlen még akkor is, ha a letépett lilium talál valami liberálisabb gondolkozásu legényre, a ki feleségül veszi, de még bosszantóbb a másik eset, mikor az elhervadt ártatlanság nem bírja becsületét túlélni és a nélkül, hogy valaha könyvekben erre utmutatást olvasott volna, elemésztí magát. — Ugy látszik, Csermák idillje is tragikus végű volt, és Bacsó konstátálta, hogy ez nagyon rossz emlék lehet. Mig fiatal az ember, még csak hagyján, de mikor napról-napra közelebb látja magához ama kikerülhetetlen utolsó leszámolást, gyakran fölriad álmából arra a gondolatra, hogy megölt egy embert, a ki őt szerette, s a ki nagyon jó volt valaha hozzá.

És semmiképpen sem akart e virágzó,

szép tavaszi napon a dologról beszélni. Elfordult a sirtól és szórakozottan csapdosta botjával a temető virágait.

Csermák úgy olvasott barátja arcában, mintha elmondta volna mindazt, a mit gondolt.

— Nagyon tévedsz, barátom, — mondta és még egyszer visszanézett a behorpadt sirra. — Én nem akarlak Don Juán-féle lelki gyötrelmekkel mulattatni, az a kis leány, ki itt fekszik mögöttünk, tiz éves korában halt meg.

Bacsó csodálkozva hallgatta barátját, a mint tovább beszélt.

— Ne hidd, hogy a szomorúságnak csak árnyéka is él szivemben. *Akkor?! . . .* Akkor persze kétségbeestem és el akartam pusztulni, ma azt sem tudom rá mondani: „szegény“. Szegény?! Hát bánnám én, ha én feküdnék ott lent mélyen és ő sétálna a sirom mellett?!

Csönd volt egy pillanatig, aztán megint csak Csermák beszélt.

— Mert nincs szebb dolog, mint fiatalon, ártatlanul halni meg. Mikor még bizni tudunk Isten végtelen jóságában és embertársaink soha be nem gyógyuló, vigasztalhatatlan bánatában. Az a kis leány abban a hitben halt meg, hogy lelkét egyenesen a jó Isten veszi kezébe, és hogy én örökké fogok utána sirni. Tudod, mit üzent utolsó órájában nekem: „Mondják meg az ur-

finak, hogy ne busuljon utánam“. Ha még egypár évet élt volna, belátja, hogy üzenete teljesen fölösleges volt.

— Komédiázol, — vágott közbe Bacsó, — hiszen még most is meg vagy indulva.

— Nem kívánhatod, hogy közömbösen beszéljek, mikor arról a teremtésről van szó, kit legjobban szerettem az egész világon. Igen, ma már érett fővel merem állítani, hogy soha semmiféle emberi teremtés, sem férfi, sem nő, beleszámítva az édesapámat és édesanyámat, nem állt olyan közel a szívemhez, mint ez a halott, a ki már husz éve fekszik lent a sirban.

— Te komolyan veszed az ilyen gyermekszerelmet?

— Tizenkét éves voltam és tudtam, éreztem, hogy ez a boglyas, szöszske gyermek hozzám tartozik és hogy mellettem kell lennie, mindig, az egész életen keresztül. Igen, én biztosan tudom, hogy ő volt a lelkem párja, mert soha semmiféle férfi vagy nő iránt nem éreztem többé azt az érzést, a mit iránta. És ma is, ha olyan szédítő, nagy ürességet érzek magam körül és félve, borzongva nézek körül, biztosan tudom, hogy ez a szédítő üresség, ez a kétségbeejtő magányosság rögtön megszűnnék, ha még egyszer megfoghatnám homokot turkáló, barna kis kezét.

Mert így kezdődött az egész dolog, a homokturkálással. Édesapám, az egyetlen

vagyonos és uriember a faluban, egy kocsi sárga homokot hozatott a számomra, hogy abban turkáljak, játszak. Akkoriban azt tartották az orvosok erről a bolondságról, hogy egészséges. Én nem sokat törődtem az egész számársággal, harmadik napon már nagyon untam a dolgot. Ekkor azonban észrevettem, hogy a falusi gyermekek lopkodni kezdik a homokomat és ez új értéket kölcsönzött a megunt és elhanyagolt játéknak.

Erős, izmos fickó voltam, a mellett erőszakoskodó és meglehetősen kegyetlen. Ott álltam lesben a nagy eperfa alatt, rendesen megcsiptem a tolvajt és irgalmatlanul elvertem. Volt egy erős, szíjból készült ostorom, ezzel néha oly kegyetlenkedést vittem véghez, hogy ma is megvetem magamat miatta. A legcsodálatosabb az volt, hogy a falusi fiuk, még ha erősebbek voltak is nálam, sohasem mertek szembeszállni velem. Az ő szemükben mindig az urfi voltam, így szent és sérthetetlen. Határozottan jól esnék, ha vissza tudnék rá emlékezni, hogy egypár derekas pofont én is kaptam, de egy sem mert megütni.

A veszedelem még növelte a gyermekek érdeklődését. Alig mult el nap, hogy valaki be ne lopódzott volna a kertbe, homokot lopni. Ha nem állok lesbe az ostorral, valószínűleg senki sem törődik vele, de így,

mert veszedelmes volt a hozzájutás, izgatta érdeklődésüket.

Egy juniusi délután kékruhás, kis szőke leány lopódzott be a kertbe. Egy piros keszkenő volt nála, ebbe tette a lopott homokot. Magamban jót nevettem és hagytam, hogy dolgozzék. Mikor készen volt munkájával és fölemelte a kendőt, hirtelen mellette termettem és megragadtam vézna kis karját.

A többi leány ilyenkor már elkezdte a sikoltozást és könyörgést, ez nem szólt semmit. Halálsápadt lett az arca és nagy kék szemét elborította a könny, de különben oly merevül és mozdulatlanul állt helyén, mintha a rémület márványnyá változtatta volna.

Én már csak arra emlékezem, hogy kiesett az ostor fölemelt kezemből.

A kis leány lehajolt s alázatosan, engedelmesen fölvette és átnyujtotta az ostort. Az arca egészen fakó volt, nem mert mozdulni, nyilván a verést várta.

Én pedig, a nélkül, hogy tudtam volna miért, halálosan szégyenkeztem. Legjobban szerettem volna elbujni valami olyan helyre, hol senki sem talál rám.

— Vidd haza a homokot, — mondtam aztán pár pillanatnyi csönd után.

— Az urfi nem haragszik? — kérdezte halkán, remegve.

— Nem. Elviheted, a mit összeszedtél.

Aztán bejöhetsz máskor is, neked mindig szabad homokot vinni, annyit, a mennyit akarsz, érted?

— Igenis. Köszönöm szépen.

Félénken, lassan tipegett, én utána bámultam. Mikor a kertajtónál volt, hirtelen, mintha valami belső erő kényszerítene, utána futottan. Megijedt. Azt hitte, hogy meggondoltam magam és mégis megfogom verni.

— Hogy hívnak téged?

— Balog Zsófia.

Tovább akart menni, de én nem birtam elereszteni.

— Engem meg Lorándnak hívnak, — mondtam, csakhogy még föltartóztassam. Zsófia nevetett.

— Hiszen én tudom az urfi nevét, az urfi nevét mindenki tudja.

— Eljősz holnap homokért, Zsófia?

— Ha az urfi nem haragszik, eljövök.

Ettől a naptól kezdve mindennap eljött három hétig. Eljött kora délután és én sohasem eresztettem el késő estig. Ennek a három hétnek az emlékezetét soha semmiféle más érzés nem bírta kitörölni a szíveimből.

Nem voltam modern gyermek, honnan sejthettem volna, hogy szerelmes vagyok? Néha vad kétségbeesés fogott el a gondolatra, hogy szeptemberben vissza kell mennem a gimnáziumba, de Zsófia meg-

vigasztalt, hogy utánam szökik és én bíz-
tam szavában.

Augusztus végén, mikor Zsófikának már készülnie kellett volna a szökésre, hirtelen egy vendég köszöntött be falunkba: a difteritisz. Engem eltiltottak a falusi gyermekektől, Zsófikának nem volt szabad többé bejönni a kertbe.

Tomboltam dühömben és fájdalmamban. Este sikerült kiszöknöm az udvarból, egyenesen a Balogék nádfedeleles házikójukhoz futottam.

— Zsófiika beteg, — mondta Balogné, kisírt szemmel.

Be akartam menni, de az asszony nagyon lelkiismeretes, jóra való teremtes lévén, nem eresztett be. Keserves zokogásra fakadtam és dőngetni kezdtem az ajtót.

— Zsófiika rosszul lesz a lármától, — mondta Balogné és nekem lehanyatlott mind a két kezem.

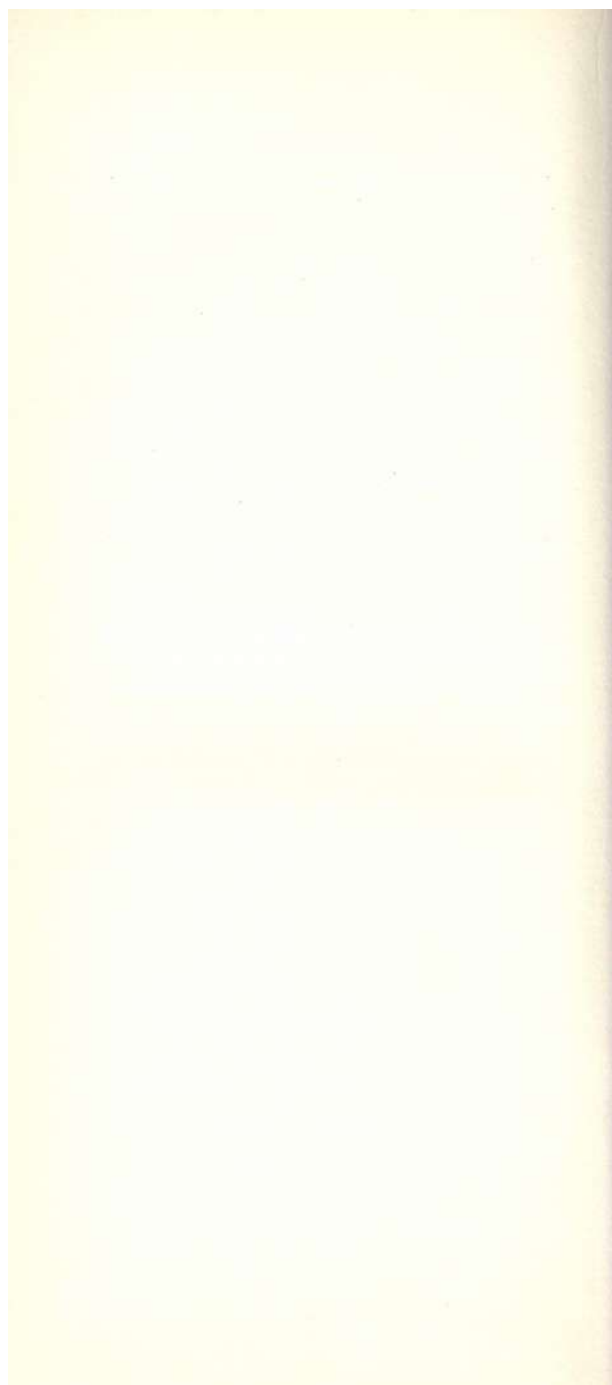
Odahaza valahogyan megtudták szökésemet és e perctől fogva valóságos rab voltam apám házában.

De azért a temetésére mégis kiszöktem.

Hogy tudtam meg, a cselédek pletykájából szülőim szomorú, titkos integetéseiből, vagy csak úgy megsugta a szívem? Annyira szerettem, hogy ezt sem tartom lehetetlennek, annyi bizonyos, hogy ott voltam a Zsófiika temetésén.

Láttam, a mint leeresztették a kis ko-

porsót, hallottam a hantok dübörgését s ott, akkor, tizenkét éves koromban tudtam, hogy lelkem jobbik részét tették le a sirba és ma sem mondhatok egyebet, mint hogy igaz volt, a mit ott a sirnál éreztem. Szerettem, szerettek. Vétkeztem igen jó nők ellen; és volt alkalmam megismerni a poklot az asszonyi gonoszságban és csalásában. És ma mégis tudom, hogy mindaz játék, hazugság volt. Az igazi az, a ki ott fekszik kint a sirban husz év óta. Az ember tizenöt éves korában leéli egész életét, a mi azután jön, az csak ísmétlés, de sohasem olyan igaz, olyan tiszta, olyan benső, mint a mi először történt. A mostani eszemmel azt is belátom, hogy nagyobb jó nem érhette az én hajdani, kis szerelmes leányomat, mint hogy oly tisztán és ártatlanul adta át lelkét az ő urának és teremőjének, mint a hogyan el lett bocsátva tőle.

Az illuzió

Az illuzió.

A hirneves orvosprofesszor beszélni kezdett vendégének:

— Illuzió, barátom, minden: a boldogság, a szerelem, az élet . . . Most pedig azt ne higgyed, hogy én azzal a boldog öntudattal mondtam ki e banalitást, hogy egy nagy fölfedezéssel gazdagítottam az emberiséget. Minden igazság ócska, mentül igazabb, annál régiebb; de te éppen a boldogságról beszéltél: hát én láttam egyszer egy boldog embert. Ez az ember a világ legnyomorultabb teremtménye volt, de illuziói oly erősek, hogy a valóság józan realitásával vették körül.

Intelligens szegény családból származott. Környezetétől hallottam, hogy hajdan ő volt a család szemefénye és reménybeli támasza. Zseniális fiúnak tartották, de, azt hiszem, ítéletüket nagyban befolyásolta a szeretet, a büszkeség. Én már csak degenerált állapotában láttam és

így véleményt erről mondani nem tudok. Egy testben-lélekben megtört ember, kinek akaraterejét, morális érzékét teljesen tönkretette az ital meg a kártya. Kevés olyan pizsok van a világon, melyben ő ne hentergett volna, és mégis azt hiszem: valaha tényleg tehetséges ember lehetett.

Természetesen, nem az igazi tehetségek-ből való, ezeknek lelkében mindig van anynyi energia, mely nem engedi őket a zül-lésig süllyedni, mint a hogy energia nél-kül nem is lehet teremteni, produkálni semmit. És ha őszinte akarok lenni, a lélek összes képességei közül, az akaratot becslöm legtöbbre, mely bizony inkább állati tulajdonság. De mindegy, ez az erő, mely az emberi lélek szép és rút tulajdonságait összetartja, fékezi, kedve-szerinti irányba tereli. Ezért hiszem, hogy minden alkotó embernek, még a leglágyabb lelkű lírai poétának is, valami nagy, titkos, belső energiával kell birnia.

De hogy visszatérjek az én emberemre, mégis azt hiszem, volt benne valami. Erre vallott rettenetes nagy fantáziája, melyhez hasonlót alkotó művészemberben sem igen láttam, erre vallott illúzióinak erőssége, melyek boldog pillanataiban a valóság józan realitásával vették körül és fölemel-ték a pizsokból, a sárból, a nyomorból, melyben tengődött.

Ismertem édesanyját és két szép fiatal

leány hugát. Milyen fájdalmas volt nekik, a lassu kiábrándulás a család támaszából. Mikor én megismerkedtem velük, a leányok, Klára és Erzsike, már tisztában voltak mindennel. De az anya a szeretet örökös reménykedésével, még mindig várt valamit a jövőtől. Legalább beszédje erre mutatott. A leányok ilyenkor szomoruan néztek egymásra, aztán reám, hallgattak gyöngéden, kegyeletesen, tekintetükkel könnyörögve nekem, hogy hallgassak én is.

Pedig ez a hallgatás sok áldozatukba került. A család szegény volt, Erzsike tanítónőnek ment, Klára otthon varrt, jövedelmük nagyobb részét a bátyjuk költötte el, a ki egyre-egyre jobban süllyedt már, mikor én hozzájuk jártam, nem lakott velük. Később a büntető-törvénykönyvvvel volt valami baja és egy időre az állam gondoskodása megmentette tőle a szegény családot, de aztán megint visszakerült és ott folytatta életét, a hol elhagyta.

Ezekben a szomorú napokban történt, hogy Klárától levelet kaptam. A levélben csak ennyi volt: — Kérem keressen föl azonnal! — Mindjárt gondoltam, hogy baj van. Minden héten volt egy bizonyos napom, mikor föl szoktam keresni őket. Ismertem Klárát, hogy hiába nem hivat. Megdöbbenően nagy energia lakott ebben a karcsu, huszesztendős leányban, a ki ugyyszólván, az apa helyét pótolta a szeren-

esétlen kis családban. Édesanyja és Erzsike készséggel vetették alá magukat akaratának, egyben ráhárítván a felelősséget mindenért, minthogy ők ezt ugyis képtelenek lettek volna viselni. Az érdekes, halvány leány arcán néha mégis nagy szomorúság látszott, mintha öntudatos, világos elméjével átlátta volna e sok szeretet, engedelmesség, ragaszkodás nagy önzését.

Mikor beléptem: az ő erős, becsületes kézszorításával fogadott. Oldalt a pamlagon ült Erzsike, szeme kisírva, látszott, hogy így könnyített fájdalmán. Klára határozott, biztos mozdulattal mutatott nekem helyet és rögtön beszélni is kezdett:

— Doktor ur, egy nagy szivességre kérem önt . . .

Szivből fakadó szavakkal biztosítottam, hogy rendelkezésére állok és boldog vagyok, ha ezt tehetem.

Meghajtotta fejét némán, méltóságteljesen, ez volt köszönete. Soha nőben még annyi méltóságot nem láttam, mint ebben a leányban, a ki másoknak varrt pénzért, kinek ujjain, ha kezet szoritottam vele, mindig érezni lehetett a tűszurások helyét. Abszolúte nem volt e helyre való, hova a sors helyezte; de azok közül az emberek közül való, kik minden körülmények közt megállják helyüket, erősen, büszkén, kitartóan, saját egyéniségükkel kölcsönözve

fényt és méltóságot az állásnak, melyet betöltenek.

— Doktor ur, — kezdte az ő szép alt-hangján, — a bátyámról van szó, mi már beláttuk Erzsikével, hogy ő már el van veszve . . .

Vékony, finom ajka megremegett, s lát-szott rajta, hogy a kitörni akaró zokogás kínozza, de aztán összeszedte magát és folytatta:

— Minket már félesztendeje, hogy föl sem keresett, csak híreket hallunk róla, napról-napra rosszabbakat . . . Olyan helyeken tartózkodik, hogy mi lányok föl nem kereshetjük; rendes lakása már nincs hónapok óta . . . azért önt kérjük, doktor ur . . .

Elakadt a szava, én fölálltam és meghajtottam magam:

— Engedje befejeznem, a mit önnek látom, nehezére esik elmondani. Azt akarja, hogy fölkeressem a bátyját és beszéljek vele?

A szegény leány egy hirtelen mozdulattal eltakarta arcát és fojtott hangon mondta:

— Oh, milyen utálatos! Oh, milyen rettenetes, mikor a piszkos ruhát a piacon kell szétteregetni, idegen emberek előtt!

— Higyje el, méltánylom fájdalmát, de ha kegyed idegennek tart is engem, én

sohasem tartottam önnel és családjával szemben magamat annak.

Klára hirtelen mozdulattal nyujtotta nekem mind a két kezét:

— Bocsásson meg, a fájdalom rosszát tesz. — Arra akarom kérni, menjen el bátyámhoz és mondja meg neki, — itt erősen és komoran csengett a hangja, — hogy hagyja itt a várost, mert innen el kell mennie.

Erzsike hangosan sirni kezdett és Klára valamivel szelidebben folytatta:

— Mondja meg neki, hogy mi nem gyűlöljük, nem haragszunk reá, s ha rólunk volna szó, tovább tűrnénk a gyalázatot érte, miatta . . . de édesanyánkat öli meg, ha itt marad. El kell innen mennie, mert az az asszony, a ki nem szűnt meg őt szeretni, elemésztí magát miatta, ha látja, ha hallja, ha folyton szeme előtt van pusztulása. Menjen innen messze — messze, nekem van pár száz forint megtakarított pénzem, azt odaadom neki, hogy elmehessen valamerre. Ha nem lesz itt, hazudni fogok róla az édesanyánknak, hogy más ember lett, jó ember lett és imádkozunk a jó Istenhez, hogy hazugságunk még valaha valóra is váljon.

Szó nélkül meghajtottam magam és elindultam fölkeresni azt a szerencsétlen embert. Egy külvárosi korcsmában talál-

tam rá. A hideg téli éjszakában sokáig kellett csavarognom, míg végre megleltem. Ott aludt, egy asztalra hajtva fejét, előtte üres üvegek, körülötte a rettenetes atmoszféra, a külvárosi koreszmák levegője, mely nemesak a tüdőt teszi tönkre, hanem az idegeket, a lelket is. Elég ezt a levegőt egy esztendeig szivni, hogy az ember mint perfekt, kész gazember kerüljön ki a világba.

Vállára tettem kezemet, fölriadt. Egypárszor látott már még a régebbi időkben, beszélni kezdtem hozzá:

— Nővéreitől jövök, kéri, hogy menjen el innen, édesanyját teszi tönkre, ha itt marad. A szegény leányok nem is gondolnak magukra, de önnek kellene gondolni rájuk. Klára felajánlja önnek megtakarított pár száz forintját, menjen el innen, próbáljon meg új életet kezdeni, talán még lehet...

Reám nézett nagy, elborult szemével, és hidd el, hogy józan volt, teljesen józan, mikor esküdözni kezdett.

— Új életet fogok kezdeni, mondja meg a leányoknak... Klárának különösen, hogy mindent megteszek értük. Elmegyek innen messzire, és majd csak akkor fogják híremet hallani, ha büszkék lesznek reám. Mondja meg Klárának, hogy nem kell a pénze, követ fogok hordani, napszámba fogok menni és önerőmből építem föl saját

életemet. Nemesak a magamét, az övéket is. Ismerem kötelességemet. Ha eddig gazember voltam is, még egy hosszú élet áll előttem a jóvátételre. És én jóvá fogok tenni mindent. Én vagyok a férfi: kötelességem a róluk való gondoskodás, hiszen végtére is még egy egész élet áll előttem, mondja meg nekik, hogy mindent jóvá teszek.

Ahogy ott fogadkozott a koresma blüzs, undorító levegőjében, kipirult az arca, csillogott a szeme. Nem mondhatnám, hogy hittem neki, de mégis föléledt szívében a remény, — hátha?... Jóvá tenni mindent? Családjával szemben kötelességét teljesíteni? Ez természetesen csak amolyan szóbeszéd volt; de hátha még a maga iránt való kötelességét teljesíthetné és megmentené a családját a további szegytől és áldozatoktól, ez a legtöbb, a mit tőle várni lehetett.

A hideg téli éjszakában felöltő nélkül akart kijönni. Valóságos szégyenkezéssel vallotta be, hogy a télikabátja a pincérnél van zálogban. Ez a szégyenkezés reménynyel töltött el, kiváltottam kabátját és elindultunk együtt a fehér éjszakába.

Ott künt elmondtam neki, hogy segítségére leszek új élete megállapításánál. Összeköttetéseim révén talán betehetem valami kishivatalnoknak a vasuthoz, ott szerényen, tisztességesen megélhet. Ipar-

kodtam vele úgy beszélni, mint egy jóra-való emberrel, nem éreztettem vele abból a pártfogó hangból semmit, melynek bántó volta ellenségünké teszi azt, a kivel jót tettünk. És soha érdekesebb tanulmányom nem volt, mint ennek a nyomorult, erkölcsi tartalom nélkül való embernek hirtelen átváltozása.

— Igen, igen, ez nagyon jó lesz, azután — folytatá főnhéjazó hangon, — nincs szükségem az ön jóakarására. Méltányolni fogják az én tehetségemet minél előbb! Csak meg kell mutatnom, ki vagyok és én meg fogom mutatni! Kivesznek abból az alárendelt állásból, melyről ön beszélt és osztályvezető leszek, itt azután könnyű lesz a miniszter figyelmét magamra vonnom, az igazgató öreg ember s ki tudja, végre is nem lehetetlen...

Mire kiértünk a kis külvárosi utcából, már a vasutak elnökgazgatója lett és jól emlékszem, mérges szemeket vetett rám, ki őt egy nyomorult irtóki állásba akarom dugni. Mely állás különben még igen kétséges volt és minden befolyásom latba-vetésével lehetett volna csak megszerezni, miután a fráter meglehetősen ismerős figura volt mindenütt.

— Nos, — folytatá, — ha igazgató leszek, édesanyámnak fejedelmi kényelmet biztosítok, a leányokat férjhez adom, a jó

barátaimról gondoskodom, sőt önről sem fogok megfeledkezni, bizhatik benne...

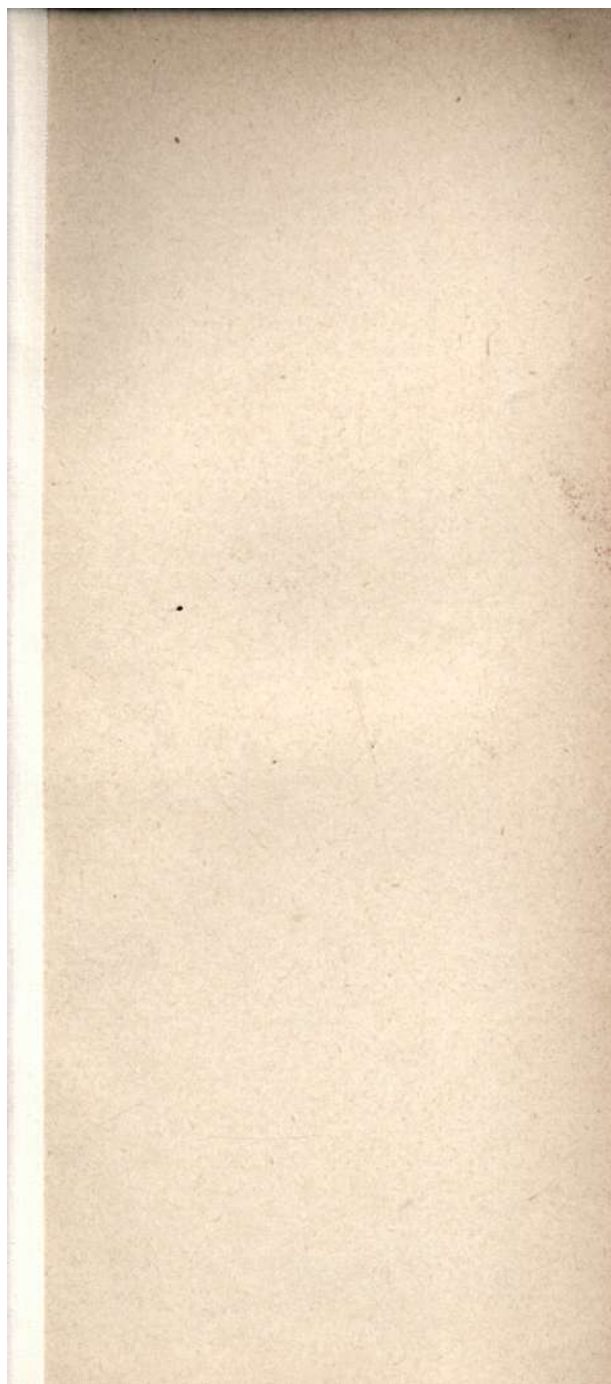
Én csak néztem a szerencsétlent, milyen komolyan veszi a chimerákat, milyen irigynivaló realitással beszél róluk. Nem, abszolúte fogalma sincs róla, hogy álmodik! Fantáziája megeleveníti, pozitív dolgokká varázsolja az elérhetetlent és mondd, de őszintén, nem volt-e jogom irigykedni rá, hiszen a koldus, ha királynak képzei magát, bizony az is! A szubjektív meggyőződés a világ, a boldogság, az élet! Ha ez a nyomorult, tönkrement, emberi társadalomból kiűzött teremtség jónak, becsületesnek, nagylelkűnek, hatalmasnak látja magát, vajjon nem az-e? Végre is nem közömbös-e előtte, hogy mint vélekedem róla én, te s a többi emberek, ha őt illúziói a valóság józan realitásával veszik körül, ha fantáziája oly erős, hogy egy világot képes maga elé teremteni? Egy világot, melynek ő a középpontja, hol éppen olyan jó, hű, igaz és nemeslelkű, mint a milyen nyomorult, hitvány féreg itt az igazi életben.

Kikisértem a vasutig, elláttam pénzzel, a miből egy ideig, — míg be nem tettem valahová, — eltarthatja magát. Megköszönte jóságomat és igaz könyvek ragyogtak szemében. Nyomban utána fölemelte fejét és biztosított majdani pártfogásáról. Megüzente a leányoknak, hogy mit fog

tenni értük, kért, hogy édesanyjának eskoljam meg kezét helyette és — egy hét mulva ott találtam rá újra a külvárosi koresmában, a pénzemnek három nap alatt a nyakára hágott. Kabátja megint a pincér birtokában. Ő pedig ott ült egy csomó börtönviselt, körözött, vagy lejtőn most rohanó, ittas, züllött ember közt és különböző nagy hivatalokra nevezte ki őket.

TARTALOM.

	Oldal
A vidám fiu	5
A nevelő	21
Emberek	33
Hódy Tamás temetése	47
A család	57
Mari	75
Ifjuság	85
A költő ideálja	99
Az áldozat	109
Két asszony	121
Őszi szél	131
Egy megmentett lélek	141
A nagymama	153
Tamássy Ferenc regénye.	165
Fehér liliom	177
Egy régi sir	187
Az illuzió	199

RUHAPETI KIRLAR INOMDAR

